

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

~ KORKUSUZLAR ~

Akınudena Mezarlığı'nda Bir Gece

JOSÉ MARÍA PLAZA

3.
Baskı

FINAL
KÜLTÜR SANAT
YAYINLARI

Korkusuzlar – 4 – Almudena Mezarlığı'nda Bir Gece
Özgün Adı: Los Sin Miedo – El Cementerio de los Espectros Sangrantes

Yazan: Jose Maria Plaza

Kapak resmi: Reha Barış

© Jose Maria Plaza, 2009

Bu kitabın yayın hakları

© Final Yayıncılık Rek. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Sertifika No: 10876

ISBN: 978-605-374-473-3

3. Baskı: Haziran 2017

Türü: İlk Gençlik Edebiyatı 9

Bu kitabın tüm yayın hakları Final Yayıncılık'a aittir.
Yayıncıdan önceden alınmış izin olmadan kısmen veya tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt:

WPC Matbaacılık / 2017

WPC Matbaacılık San. ve Tic. AŞ

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad.

No: 17/1 Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 35428

Tel: 0 212 886 83 30

Genel Dağıtım:

Final Pazarlama

Tel: 0212 604 10 00

Final Kültür Sanat Yayınları

Büyükdere Cad. Cem İş Merkezi No:23 Kat:6 Şişli / İstanbul

Tel: 0212 343 76 00

www.finalkultursanat.com

kultursanat@final.com.tr

facebook.com/FinalKulturSanat

twitter.com/Final_KSY

Korkusuzlar-4

ALMUDENA MEZARLIĞI'NDA BİR GECE

JOSÉ MARÍA PLAZA

İspanyolca aslından çeviren:

Fatmagül Ezici

İspanyol yazar José María Plaza, 1964 yılında Burgos'ta dünyaya geldi. Uzun yıllar Madrid'de kültür ve eğitim alanında gazetecilik yaptı. 1995 yılında Edebé Yayınevi'nin düzenlediği bir yarışmaya, ilk kitabı *No es un Crimen Enamorarse* ile katılarak finale kaldı. Daha sonra gazeteciliği bırakan ve vaktini bütünüyle edebiyata

ayırarak Plaza, kırktan fazla kitaba imza attı. *Mi primer Quijote* adlı kitabı Korece, Arapça, Çince ve Japonca dâhil olmak üzere pek çok dile çevrilen Plaza'nın kaleme aldığı çocuk kitapları, okullarda ders kitabı olarak okutuldu. İspanyol şiiri ve edebiyatı üzerine antolojiler de hazırlayan yazarın 2008 yılından beri yayınlamakta olduğu *Korkusuzlar* serisi, İspanya'nın en beğenilen edebiyat serilerinden biridir.

YAZARIN NOTU

Bu roman, ünlü bir mekânda, belki de Avrupa'nın en büyük mezarlığı olan Madrid'deki Almudena'da geçmektedir. Kitapta belirtilen mezarlar, anıt mezarlar, heykeller ya da mekânın hikâyesi, ana karakterlerin geçtiği bütün yollar da dahil, Almudena'yla ilgili anlatılan tüm olaylar gerçektir. Mezarlığın planını görmek ya da yazarı tarafından çekilmiş birkaç fotoğrafına bakmak için www.lossinmiedo.com web adresi i ziyaret edebilirsiniz.

Her zaman olduğu gibi, kitap hakkında yorum yapmak, fikir vermek, yeni maceralara dair senaryolar göndermek için laesperajmp@yahoo.es e-posta adresinden yazar ile iletişime geçebilirsiniz.

İçindekiler

Kar beyazdır	7
Geriye bakarken	15
Mezarlığın kapısında	23
Üç yol arasında	33
Bir çıkış yolu ararken.....	41
Kırk anıt mezar.....	49
Karanlıktaki parlıtlar.....	59
Gece yansı gelen çağrı	67
Deri bileziklerin izini sürerken	73
Sürpriz birkaç oyuk	81
Hayaletlerle geri dönüş	89
Anıt mezarın içinde	97
Kapıyı kim itti?	105
Mezara geri dönüş.....	113

Kan damlaları	121
Yukarı ve aşağı.....	129
Aniden bir sürü insan.....	137
Robot gibi	145
Şans ve şans	153
Sınıfa dönüş	163
Sonsöz (Karnı beyazında)	171

Kar beyazdır

Sonbahar yeni başlamıştı ve kış kapıdaydı. Belén'in ve benim evimin arasında bulunan parkta Korkusuzlar çetesi olarak toplandığımız ekim ayının o pazar günü, işte böyle hissetmiştim. Hava soğuktu. Rüzgâr, etrafa yağmur mu kar mı olacağına karar verememiş damlaları savuruyordu.

“Umarım çok geç kalmazlar,” diye iç çektim, kalın bir ağaca dayanarak.

Normalde kızlar hep vaktinde gelir, David ise hep geç kalırdı. Fakat bu sefer hiçbir şey beklendiği gibi olmadı.

Okul dışında da arkadaşlarımı görmek istiyordum, fakat bunu sınıftaki diğer çocuklara, özellikle de baş belası Fernando'ya katlanmak zorunda kalmadan yapmak istiyordum. Fernando güya başka bir sınıftay-

dı, fakat sanki okulda başka kız yokmuş gibi sürekli Cristina'nın peşinde geziyordu.

İntikamcı Zorro'nun macerasını yaşadığımız kaptan döndüğümüzden beri, Korkusuzlar olarak bir kere bile bir araya gelmemiştik. Derslerin dışında Belén'i, Cristina'yı ve David'i ayrı ayrı gördüğüm doğrudur, fakat tüm bu süre boyunca gerçek bir çete gibi döndüğümüz birden tekrar bir arada olamamıştık.

Şartlar değişmişti. Babam "Yaz mevsimi eğlenmek içindir, yılın geri kalanıysa ders çalışmak için," diyordu, fakat bu paylaştırmaya hiç ikna olmamıştım; çünkü bu şekilde kaybeden hep öğrenciler oluyordu.

"Her neyse, onlara bir mesaj göndereceğim!"

Bir elimle cep telefonumu tuttum ama elim o kadar üşümüştü ki tuşlara zor basıyordum. Mesajı tamamlayamadım.

"Hey, Álvaro, geldim işte!"

David sonunda gelmişti; yanıma yaklaştı ve hızlıca etrafına bakınarak, "Kızlar nerede?" diye sordu.

Kafamı sanki kızların bir anda ortaya çıkmalarını bekliyormuşum gibi bir sağa bir sola çevirerek, "Bilmiyorum," dedim. "Birlikte gelmek için buluşmuş olmalılar."

David, "Belén ve Cristina mı?" diyerek bir an şüpheye düştü ve gülümsedi. "Hiç sanmıyorum!"

Gruba en son katılan Cristina'nın Belén'le hiç alakası yoktu. Her şeyden çok da giyinme tarzları farklı-

dı, örneğin Belén hep sportif giyiniyordu, Cris ise bir hanımefendi gibi. Doğrusu Cris biraz eski tarzda giyiniyordu, fakat her zaman çok güzeldi. David, Belén ve benim de çok ortak bir tarafımız yoktu aslında, fakat birbirimizi ana sınıfından beri tanıyorduk ve bu bizi birbirimize daha çok bağlıyordu.

Ben, “Uff, donuyorum,” diye sızlandım ve arkadaşımı o kadar sakın ve montunun önünü açık görünce, “Sen üşümüyor musun?” diye sordum.

“Üşümek mi?... Ne alaka! Tam tersine ben çok iyiyim! Pamplona’daki amcam geldi ve bana mezarlarından çıkan ve dünyayı ele geçirmeye çalışan ölülerle ilgili muhteşem bir video oyunu hediye etti. Düşünebiliyor musun?” diyerek mutluluğunu benimle paylaştı. “Hemen oynamak istedim, fakat...”

“Annen izin vermedi!”

“Nasıl bildin?” diye sordu şaşırarak. “Anneler böyle işte! Sabah sizinle buluşacağımı söyledim, o da sinirlendi. Elveda ölü istilacılar! Annem arkadaşların video oyunlarından önce geldiğini söylüyor, yani evet, bu kötü bir düşünce değil, fakat ... ya bir kere bile oynamadım ki!” diyerek sustu, etrafında bir kere döndü ve devam etti. “Evde kimse beni anlamıyor!”

Biz de onu çok fazla anlayamıyorduk zaten, fakat arkadaşımızı olduğu gibi kabul etmemiz gerekiyordu.

Durumu daha da abartmaması için, “Neyse ki gelebildin, fakat kızlar hâlâ ortada görünmüyor,” dedim ve

saatime bakınca aradan yarım saat geçmiş olduğunu fark ettim.

“Şimdi gelirler, ama eğer gelmezlerse benim evime gideriz. Ne dersin?”

Ben henüz cevap veremedim David bir banka doğru ilerleyip oraya oturdu. Ben de aynısını yaptım. Eğer beklemek gerekiyorsa en azından bunu rahat bir şekilde yapabiliriz.

“Pekâlâ, eğer gelmezlerse seninle eve gelirim, fakat Play Station oynamayalım!”

David, “O zaman ne yapalım istiyorsun? Sıkıldım mı yani?” diye ısrar etti. “Sana yemin ederim çok muhteşem bir oyun! Bak gör, sen de çok seveceksin!”

“Birkaç ölüye karşı savaşmayı mı?” diyerek gülümsedim, fakat beni dinlemedi.

Renk değiştiren manzaraya doğru bakarken yüzü çok ciddi bir ifadeye büründü.

Bana, “Karnın rengi neden beyaz biliyor musun?” diye sordu ve ona hiçbir fikrim olmadığını söylemeye kalmadan kendi düşüncesini açıklamaya başladı: “Kar, neredeyse donmuş bir su birikintisi ve su da saydam bir madde, yani çeşmeden akan ve şişede bulunanlar öyle, çünkü nehirlerdeki su kahverengimsi bir renge sahip...”

“Şey...” bu benim daha önce araştırmadığım bir konuydu.

“Yoksa bilmiyor muydun?” diyerek şaşırdı. “Bu atmosferik bir olay ya da ne bileyim öyle bir şey işte! Bunu araştırmalısın. Biliminsanı olmak istediğini söylemiyor musun?”

“Evet, fakat...”

“Anlamıyorum,” diyerek sözünü bitirdi. “Bilim mantıklı değil. Diğer yandan video oyunları ise...”

O sırada telefonda bir bip sesi geldi.

Gelen mesajı okudum.

Mesaj Cristina’dan geliyordu: “SOĞUK. ÜŞÜT-
TÜM. YATAK. KİTAP İLGİ ÇEKİCİ. BAŞKA GÜN.
AFFEDİN.”

Mesajı o sırada kendi telefonuna bakmakta olan David’e gösterdim.

Tesadüfen iki arkadaşımız da aynı anda mesaj göndermişlerdi.

“Belén de gelmiyor. Uf! Bizim eve gidelim mi?”

Bir an tereddüt ettim. Ben, Korkusuzlar olarak o akşamüzeri birlikte olacağımız fikrine kendimi çok kaptırmıştım ve başka bir plan ilgimi çekmiyordu.

Bir yandan böyle düşünürken, “Yani...” diye başladım, fakat David çoktan kararını vermişti.

“Nasıl istersen!” diyerek ayağa kalktı. “Ben gidiyorum! *Zombilerin Mezarlığı* isimli o oyuna başlamak için can atıyorum!”

Ben farkına varamadan arkadaşım çoktan parktan çıkmış, gözden kaybolmuştu ve ne yapacağını bilmez bir hâlde o pazar günü tek başıma kalakalmıştım.

Bankta otururken, o oldukça karanlık ve yağmurlu gecede dünyanın sonundaki evde yaşadığımız maceraları tekrar düşünmeye başladım. Mağaradan kaçıp, yağmurun henüz yağmadığı ve daha önce hiç bilmediğimiz o yere nasıl ittiğimizi hatırladım.

Başka bir köpekte rastlanmayacak kadar iyi bir koku alma yeteneği olan o salyalı köpeği düşünürken, “Eğer Alias olmasaydı bunları atlatamazdık!” diyerek iç çektim.

Gözlerimi ne zaman kapatsam –bu sırada gözlerimi gerçekten kapamıştım– hayali gözümün önüne geliyordu. Üstelik sanki karşımda duruyormuş gibi havlama seslerini bile duyuyordum.

“Ah!”

Gözlerimi açtım, aklım karışmıştı, fakat park aynı şekilde bomboştu.

Ya da neredeyse bomboştu.

Aniden sırtıma bir darbe aldım ve uzun, iğrenç ve ıslak bir dil boynumu yalamaya başladı.

Korkarak arkamı döndüm ve o salyalar direkt ağzıma bulaştı.

“Iyyy!”

Başka bir şey diyemeden artık unutmuş olduğumu sandığım bir ses duydum.

“Gördün mü? Benim küçük köpeğim ne kadar da tatlı değil mi?”

Erika, Belén’in küçük kız kardeşi, karşımda duruyor ve beline gelen köpeğinin sırtını okşuyordu.

“Alyas!” diyerek ikisine birden bakakaldım. “Onun burada ne işi var?”

“Ablam sana anlatmadı mı? Siz kamptayken onu eve getirmek için annemi ve babamı ikna ettim. Sahibi yoktu ve onu yalnız bırakamazdık. Zavallıcık, o kasabada kaybolmuştu!” diyerek eğilip köpeğin küçük bir böceğe benzeyen burnuna yaklaştı ve tuhaf ve komik bir ses tonuyla, “Öyle değil mi küçük köpekçik?” diye mınıldandı.

Daha fazla önemsemeden, “Ya, iyi!” dedim ve durumu ona açıklamaya başladım. “Belén’le buluşacaktım fakat gelmedi.”

“Gelemezdi zaten. Bu sabah bize gelen kuzenimizle Sierra’yla gitti. Hava kararmadan dağın tepesine çıkmak istiyorlardı. Seni aradığını sanıyordum.”

“Öğleden sonra David’e bir mesaj göndermişti,” dedim ve köpek bir kez daha üzerime atlamadan, “Hoşçakal!” diyerek uzaklaştım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eve.”

“Neden biraz bizimle kalmıyorsun?” dedi benden iki yaş küçük olan Erika. “Eminim Alyas çok mutlu olurdu. Biliyorsun ki sen onun favorisisin. Oyun oynayabilir...”

“Yapamam. Artık bütün gün oyun oynayacak kadar küçük değilim. Ben neredeyse bir biliminsanıyım ve bir biliminsanının araştırma yapması gerekir...”

“Ah, evet!” dedi Erika, o sırada başına birkaç kar tanesi düştü.

Kar tanelerini görünce aklıma David’in sorusu geldi ve gururlu bir şekilde, “Eğer suyun rengi beyaz değilse karın renginin neden beyaz olduğunu araştırmam gerek,” diye ekledim.

“Eğer araştıracağın sadece buysa ben sana cevabı söyleyebilirim ve sonra üçümüz burada biraz oyun oynayabiliriz. Sen ağaçların arkasına saklanırsın, Alyas ve ben de seni bulmaya çalışırız, ne dersin?”

Şaşkına dönmüş bir hâlde, “Neee?” dedim.

“Pekâlâ, istersen ben saklanayım,” dedi.

“Hayır, ben sana karın rengini soruyordum. Neden beyaz olduğunu bildiğinden gerçekten emin misin?”

“Elbette. Çok basit. Bir dergide okumuştum,” dedi hiç önemsemeden. “Oynayalım mı?”

Geriye bakarken

Ertesi gün hava güneşliydi ve pazar günü parkta yaşadığım tereddütlerin hepsini unutmuştum. David yeni oyunundan duyduğu heyecanla, Belén gelecek hafta sonu yine geziye çıkma isteğiyle geri dönmüştü; Cris ise sessizdi ve aklı karışmış gibi bakıyordu. En önde duran sırasının yanına yaklaştım.

“Artık daha iyi misin?”

“Evet, çok daha iyiyim. Siz nasılsınız, dün nasıl geçti?”

“Toplanmadık,” diye cevap verdim.

David konuşmaya heyecanla katılarak sanki kişisel bir şeymiş gibi, “Siz kızlar bizi ektiniz!” dedi.

Cris, “Ben biraz üşütmüştüm,” diyerek özür dilemeye çalıştı. “Size mesaj gönderdim ya. Ayrıca yansı-

na geldiğim bir kitabım vardı ve o kadar ilgi çekiciydi ki elimden bırakamadım.”

İkimiz aynı anda, “Hangi kitap?” diye sorduk.

“Ölümün Sarkacı.”

David, “Ne muhteşem!” diye yorum yaparken o hikâyeyi çoktan bir video oyunu olarak hayal etmeye başlamıştı bile.

Cris, David’e, “Sana ödünç vermemi ister misin?” diye teklif etti. “Kitap annemlerin, fakat sana verme bir şey demezler.”

“Ah, hayır, hayır, hayır, hayır, benim acelem yok. Filmini çıkaracakları güne kadar bekleyeceğim.”

“Sanırım sinemaya uyarladılar. Filmi bulabilirim ve *hafta sonu* benim evimde izleyebiliriz. Ne dersiniz?”

Bu iyi bir plandı, fakat cevap verecek vaktimiz olmadı. Öğretmen içeri girdi ve yerlerimize geçtik. Dil bilgisi dersindeydik ve yüzümüzde memnuniyetsiz bir ifade vardı: Pazartesi sabahı canımız cümle analizi yapmak istemiyordu.

Ancak bir sürprizle karşılaşmıştık. Öğretmen, bir sürü kitap yazmış olan bir yazarın hayatını anlatmaya başladı. Yazar kendi döneminde çok ünlü biriydi ve öğretmenin dediğine göre İspanyol edebiyatında Cervantes’ten sonra gelen en önemli roman yazarlarından biriydi. Konu aslında ilgi çekiciydi fakat işin doğrusu biz kendimizi anlatılanlara çok fazla verememiştik. En azından ben kendimi çok verememiştim

Çünkü başka endişelerim vardı ve sanki bir rüyadaymışım gibi gözlerimin yavaş yavaş kapanmasına neden olan bir mırıltı duyuyordum.

Öğretmen konuşmayı bırakır bırakmaz gözlerimi açtım. Saate baktım ve rahat bir nefes aldım. Soru soracak zamanı kalmamıştı.

“Artık anlamışsınızdır, çünkü siz çok akıllı öğrencileriniz; eğer bütün sınıfa Benito Pérez Galdós’u anlatıysam bunun bir sebebi vardır.”

“Yarın bize sürpriz bir sınav mı yapacaksınız?”

“Hayır, hayır. Ben öyle bir öğretmen değilim,” dedi, fakat yalan söylüyordu. “Diğer İspanyol yazarlar engel olduğu için Nobel Ödülü’nü alamayan bu büyük İspanyol yazarı iyice tanımanız gerekiyor... Kıskançlık ve tutuculuğun nelere yol açtığını göreceksiniz!” dedi ve sınıfta büyük bir sessizlik oldu. Öğretmen devam etti: “Bu yazarın bir eseri hakkında bir çalışma yapmanızı istiyorum! Tam bir ayınız var. İlginizi en çok çeken konuyu seçebilirsiniz. Yanlış yapmaktan korkmayın. abanızı ve yaratıcılığınızı özel olarak değerlendireceğim. O yüzden düşünmeye koyulun ve bana orijinal bir çalışma ile gelin; çünkü internetten kopyalanmış çalışmalara bakmayacağım. Kopyala-yapıştır ödevlere hiç bakmayacağım. Anlaşıldı mı?”

“Bu bir grup çalışması mı olacak?” diye sordu arka tarafta oturan Roberto. Ödevi nasıl hazırlanacağını tam olarak anlayamamıştı.

“Evet, bir grup olarak nasıl çalışmanız gerektiğini bilmeniz benim için önemli. Bu geleceğiniz için çok önemli bir konu ve bu nedenle okul sizi buna hazırlamalıdır.”

“Her grupta kaç kişi olabiliriz?” diye sordum. “Dört kişi?”

“Dört fena bir rakam değil,” diye düşündü ve gülererek ekledi: “Bakalım kalabalık gruplar hâlinde ortaya ilginç bir şeyler çıkarabilecek misiniz? Bu sefer çalışmalarınızı okurken sıkılmayacağımı umuyorum.”

Öğretmen konuşmasını bitirmeye kalmadan David’e baktım ve zil çalınca oturduğumuz yerden kalkarak doğrudan Cris’in yanına gittik. Kimsenin bizim önümüze geçmesini istemiyorduk fakat bu hiç de kolay değildi. Cristina, sınıftaki en akıllı kızlardan biriydi ve onunla aynı grupta olmak isteyen birkaç kişi etrafını sarmıştı bile.

Neyse ki etrafında çok fazla kişi vardı ve karar verecek zamanı olmamıştı. Sonunda teneffüse bizim ile çıktı. Bunu her gün yapamıyorduk.

Ders boyunca aklım çok karıştı. Yazın, Korkusuzlar olarak ayrılmaz bir gruptuk ve çok fazla macera yaşama şansımız olmuştu, fakat her gün derse gidip, çalışıp ödev yapmak zorundaysan heyecan verici bir olay yaşamak o kadar kolay olmuyordu.

Okulun bahçesinde Cris’e, “Hatırlıyor musun, bir keresinde dördümüz bir grup oluşturmuştuk?” dedim.

Evren üzerine yapmış olduğumuz ödevi hatırlayarak, “Nasıl unutabilirim ki?” dedi ve gülümsedi. “Marşlılar konusunda oldukça sinir bozucu davranmıştın!”

David, “Onlar Marşlı değildi, yanmış patateslerdi,” diyerek güldü.

Cris, “Daha kötü ya işte. Ne çılgınlıktı ama! Ayrıca birinci olamamıştık. Siz de,” dedi David ile bana bakarak, “konuyu oldukça saptırmıştınız.”

David, “İyi de o zamanlar küçüktük,” diyerek savunmaya geçti.

Fazla gevezelik ediyorduk. Belen de daha fazla zaman kaybetmemek için, “Bir an önce bir şeyler düşünmeliyiz. Ne yapabiliriz?” diye sordu.

Birbirimize bakıp, birinin aklına dâhiyane bir fikir gelmesini bekledik ve bu bekleyiş ders zili çalana kadar sürdü. O sabah pek yaratıcı değildik.

Ancak ertesi gün, David sınıfa çok heyecanlı bir şekilde girdi. Play Station’da kendi rekorunu kırmış olabileceğini düşündüm, fakat yanılmıştım.

“Buldum!” dedi bizi görür görmez. “Dün gece video oyunlarımın olduğu rafa bakarken aklıma geldi!”

“Neyi buldun?”

David’e baktım. Hiçbir şey anlamıyordum.

“Grup çalışması için harika bir fikir buldum. Tenefüste size açıklayacağım. Kızlara haber ver!”

Okul bahçesinde dördümüz yeniden bir araya geldik ve David harika fikrini bize açıklamaya başladı.

“Çalışmayı Galdós’un hayatı üzerine yapacağız!”

Cris, “Öyle yaparsak biyografi yazmış oluruz, öğretmenin ne dediğini duydun,” diyerek onun sözünü kesti. “Ayrıca onun hayatı Vikipedi’de var. Bana çok orijinal gelmedi.”

“Aksine çok orijinal, çünkü Galdós’un hayatını tersten anlatacağız.”

“Tersten mi?” dedim ve yazarın ismini düşündüm. Zekice bir şaka yapmaya çalışarak, “Sodlag?” dedim yüksek sesle, fakat beni duymadılar bile.

Belén, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu David’e.

“Bu çok heyecanlı olacak. Dün gece video oyunlarına bakarken aklıma geldi. Küçükken *İmparatorluk* adında bir oyun oynardım. En başta, evleri, şatoları, insanları, askerleri ve ordularıyla medeniyetler yaratıyordun. En heyecanlı kısmı ise artık imparatorluğu kurduğun zaman bir tuşla yapmış olduğun her şeyi yerle bir edebiliyordun. Sizce de bu grup çalışması için orijinal bir fikir değil mi?”

Fikrini bize daha detaylı anlatana kadar nasıl bir ödev yapacağımızı tam olarak anlayamamıştık. Çalışmaya yazarın ölümünü anlatarak başlayacaktık ve geriye doğru ilerleyecektik, yani Galdós’un çocukluğuna, hatta doğumuna gelene kadar zamanı geri saracaktık; belki daha da geriye.

Belén, “Çalışmayı onun anne ve babasının düğünü ile bitirebilir miyiz?” diye önerdi.

Cris, “Ya da en iyisi ilk tanıştıkları zamanda bitirelim,” diye ekledi. “Belki o zamanlar Benito adını verecekleri bir oğulları olacağını düşünmüşlerdi.”

“Ha ha, Benito,” diyerek güldük.

David, “Ben başka sınıftan Ernesto adında bir çocuk tanıyorum, ama herkes ona Nesto diyor!” dedi ve konuşmamıza izin vermeden konuya geri döndü, “Fikrimi beğendiniz mi peki?”

Ben, “Fena fikir değil,” diye itiraf ettim.

Belén, “Bu söylediğin fikre benzer bir film yok muydu?” diye sordu.

Cris, “Aslında ben çok fazla sinemaya gitmiyorum,” dedi. “Kitap okumayı tercih ediyorum.”

David sinirlenmeye başlayarak, “Her neyse, beğendiniz mi beğenmediniz mi?” diye sordu.

“Evet, beğendik tabii. Sana aksini söyleyen oldu mu?”

“Mükemmel! İlk olarak onun mezarının bir fotoğrafını çekeceğiz. Harika değil mi?” David’e ne cevap vereceğimizi bilemedik, fakat o açıklamaya başlamıştı bile. “Dün gece internette dolaşırken Galdós’un Madrid’deki Almudena Mezarlığı’nda gömülü olduğunu öğrendim ve bu cuma öğleden sonra onun mezarını

aramaya gidebiliriz diye düşündüm. Dördümüz oraya gideriz, akşam da bizim evde kalırsınız. Ne dersiniz? Babamlar Pamplona’da bir düğüne gidecekler ve ben de ağabeyimle evde yalnız olacağım. Geceyi korku filmi izleyerek geçirebiliriz. Zombili, kafataslı ve intikamcı hayaletlerle dolu birkaç korku filmi kiralanm.”

Cris, “Bana uyar,” dedi, “fakat annem izin verir mi bilmiyorum. Okul zamanı dışarıda olmamdan hoşlanmıyor.”

Belen, “Filmleri ben seçsem daha iyi olur,” diye ekledi.

Mezarlığın kapısında

Öğleden sonra saat dört buçukta mezarlığın ana kapısında buluştuk, ama David henüz gelmemiştir.

Saat neredeyse beşe geliyordu ve üçümüz içeri mi girsek yoksa David'i biraz daha mı beklesek, karar veremiyorduk. Neredeyse yarım saattir bekliyorduk.

Sadece Cris cep telefonunu yanında getirmişti, ona dönüp, "David'i arar mısın?" dedim.

"İki kere aradım zaten, fakat cevap vermiyor. Metroda olmalı."

"On beş dakika daha bekleyelim ve eğer gelmezse içeri onsuz girelim, tamam mı?"

"Evet, çünkü burada mezarlığın yedide kapandığı yazıyor. Galdós'un mezarı çok uzakta değildir herhalde, değil mi?"

Cris, “Eyvah, tam olarak nerede olduğuna bakmayı unuttum!” dedi. “Sadece mezarlığın en eski yerinde olduğunu biliyorum. Mezarlık buradan başlayarak inşa edilmiş,” dedi ve önümüzde duran devasa giriş kapılarına işaret etti, “fakat en eski mezarlar, mezarlığın diğer tarafında bulunuyor. Madrid ölülerle dolup taştığı için o alanı sonradan eklemek zorunda kaldıklarını biliyor muydunuz?”

Belén ve ben bizimle dalga geçtiğini düşünerek Cris’e bakakaldık. Anlattığı şey bize David’in fantezilerinden biri gibi gelmişti. Cris bizim meraklı bakışlarımızı fark etti.

“Size yalan söylemiyorum. Yemek yedikten sonra Almudena Mezarlığı hakkında birkaç bir şey daha öğrenmek istedim ve internete baktım...” diyerek sustu. Belli ki konuya biraz heyecan katmak istiyordu. “Çok ilginç şeylerle karşılaştım.”

“Ne gibi?”

“O dönemde, ölüleri gömerlerken bunu süresiz olarak yapıyorlardı.”

“Sonsuza dek mi?”

“Evet, mezarları sonsuza dek kullanacak şekilde satın alıyorlardı.”

“Bu çok pahalıya patlamış olmalı. Peki, o kadar paraları olmadığında ne oluyordu?”

“Daha az süreyle satın alıyorlardı. Örneğin on yıl-lığına.”

“Peki, sonra ne oluyordu?” diyerek güldüm. “Ölüleri sokağa mı atıyorlardı?”

“Şey...” diyerek bir an tereddüt etti, “hemen hemen. Kalıntıları yakıyorlardı ve ölülerin küllerini ailelerine veriyorlardı. Aileleri istemezse, külleri Carabanchel Mezarlığı’nda bulunan kuyuya atıyorlardı. Yani, hâlâ öyle yapıyorlar. Ancak artık ömür boyu kullanılan mezarlar yok, artık hepsi doksan dokuz yıllık ve ...”

“Ve sonra elveda!” dedim heyecanla. O sırada David’in tüm rahatlığıyla bize doğru yaklaştığını gördüm.

Geç gelmişti, fakat hiç acelesi yokmuş gibi görünüyordu.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, “N’aber?” diyerek bize selam verdi. “Sizi çok düşünceli gördüm. Neden bahsediyordunuz?”

“Senden. Sonunda gelebildin yani! Saatin kaç olduğunun farkında mısın?”

“Saat?” diye şaşırdı garip bir şekilde. “Ah, saat! Metro yüzünden; tam altı istasyon fazla gitmişim ve sonra geri dönmek zorunda kaldım, tam bir karışıklık oldu yani. Sizi ayrıntılarla sıkmak istemiyorum. Her şey bu elimdeki oyun yüzünden başıma geldi,” dedi ve her yere götürdüğü tablet bilgisayarını arkadaşlarına gösterdi.

Belén, “Artık çok geç oldu,” dedi havaya bakarak.

Artık hava aydınlık değildi.

David, “Bir şey olmaz,” dedi. “Galdós’un mezarı eski mezarlığın neredeyse en başında. Diğer girişten içeri girer, onu hemen buluruz.”

Böylece dördümüz birden yola düştük.

Ancak kapı, bulunduğumuz yerin tam olarak karşı tarafında değildi. Uzun bir süre yürüdük, köşeye vardık ve sonu gelmeyen bir duvarın etrafından dolışmaya başladık. Karanlıktan pek bir şey göremez olmuştuk ve kırmızı kiremitli sonu gelmez duvar hâlâ devam ediyordu. Artık geri dönüş vakti olduğu için bizden önce oraya giden birkaç kişi bizim geldiğimiz yöne doğru ilerliyordu.

Belén ve ben gökyüzüne bakıyorduk ve her seferinde havanın rengi daha da grileşiyordu. Cristina çalan telefonuna bakmak için durdu. Telefonu eline aldı ve cevap vermeden önce ekranına bakıp bize doğru koşmaya başladı.

“David!” diye bağırdı heyecanla.

“Ne var?”

Şaşırmış bir şekilde, “Beni arayan sensin!” diyerek telefonunun ekranını gösterdi, “Bak!”

Ekranda gerçekten “DAVID” yazıyordu.

“Ah, bu ağabeyim olmalı! Kesin beni aramışsınızdır, değil mi? Telefonumu evde bıraktım.”

Başka açıklama yapmadan telefonu aldı ve yolun ortasına giderek konuşmaya başladı. Kapatınca bize doğru yaklaştı.

“Ağabeyin miydi?”

“Evet, aynen. Senin aradığını görmüş ve benimle konuşmak istemiş. Gizemli bir durum yok yani,” diyerek bir an sustu ve ekledi: “Bu gece çok güzel geçecek! Göreceksiniz!”

“Neden?”

“Evde yalnız olacağız!” diyerek sanki bir zafer kazanmış gibi heyecanla bağırdı. “Ağabeyim birkaç arkadaşıyla Sierra’ya gideceğini, fakat bunu annemle babama söylememem gerektiğini, yoksa ona izin vermeyeceklerini söyledi. Benim evde yalnız kalmamı ya da onlar yokken yanımda birileriyle yalnız olmamı istemiyorlar. Yani eğer düğünden ararlarsa onlardan bunu gizlemem ve bir bahane uydurmam gerekecek,” dedi gülümseyerek. “İşte böyle, küçük kardeş olarak ağabeyim için bunu yapıyorum! Karşılığında bir şey istemememe rağmen eğer sessiz kalırsam bana bir oyun hediye edeceğini söyledi.”

David, sessiz kalmasına karşılık elde edeceği ödülü düşünerek mutlu olmuştu, fakat Belén araya girdi.

“Mezarın burada olduğundan emin misin?”

David cevap veremeden biz siyah renkli kiremit taşını fark ettik. Oraya vardığımızda biraz paslanmış demir çubuklu yüksek bir kapı ile karşılaştık.

“Evet, burada!” diye ekledi ve böbürlenerek, “Size ne dedim? David asla yanlış yapmaz!” dedi.

Belén, “Tamam, tamam,” diye cevap verdi. “Peki, şimdi ne tarafa?”

Bu iyi bir soruydu. Mezarlığa girer girmez önümüzde iki yol olduğunu fark ettik. Yolların iki yanında da gri renkli ve düzensiz mezarlar uzanıyordu, fakat etrafta hiç “Galdós’un mezarına gider” yazan yön gösterici bir tabela yoktu.

David, “Şey...” diye başladı tereddüt ederek ve sözlerine devam etmeden önce taştan bir kulübeye doğru ilerledi. “Beni bekleyin!”

Hemen geri döndü. Kulübedeki güvenlik görevlileri bir şey bilmiyordu, fakat orada öylece durup bekleyemedik.

“Aramaya başlayalım,” diye önerdim. “İki kişi soldan, iki kişi de sağdan gitse nasıl olur?”

Cris, “Ah, hayır,” diyerek karşı çıktı. “Çok fazla mezar var, aklımız karışır. Burası bir labirent gibi, internette planını gördüm. Ayrıca sadece bir tane cep telefonumuz var.”

Biz tartışırken, hepimizden hızlı davranan Belén sol tarafa doğru yürümeye başladı ve biz de istemsizce onu takip etmeye başladık. Eski ve yıpranmış olan ilk mezar grubunun orada durduk. Mezarların üzerlerinde ne haç işareti, ne de melek heykelleri ya da başka bir şey yoktu.

“Ne kadar kötü!” dedim.

Çizilmiş, delik deşik olmuş ve üzeri tozla kaplı mezar taşlarından bir tanesinde, “Denizaltının mucidi Isaac Peral’ın anısına” yazıyordu.

“Şansa bak! En büyük İspanyol mucitlerinden birinin mezarını bulduk,” dedim heyecanla.

David, “Ah, İspanyol mucit diye bir şey var mıymış?” diye sordu. “Ben İspanyolların yalnızca resim yaptığını sanıyordum. Bizi Prado Müzesi’ne götürdükleri zamanı hatırlıyor musunuz? Her tarafta tablolar vardı!”

Bilim konusunda bilgiliydim.

“Isaac Peral’dan başka büyük mucitlerimiz de var, mesela döner kanatlı uçağı yapan Juan de la Cierva.” David’in şaşkın yüzünü görünce açıklama gereği hissettim: “İlkel bir tür helikopter.”

“Ah, o başka bir şey.”

Listemdekilerle devam ettim, “Hava gemisinin mucidi Torres Quevedo...”

“Hava gemisi mi? Indiana Jones’un filmlerinden birinde Nazileri taşıyan karpuz şeklindeki balon mu?”

Hızlıca, “Evet,” dedim ve aklıma başka isim gelmeyince, “Neyse, buluş yapmaya kendini adanmış çok fazla İspanyol yok,” diyerek bitirdim.

David, “Hiç şaşırmadım,” diyerek iç çekti. İleride tek başına duran bir mezarı gösterdi. “Buluş yapmak

benim ilgimi çekmiyor, ben aktör veya işadamı olmayı tercih ederim.”

Ben, “Ben bir buluş yapacağım,” dedim.

Bizim konuşmalarımız kızların çok ilgisini çekmemişti ve bize bir şey demeden ilerlemişlerdi. Onları arada sırada gözümüzle takip ediyorduk: Cristina eve benzeyen bir mezarın önünde duraklamıştı, Belén ise yokuş yukarı çıkarak araştırmasına devam ediyordu. Çok uzaklaştıklarını görünce onlara doğru koşmaya başladık.

“Bak, bir anıt mezar!” diye işaret etti Cris biz ona doğru yaklaşırken.

David, “Bu mezar kesin çok fazla paraya mal olmuştur,” dedi hızlıca mezara bakarak. Belén’i bulmaya gitmeden önce, “Burası saklanmak için güzel bir yer. Düşünebiliyor musunuz? Bir hırsız buraya çaldığı mücevherleri saklayabilir,” diye ekledi.

Onun söylediğine çok kulak asmadık.

“Bu küçük bir şato gibi. Neden pencereleri var ki?” diye sordum ve yarısı eski demirden, diğer yarısı da kalın koyu renk camdan yapılmış olan kapısına doğru yaklaştım.

“Galdós kesinlikle burada değildir,” dedi Cris. “Yazarların böyle mezarları olmaz.”

“Hayır, tabii ki,” dedim, aklım karışmış bir şekilde.

“İçeride ne olduğunu merak ettim. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Cris, “İçeride, duvarların etrafında tabutlar var,” dedi.

“Hımmm, tabutların hepsi birbirinin üstünde, bir ayakkabı mağazasında üst üste duran ayakkabı kutuları gibi,” dedim ve alnımı kapının karanlık camına yapıştırdım. Fazla bir şey görünmüyordu. “İçerideki tabutların hepsi aynı mıdır?” diye sordum Cris’e. O okumayı çok sevdiği için neredeyse her şey hakkında bir fikri vardı.

“Gidip bakalım,” dedi ve yan taraftaki tabuta doğru ilerledi.

Bir süre anıt mezarın içine bakındık ve sonra Galdós’un mezarını aramaya devam ettik. O sırada, bize doğru gelen David’i fark ettik. Belén de ne olduğunu anlamadan onu takip ediyordu.

David, “Bir çocuk, bir mezarın içinde bir çocuk gördüm!” diye bağırıyordu.

Cris, “Sakin ol!” dedi. “Bu o kadar da garip bir şey değil. Mezarlıkta herkes olabilir.”

“Evet, fakat bu okul çantası olan bir çocuktu...” diyerek bize korkmuş bir hâlde baktı, “ve hareket etmiyordu.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle eminim. Yani onu çok iyi inceleyemedim, çünkü uzaktaydı. Siyah ağaçlara çok yakındı ve seninki gibi bir sırt çantası vardı,” diyerek beni işaret etti, “ve bir heykele benziyordu...”

Üç yol arasında

Biz, yani Korkusuzlar, heykeller hakkında çok fikir sahibi değildik. Dünyanın sonundaki evde yaşadığımız maceradan sonra heykeller bizi biraz ürkütüyordu, fakat artık o korkuyu neredeyse unutmuştuk. David ise unutamamıştı.

“Hareket etmiyordu, hiç hareket etmiyordu,” diye tekrar etti. “Çok garipti. Bir heykel gibi hareketsizdi.”

Cris, “O zaman bir heykeldir!” dedi. “Mezarlıklar heykellerle dolu.”

“Fakat onun bir sırt çantası vardı.”

Belén, saçma şeylerle hep David’in karşılaştığını bildiğinden, “Sırt çantalı bir heykel mi?” diyerek güldü. “Tamam, pekâlâ, seni bu kadar ürküten şeyin ne olduğuna gidip bir bakalım.”

Mezarların arasındaki dar yolda zikzaklar çizerek David'i takip ettik. Yolun en yüksek yerine vardığımızda bir an durduk. Hava iyice karanıyordu ve ilerisi daha da karanlık görünüyordu.

David, "İşte orada, görmüyor musunuz?" diye işaret etti.

Biz hiçbir şey görmüyorduk. Gösterdiği yere doğru ilerledik ve birkaç adım sonra o gizemli şekli ayırt etmeye başladık.

Cris, "Şimdi görüyorum!" dedi.

"Evet, bu siyah bir heykel."

"Demirden yapılmış olmalı," diye ekledim ve tam olarak nasıl bir heykel olduğunu anlamak için selvi ağaçlarının gölgesindeki alana doğru yaklaştık.

Bu, neredeyse David'in boyunda bir çocuk heykeliydi. Eğri duruyordu ve sırtında eski bir çanta vardı. Üzgün görünüyor ve boş bakıyordu.

David, "Hadi gidelim!" diyerek heykelden uzaklaşmaya çalıştı.

Cris, "Bekle," dedi. "Bunun bir fotoğrafını çekmek istiyorum. Bana fotoğraf makinesini verir misiniz?" dedi bize bakarak.

"Bir şey unuttuğumu biliyordum!" dedim.

"O zaman ödevi nasıl yapacağız?"

David, “Sakin ol,” diyerek araya girdi. “Ben Kaptan Sankor’un kamerasına benzeyen on milyon mega pikseli mini kameramı getirmiştim,” diyerek kamerayı pantolonunun cebinden çıkardı.

Cris, farklı açılardan fotoğraf çekmeye koyulmuşken, “Benim anlamadığım şey, neden bu çocuğu bu şekilde, böyle okul üniformalı ve sırtında bu kadar ağır bir çanta ile ölümsüzleştirmek istedikleri.”

David, “Belki de okula giderken ölmüştür!” diye uydurdu ve hepimiz bu sözün üzerine garip düşüncelere daldık.

Neredeyse karanlığa bürünmek üzere olan bu devasa mezarlığın ortasında dururken okulu düşünmek bize garip gelmişti.

Doğayı iyi tanıyan Belén, ne kadar geç olduğunun farkına varmıştı.

“Haydi çocuklar. Galdós’un mezarını hemen bulmamız ve bir an önce burayı terk etmemiz gerek.”

Birkaç adım atarak önümüze gečen David, “Endiřelenme,” dedi. “Mezarı kesin giriřin dięer tarafındadır. Oraya doęru gidelim.”

“Ne taraftan?”

“şey...”

O sırada dikkatli bir şekilde etrafımıza bakınmaya başladık. Güzel bir şekilde korunmuş olan tek mezar

öğrencinin mezarı gibi duruyordu. Diğerleri ise çatlakların arasında yabani otların büyüdüğü eski taşlarla kaplı küçük mezarlardı. Birçoğunun mezar taşları kırıldı, haçları ve bazılarında bulunan melek başı ya da bebek İsa heykelleri yere düşmüştü. Burası tam bir harabeydi ve buraya terk edilmişlik manzarası hâkimdi. Ayrıca, neredeyse hiçbir mezar taşının üzerinde yazan isim okunmuyordu. Ancak David'in dikkatini çeken şey bu olmamıştı.

“Bu mezarların çok küçük olduğunu siz de fark ettiniz mi? Mesela oradakiler,” diyerek eliyle birkaçını gösterdi. “Ayaküstü yerleştirmedikçe ya da vücudu ikiye ayırmadıkça bunların içine bir insan bedeni sığmaz. Bunlar cücelerin mezarlarıymış gibi duruyor,” dedi. Söylediği şey onu korkutacağı yerde tam tersine güldürmüştü. “Bunlar *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki hobbitlerin mezarları olabilir, değil mi?”

Cris, tamamen sakin bir şekilde, “Ah, şimdi jeton düştü,” dedi. “Daha önce size Madrid'de yayılan bir hastalık yüzünden mezarlığın bu kısmını acil olarak açmak zorunda kaldıklarından bahsetmiştim. Gripten dolayı. Size söylemediğim kısmı ise ölenlerin çoğunun küçük çocuklar olduğuydu.”

“Yani bunlar çocuk mezarları!”

“Aynen öyle,” diyerek sesli düşündüm, bu harap olmuş manzaraya bir açıklama bulmaya çalışarak. “Eğer ölenler çocuksa, kendi çocukları, yeğenleri ya da her-

hangi bir yakınları yoktu. Onların mezarlarını koruyacak kendi soylarından gelen birileri de yoktu. Üstelik onların gömülmesinin üzerinden o kadar zaman geçmişti ki mezarları yıkık dökük bir hâl almıştı.”

“Ayyy, ölü çocuklar! Buradan çıkalım!” dedi David, aniden geriye dönerek ve bizi beklemeden arkamızda bulunan ilk yola doğru ilerlemeye başladı.

Onu takip etmeye koyulduk. Biz de David’in gözden kaybolduğu, eğri büğrü, dar ve karanlık olan aynı yola girdik. Bu yol birkaç adım sonra üçe ayrılıyordu.

“David ne taraftan gitmiş olabilir?” diye birbirimize sorduk.

Eğer bir el fenerimiz olsaydı yerde ayak izlerini bulabilirdik, fakat bu şekilde hangi yöne gittiğine karar vermek kolay değildi. Aceleci davranmadan önce ona seslenmeyi tercih ettik.

“David! David! David!”

Seslerimiz garip bir şekilde yankılanıyordu. Sanki sesler ağaçların dallarını oynatıyor gibiydi.

Sustuk.

Eğer David yakınlarda olsaydı bizi çoktan duymuş olurdu.

Birkaç saniye bekledik ama bize daha uzun bir süre geçmiş gibi gelmişti. Hızla çöken karanlığın içinden birinin bizi gözetlediğini hissetmeye başladığımız ve

kaybolduğumuz bu yerde öylece duramazdık. O sırada Cris saatine baktı ve “Kapıları kapatmalarına yedi dakika kaldı. Buradan hızla çıkmamız gerek!” dedi.

“Evet, fakat bu yollardan hangisi bizi çıkışa götürecektir?” diye sordum.

Zifiri karanlığın içinde bu sorunun cevabını bilmek imkânsızdı ve ayak izi bulmaya zaman yoktu. Belén bir karar verdi.

“En iyisi ortadaki yolu takip edelim. Eğer tereddüt edersek...”

Bir daralıp bir genişleyen o patika yola girdik, mezarların arasında durduk ve kapanışa bir dakika kala ileride mezarlığın duvarını gördük.

Üçümüz birden “Kurtulduk!” diye bağırdık.

Bunu fark etmemiz daha da güç toplamamızı sağladı ve daha hızlı koşmaya başladık. Fakat bir süre sonra hayal kırıklığı ve yenilmişlik duygusuyla durduk. Çünkü önümüzde duran sonu gelmez eski bir duvardı ve çıkış kapısı görünmüyordu.

İçimizde yön bulma konusunda başarılı olan Belén, “Çıkış bu tarafta olmalı,” dedi.

Hızla, ağaçlarla ve korkunç gölgelerle kaplı o alana doğru ilerlemeye devam ettik. Küçük bir tepenin üzerine çıktığımızda, ileride turuncu turuncu yanan ışıkları farkettilik.

Kurtulmuş olduğumuzu düşünüp, “O taraftan,” diyerek ilerledik.

Mezarlıkta, yalnızca giriş kapılarında sokak lambaları vardı.

O yöne doğru ilerledik ve birkaç adım sonra Cris’le önünde duraksadığımız anıt mezarları gördük. Saate baktık; yediyi on geçiyordu.

“Umarım David bizden önce varıp bekçiye bizi beklemesini söylemiştir!” dedi Cris.

Emin bir şekilde, “Kesin söylemiştir!” diye ekledim.

Başka bir olasılık düşünemiyordum.

Bir çıkış yolu ararken

Ne David ne de bekçi ortalarda gözükmüyordu. Üstelik kapıyı da kapatmışlardı.

Mezarlıktan çıkmak imkânsızdı!

Etraf çok karanlıktı.

Birkaç sokak lambasının turuncumsu ışığı altında, Belén, Cris ve ben her yana bakındık. Arkamızda demir parmaklıklı bir kapı; önümüzdeyse bekçisi olmayan bir kulübe, karanlık küçük bir kilise ve küçük bir taş ev vardı. Taşlara belirgin bir şekilde TUVALETLER yazısı kazınmıştı.

Mezarlıklarda da tuvalete ihtiyaç vardı, fakat bu gördüğümüz çok farklıydı. Uzaktan bakıldığında, her iki tarafında iki penceresi olan, ahşap ve sağlam kapısı hafif aralanmış bir anıt mezara benziyordu.

Belén, “David’e ne olmuş olabilir?” diye sordu.

“Kesin çoktan çıkmıştır,” dedim. “Bizi göremeyince dışarıda olduğumuzu düşünmüş olmalı.”

Cris çok emin değildi ve “Ya o da bizim gibi kaybolduysa?” diye sordu.

“Sanmıyorum. Hiçbir şey görünmüyor, hiçbir şey duyulmuyor. Burada kimse yok. Burası resmen ölü... eee...” söylediğim sözü hızlıca düzelttim, “demek istediğim burası bomboş.”

Sonra tekrar korkunç manzaraya baktık: Üçümüz, tek başımıza ve gecenin bir yarısı o ucsuz bucaksız mezarlıkta kapalı kalmıştık.

Cris, “Buradan çıkmamız gerek!” dedi. “Bir şeyler yapmalıyız!”

Kendi kendime, “Evet, ama ne?” diye sordum.

Hızlı düşünmek gerekiyordu.

Belén, Cristina’ya, “Buldum. Evi arayıp bizi almaya gelmelerini söyle,” diye önerdi. “Cep telefonun çalışıyor mu?”

“Öyle umuyorum. Neden çalışmasın ki?” Artık her şeyden şüphelenmeye başlamıştık. Cris, “Mezarlıklarda sinyal kaybolmuyor. Medeniyetin ortasındayız,” diye açıkladı.

Şüpheli bir şekilde, “Evet,” dedim, sokak lambalarının yarattığı gölgelere bakmamaya çalışarak.

Bel n aceleyle, “Hadi hemen ara!” dedi.

Cristina telefonunu çıkardı ve tam numarayı  evirecekken hayal kırıklığı içinde duraksadı.

“Babamlar benim David’in evinde olduğumu sanıyorlar. Her ne kadar buraya  dev yapmaya gelmiş ol-sak da, hâlâ burada olduğumu duyarlarsa onlara yalan söylediğimi anlayacaklar ve bir daha okuldan sonra dışarı çıkmama izin vermeyecekler. Bu konularda çok katılar. Özellikle de annem. Başka bir çözüm yolu bul-sak daha iyi olur.”

“Eğer telefonumu getirmiş olsaydım, büyük kuze-nim Lorenzo’yu arardım. Soru sormadan bizi buradan çıkarırdı, fakat numarasını ezbere bilmiyorum,” dedi Bel n ve sonra, “Senin g venebileceğin kimse yok mu?” diye sordu.

“Tabii var,” diyerek gülümsedi Cristina. “Gazeteci teyzem Lorena. O her zaman olayları nasıl   z mleye-ceğini bilir. Mezarlığın müdürünü tanıdığına eminim. Ayrıca çok güvenilir biridir. Doğum günümde bana onunla her şeyi konuşabileceğimi söylemişti.”

Cristina, heyecanlı bir şekilde teyzesinin numara-sını çevirmeye başladı. Üçümüz rahat bir nefes aldık. Kurtulmuştuk. Ya da böyle olduğuna inanıyorduk. An-cak telefonun kapalı ya da kapsama alanı dışında ol-duğunu duyar duymaz hayal kırıklığına uğramıştık.

“Eyvah!”

Acil olarak bir çözüm bulmamız gerekiyordu.

Umutlu bir şekilde, “Buldum,” dedim. “Sadece bekleyeceğiz.”

“Nasıl yani?”

Kızlar bana sanki karanlık yüzünden doğru dürüst düşünemiyormuşum gibi bakıyorlardı.

“Endişelenmemize gerek yok,” diye ısrar ettim. “David var.”

“Neeeeee?” diye karşılık verdiler, fakat Cris ne demek istediğimi hemen anlamıştı.

“Doğru! Nasıl aklımıza gelmedi? Ben David’i arayacağım,” dedi ve olacakları açıklamaya başladı. “Onu arayacağım ve eve vardığında aradığımı görecektir, bizi arayacak ve almaya gelecektir.”

Belén, “Hımmm!” dedi, fakat çok ikna olmamıştı. “Peki ya eve gitmezse? Ya mezarlıktan çıkamadıysa? Ya...?” diyerek düşünmeye başladı ve, “Hayır! Hayır olamaz! Eminim şu an metrodadır,” diye ekledi.

Cristina, “O zaman bu arada ne yapalım?” diye sordu, “Çünkü metrodan çıkması en az bir saatini alacak.”

Tekrar etrafımıza bakındık; bir yanda tuvaletler, ileride küçük kilise ve ortada bekçinin kulübesi vardı.

Ben kulübeyi göstererek, “O tarafa doğru gidelim!” diye önerdim, çünkü o taraf biraz daha sakın görünüyordu. “En azından orada korunmuş oluruz.”

Kulübenin kapısı tezgâha benziyordu ama sadece yarısı vardı. İçeri girince sıkışmak zorunda kaldık, çünkü burası bir telefon kulübesinden daha büyük değildi.

Gülüşmeler arasında, “Burada üşümeyiz!” dedim.

David’den ayrı kaldığımız andan beri ilk defa sakinleşmiştik. Sadece beklememiz gerekiyordu.

Belén, “Hatıra olması için bu anın fotoğrafını çekmeliyiz!” dedi. “Bu durumu birine anlatsak hayatta inanmaz.”

“Bu doğru. Fotoğraf makinemizin olmaması ne kötü!”

“Sadece David getirmişti.”

“David şimdi metrodadır ve onu yalnız bıraktığımızı düşünerek kesin çok sinirlenmiştir.”

Bunu düşününce gülmeye başladım ve o sırada, dışarı bakmak için başını yukarı kaldıran Cris, “Gördünüz mü?” diye sordu.

Ben şaka yaparak, “Burada görecekt çok fazla bir şey yok,” dedim.

“Hayır, ciddiylim. Bir parlaklık gördüm, bir ışık, dışarıda.”

Gülümseyerek, “Evet, evet, harika,” dedim. “Bizi korkutmaya çalışıyorsun, fakat başaramayacaksın.”

“Şaka yapmıyorum dedim! Bir şey parlıyordu!”

ranlık yerden geliyordu. Işık sadece bir an belirdi ve tekrar “uhhhhh” sesiyle aynı anda söndü. Aklımız çok karışmıştı.

Sakinleştüğimizi düşünürken daha da beter korkmaya başlamıştık.

Bu fırtına öncesi sessizlikti ve bir şeyler olacağını biliyorduk.

Elimizden geldiğince saklanmaya çalıştık. Dışarıdan görünmemek için iyice eğildik ve gece yansında bize doğru yaklaşan ayak seslerini işitmeye başladık. Ayak sesleri duruyor, tereddüt eder gibi bir ileri bir geri gidiyordu.

“Hayır, olamaz!”

Kulübenin içinde sıkışmış bir hâlde başlarımız dizlerimizin arasında, o korkunç, yavaş ve hantal adımların her seferinde daha da yaklaştığını duyup, kalp atışlarımızın hızlandığını hissediyorduk. Sonra ses aniden kesildi.

Kırık anıt mezar

Sersemlemiştik. Bu ani sessizlik bir tuzak mıydı yoksa o ayak sesleri sadece bizim hayal ürünümüz müydü, anlayamamıştık. Dışarıda bir şeyin olması da mümkünü.

Ne kadar dikkatle dinlemeye çalışsak da hiçbir şey duymuyorduk. Hatta rüzgârın sesi bile gelmiyordu, fakat ayağa kalkmamaya ve dahası dışarı çıkmaya karar vermiştik.

Başlarımız bacaklarımızın arasında ne yapacağımızı düşünmeye devam ederken bir anda üzerimizde zayıf bir ışık yandı. Işık yandığı an, tüylerimizi diken diken eden bir “uhhhhhh” sesi duyduk, ama sonra birden rahatladık. Çünkü o sesin ardından, oldukça tanıdık bir kahkaha duymuştuk.

“David!!!”

“Sizi korkuttum, değil mi?”

Onu görmenin verdiği mutluluk, bu tür  akalara duyduğumuz kızgınlıktan daha büyüktü. Bel n ise daha sinirli görünüyordu.

“Kes  u saçmalığı!”

“Sadece biraz eğlenmek istemi tim.”

“Bizle eğlenmek istedin, öyle mi?”

David kendini savunmaya çalıştı.

“Bu mezarlıkta yalnız olmadığımı görünce öyle mutlu oldum ki, tüm korkularım uçup gitti ve bu sefer de aklıma eğlenceli bir şeyler yapmak geldi.”

“Bu sadece senin için eğlenceli olmalı.”

“ ey...” diyerek güldü, “Elime güzel bir fırsat geçmişti ve kendimi bu  akayı yapmaktan alamadım. Benim yerimde olsaydınız kesin siz de aynı şeyi yapardınız. Bir daha elime böyle bir fırsat geçemeyeceğini düşündüm ve tabii ne yapacağıma karar verdim.”

Tartı mayı bırakır bırakmaz David, bizden ayrıldığından beri ba ından geçen maceraları anlattı.

“Kafamı çevirdiğimde sizi göremedim, fakat önemsemedim çünkü bana yetişirsiniz diye düşündüm. Yolun   e ayrılacağını bilmiyordum. Sol taraftaki yola girdim ve sonra diğer mezarları aydınlatan, aşırı derecede parlak bir mezar görünce yolumu biraz deği tirdim.  zerinde renk renk çiçekler vardı.

“Galdós’un mezarı mıydı?”

“Maalesef! Mezar taşının üzerinde Çince bir şeyler yazıyordu, mezar Çinli bir çocuğa aitti herhalde. Bir de üzerinde her açıdan sana bakıyor gibi duran bir resim vardı. O resim benim içimi ürpertti ve hangi yöne gittiğimi bilmeden koşmaya başladım. Bir sürü yer dolaştım ve sonunda buraya vardım, fakat kapı çoktan kapanmıştı. Birkaç ayak sesi duydum ve berbat kokuyor olmasına rağmen bana daha güvenli geldiği için kızlar tuvaletine saklandım. Klozetin kapağına çıktım ve biraz nefes almak için burnumu pencereye yaklaştırdım. Sonra aniden sizi gördüm!” diyerek durdu ve gülümsedi. “Sizin Galdós’un mezarının nerede olduğunu bilmeyen bekçinin kulübesine saklandığınızı gördüm. Tuvaletin penceresinden tarihe geçecek bir fotoğrafınızı çekmek istedim, flaş patlayınca korktuğunuzu gördüm ve o sırada size bir şaka yapmak için aklıma dâhice bir fikir geldi,” diyerek bize baktı ve biz hiçbir şey söylemeyince, “Eğlenmediniz mi?” diye ekledi.

Ben, “Evet,” dedim, “fakat bize haber verebilirdin.”

“Bu şekilde hiç komik olmadı.”

“Aynen öyle!”

David’i bulmuş olmamızın verdiği rahatlık, artık kimsenin bizi kurtarmaya gelemeyeceğini fark ettiğimiz an ortadan kaybolmuştu. Orada beklemenin bir anlamı yoktu. Harekete geçmemiz gerekiyordu.

Ben, “Bu mezarlıktan çıkmak için ne yapabiliriz?” diye sordum.

Ne diyeceğimizi bilemeden birbirimize bakmaya başladık ve aniden Cris’in gözleri parladı.

“Buldum! Neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum,” diyerek heyecanlandı. “Bu mezarlığın dört kapısı var, iyi hatırlıyorum. Geceleri mezarlığın kapanma saati gelmiş olsa da bütün kapıları kapamadıklarını düşünüyorum. Acil durumlar için ana kapıda bekçilerin beklediği kesin; mesela dalgın biri içeride kilitli kalabilir!”

Belén biraz daha rahatlamış bir şekilde, “Evet, evet olabilir,” dedi.

David, “Bu hiç de fena bir iş değil! Tüm gece boş boş televizyon izleyip kapıyı arada sırada açmak,” diye fikrini söyledi. “Bir Play Station’ları da var mıdır?”

Ona cevap vermedik.

Acil olarak harekete geçmemiz gerekiyordu. Cristina’nın fikri iyiydi. Ben de kaybolmamak için geldiğimiz yolu kullanabileceğimizi önerdim. Duvarın etrafından dolaşacaktık, fakat başka çaremiz kalmadığı için bunu iç kısımdan yapacaktık.

Belén, “Bu duvarın etrafını en baştan mı dolaşacağız? Kestirmeden gitsek daha iyi olur. Ana kapının... aşağı yukarı, şu tarafta olduğunu biliyoruz,” diyerek

eliyle işaret etti, “o yüzden oraya doğru gidersek kestirmeden gitmiş oluruz.”

Sonra biz ona bir şey söyleyemeden yürümeye koyuldu.

David ve ben onu takip ettik. Cristina, düşünceli bir heykel gibi arkada kaldı. Ona seslendik, fakat bir şey söylemeyince geri dönüp yanına gittik.

“Neyin var?”

“Bu yoldan gitmemizin daha iyi olacağı konusunda şüphelerim var. İnternetteki haritaya baktığımda bu mezarlığın çok büyük olduğunu fark etmiştim. Avrupa’nın en büyük mezarlığı olduğu söyleniyordu!” diyerek vurguladı, “Yuvarlak bir şekli var ve içi de labirent gibi. Kestirmeden gitmek kolay değil. O taraftan gidip maceraya atılırsak kaybolabiliriz ve hiç ummadığımız, tamamen farklı bir yere çıkabiliriz.”

“Peki, senin aklına gelen şey nedir? Duvarı takip ederek etraftan mı dolaşalım?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı.

Belén, “Endişelenecek bir şey yok,” dedi. “Sağımızda kalan duvar bize sürekli yol gösterecek ve solumuzda ise Piruli* kalacak. Onu ileride görmüyor musunuz? Bu işaretler oldukça sorun olmayacak. Kampta yönümüzü bulmak için yalnızca yıldızları sayardık.”

* Madrid’deki büyük televizyon kulesi.

Belén tam bir uzman gibi konuşarak bizi rahatlattı ve sonunda yola çıkmamızı sağladı.

Gökyüzünde dolunay vardı ve zorluk çekmeden yolu takip edebiliyorduk.

David, eğlenmek için iki tarafımızda bulunan haçların ve mezar taşlarının üzerini el feneriyle aydınlatarak oyun oynuyordu.

“Bırak şunu, pilini bitireceksin, o fenere ihtiyacımız olabilir,” diyerek aleti elinden almak istedim.

“İyi de Galdós’un mezarını görür müyüm diye bakıyorum,” diyerek kendini savunmaya çalıştı. “Belki şans bize güler. Böylece buraya tekrar gelmemize gerek kalmaz!”

Bu arayışa kendini o kadar kaptırmıştı ki her adımda durup bekliyordu, bu yüzden üçümüz onu hızlandırıp düzgün bir ritimde yürümeye devam ettik. Başımızı çevirdiğimizde tekrar ortadan kaybolmuştu.

“David nerede?”

“Bilmiyorum. Arkamızdan yürümüyor muydu?”

“Yürüyor muydu?”

Hemen geri dönüp onu aramaya başladık. Kısa süre sonra çalılıkların arasında el fenerinin ışığını gördük.

“Orada!”

Arkadaşımızın yakında olduğunu sanmıştık, fakat karanlık bizi mesafeler konusunda yanıltıyordu. Ken-

di etrafında dolanan dar patika yola girmemiz ve yürüyebilmek için yolumuzun üzerindeki dalları kenara itmemiz gerekiyordu. Balta girmemiş bir ormanda gibiydik.

David'i bulur bulmaz etrafımıza iyice bakındık; artık ne duvar ne de Piruli'nin silüeti görünüyordu. Kaybolmuştuk ve daha da kötüsü hangi yöne doğru ilerleyeceğimizi bilmiyorduk.

Belén fazla umutlanmadan gökyüzünü incelemeye başladı. Sonunda...

“O tarafa,” diye önerdi. “Bu eski bir strateji; tereddüt etme durumunda her zaman yukarı doğru ilerlenir. Yüksekten duruma daha iyi hâkim oluruz.”

David, “Uff, buraya bir asansör koyabilirlerdi,” diye şikâyet etti. “Anlamıyorum, mezarlıkta bile yokuşlar var.”

Yükseğe çıktığımızda diğer tarafı inceledik; iyi korunmamış, yıpranmış taşlarla kaplı ve aralarında yabani otların büyüdüğü mezarlarla dolu bir alandı.

“Eyvah! Geriye doğru gitmişiz,” dedim. “Burası eski mezarlığın olduğu yer!”

“Evet, fakat artık çocuk mezarlığında değiliz,” diye açıkladı Cris. “Buradaki mezar taşları normal boyutlarda. Görüyor musunuz?”

David, önümüzde duran mezara ışık tutarak, “Bunlar da en az diğerleri kadar yıpranmış,” dedi. Gösterdi-

ği mezarların haçları düşmüş, mezar taşları kırılmış ve heykelleri yıpranmıştı.

Bir mezarın etrafında mezarı tamamen kaplayan ve yeşilliklerle kaplı bir mağaraya benzeyen devasa bir ağaç vardı.

“Oradaki ölü kesin vejetaryendi,” dedim düşünmeden.

O sırada öyle bir şaka yapmak nasıl aklıma geldi bilmiyorum. Bazen aklıma aniden böyle şeyler geliyor, fakat kimse bu şakama gülmemişti.

Daha uzakta, ortası çökmüş bir mezarın başında ortadan ikiye ayrılmış, dev bir delikten yükselen bir mezar taşı görüldü. Orada karanlık ve yuvarlak bir şeyin gölgesi vardı.

“Bir melek başı!” diye heyecanlandım ve “Bu oraya kadar nasıl gelmiş olabilir?” diye sordum.

David, heykelin vücudunu aramak için etrafa baktı ve hiçbir şey bulamayınca ışığı meleğin başının bulunduğu, mezar taşının içinden yükselen dev deliğin üzerine tuttu.

İşte o zaman onun aslında ne olduğunu gördük.

“Bu bir top!” diye bağırdım, sanki bir dondurma fabrikası görmüş gibi heyecanlanarak. “Bir topun bu kadar eski bir mezarın içinde ne işi var? Ölülerin top oynamaya ihtiyacı...”

Cris, “Çocuğun biri bırakmış olmalı,” diyerek sözünü kesti.

“Peki ya o çocuk daha önce görmüş olduğumuz heykeli olan çocuksa?” David video oyunlarına benzeyen acayip bir hikâyeye uydurmaya başlamıştı bile. “Düşünün, bu çocuk geceleri diriliyor ve zombileşen diğer heykellerle birlikte futbol oynamaya başlıyor.”

Her ne kadar saçma olsa da, bu sözler bizi ürkütmüştü. Belén, harika hikâyelerini anlatmaya devam eden David’in sözünü kesti.

“Saçmalamayı bırak. O top herhangi birinin olabilir.”

Cristina, kendinden emin bir şekilde, “Kesin anne-
siyle buraya gelen bir çocuk kaybetmiştir,” dedi.

“Neden onu alıp eve götürmüyoruz?” diye teklif ettim. “Patlamış gibi durmuyor.”

Topa doğru birkaç adım attım, yavaş yavaş yukarı doğru ilerledim, fakat arkadaşlarım hareket etmiyordu.

“Neyiniz var? Neden gelmiyorsunuz?”

“Zaman kaybetmesek daha iyi olur. Ana kapıya giden yol bu tarafta,” dedi Belén ve tam aksi yönü işaret etti. “Bak, o tarafta, ileride Piruli’nin olduğu nokta görünüyor.”

“Tamam. Beni bekleyin!”

Beni arkada bırakıyorlardı. Aceleyle, taşların ve mezarların üzerinden sıçrayarak aşağı inmeye başladım. Onlara yetişmiştim ve biraz daha ilerledikten sonra arkamızda tekrar eden ve yaklaşan bir ses duyduk.

Başımızı çevirince, “Olamaz!” diyerek çığlık atmaya başladık.

Hiç düşünmeden birbirimizden ayrıldık.

Dördümüzün arasından hızlıca, zıplaya zıplaya gri renkli bir top geçti. Bu top, taşı ortadan ikiye ayrılmış o eski mezarda gördüğümüz topun aynısıydı. Peki, topu kim atmış olabilirdi?

Karanlıktaki parıltılar

O garip, ani olay karşısında yüzlerimize yansıyan hissin şaşkınlık mı, hayret mi yoksa korku mu olduğunu bilmiyordum.

Topun yuvarlanarak gidişini ve daha aşağıdaki mezarların arasında karanlıkta kayboluşunu izlerken David, “Bu top canlı!” diye bağırdı.

“Belki de burada canlı olan tek şey top değildir,” dedim ve sustum.

“Ne demek istiyorsun?”

Herkes ne demek istediğimi anlamış gibiydi, David fenerin en güçlü ışığını açtı ve feneri mezar taşı kırılmış olan mezara doğru tuttu. Hepimizin bakışları o yöne doğru çevrildi ve köşede, taşın altında artık topa benzer bir şey görünmüyordu. Sadece karanlık bir çukur vardı.

Belén kendi kendine, “Anlamıyorum,” dedi. “O top nasıl oradan fırlayıp dışarı çıktı?”

David, “Biri onu dışarı fırlattı!” diye cevap verdi. “Biri onu içeriden dışarı fırlattı.”

David söylediklerinin farkına varınca koşmaya başladı, Cris de arkasından koşuyordu.

Grubun en korkusuz iki üyesi olarak Belén ve ben sanki daha mantıklı bir açıklama bulmayı umuyormuş gibi mezara son bir bakış atmak istedik.

Mezara doğru birkaç adım ilerledik, fakat hemen duraksadık. O delikten garip, uzaylıya benzeyen bir yaratık çıkması ihtimaline karşı çok fazla yaklaşmak istemedik. Sonra uzaktan, topun fırladığı deliğe baktık. Delik ilk bakışta siyah bir kuyu gibi görünüyordu, fakat dikkatlice bakmaya devam ettim ve aniden o karanlık şey hareket etmeye başladı. Gördüğüm şey karşısında vücudum titriyordu.

“Ah, olamaz!” diye bağırmaya başladım ve Belén’e baktım, fakat orada ne olduğunu yalnızca ben görmüştüm.

Gördüklerimden bahsetmemeyi tercih ettim.

“Gidelim!” diye ısrar ettim.

“Neyin var?” diye sordu arkadaşım akli karışmış bir hâlde.

Fakat açıklama yapmanın sırası değildi, orada daha fazla duramazdık. Böylece onu elinden tuttum ve koş-

maya başladık. Neredeyse Belén'i sürüklemek zorunda kalacaktım çünkü durmadan, "Álvaro, Álvaro! İyi misin?" diye soruyordu.

Arkadaşlarımızı bulduğumuzda artık kırık taşlı mezardan uzaklaşmıştık. Panikle onlara yaklaştığımızı gören Cris ve David şaşırmışlardı:

"Neden bu kadar korkmuş bir hâldesiniz?" diyerek gülmeye başladılar. "Hayalet görmemişsinizdir herhâlde!"

Belén, "Álvaro anlatsın!" diyerek beni gösterdi. "Ben de bir şey anlamadım."

Daha önce topun bulunduğu o mezar deliğinde ne olduğunu tam olarak bilmesem de gördüğüm şeyi anlatmaya başladım.

"Böyle yanıp sönen, hızla ve anlamsızca her yana hareket eden ışıklı bir şeyler vardı."

David hayal etmeye çalışarak, "İki ışık mı?" diye sordu.

"Hayır, bir sürü vardı ve çok küçüklerdi."

"Ah, iyi. Bu bir kadavranın gözleri olma ihtimalini ortadan kaldırıyor, çünkü tek gözlü bir canavar ya da bir sürü ceset olmadıkça, göz dediğin her zaman iki tanedir."

Belén, "Saçmalamayı bırak!" diyerek David'in sözünü kesti.

David araya girerek sözlerimdeki gizemi bozmuştu ve arkadaşlarımla hiçbir anlattıklarımı ciddiye almadı. Bunun benim hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüler ve çok önemsemediler. Sanki hiçbir şey olmamış gibi ana kapıyı bulmak için sakince yürümeye devam ettiler.

Ben de onları takip ediyordum, fakat yine de o kara deliğin içinden geldiğini düşündüğüm korkunç parıltıların mezardan dışarı çıkması ihtimaline karşı, başımı arkaya çevirip bakmadan duramıyordum.

Rüzgâr esiyor ve adımlarımızdan daha fazla ses çıkıyordu. Aniden karanlık çöktü. Yukarıya baktık ve fırtına bulutlarının gökyüzünü kapladığını gördük. O âna kadar ayın yansıttığı ışığın ne kadar önemli olduğunu tam olarak fark edememiştik.

Cristina, “Eyvah! Karanlık bastırdı,” dedi gecenin ortasında.

David, “Bu ay, tam bir üçkâğıtçı!” diye şikâyet etti. “Her zaman en ihtiyaç olduğumuz anda ortadan kayboluyor.”

Durduk.

İlk önce yalnızca kara bir duvara benzeyen mutlak karanlığı görüyorduk. Sonra gözlerimiz yavaş yavaş karanlığa alıştı. Mezarları ve yakındaki ağaçları ayırt etmeye başladık ve yürümeye devam ettik.

Güzel bir ritimde ilerlerken gözleri bir şahin gibi keskin olan Cris, arkamızdan bağırmaya başladı.

“Durun!”

Arkamızı döndük. Arkadaşımızın bakışları bir şeyin üzerinde sabitlenmişti, fakat bize açıklayana kadar neye baktığını anlayamadık.

“Oraya bakın!” dedi ve bize karşısını işaret etti. “Bir şey görmüyor musunuz?”

“Evet, orada bir selvi ağacı olmalı. Şimdi fark ediyorum.”

“Hayır, daha ileriye, daha ileriye. En sona...”

“Parlak gölgeler!” diye bağırdı Belén, heyecanlı bir şekilde. “Tabii ya orada...”

Cris, “Ana kapı!” dedi. “İleride duran o şey giriş kapısındaki sokak lambalarından yansıyan ışıkla parlıyor. Turuncumsu bir ışık görmüyor musunuz?”

Belén, “Çok yakınında değiliz, fakat en azından artık doğru yönün hangisi olduğunu biliyoruz. Buradan gidelim!” dedi ve fırtına bulutlarının arasından yavaş yavaş süzülen ay ışığı altında yola koyulduk.

Yol tekrar aydınlanmaya başlamıştı, ayrıca rüzgâr sayesinde daha hızlı ilerliyorduk.

Gruba tekrar neşe gelmişti.

Ay ışığı altında parlayan mermerden mezar taşları ve şık anıt mezarlar gördüğümüz bu kısa yürüyüşten sonra, büyük ve yüksek kilise ile karşılaştık. Kiliseye kadar inmek için dolambaçlı bir yoldan gitmemiz ge-

rekiyordu. Kapı kapalıydı, fakat içerisi görünüyordu. David fotoğraf makinesini çıkardı.

“Hımm, bir fotoğraf çekeceğim!”

Rahatladığımız belliydi.

Ben, “Fotoğraf çekmeyi bırak!” dedim. “Gidelim, kızlar bizden uzaklaşıyor!”

Cristina ve Belén çoktan ana kapının sokak lambalarından gelen turuncumsu ışığın yansıdığı yere varmışlardı. Biz de onlara doğru koştuk ve önlerine geçip doğrudan demir kapılara yöneldik. Beceriksizce kapıyı açmaya ve yerinden oynatmaya çalıştık. Yardım istedik, demir çubuklara vurduk, fakat hiçbir karşılık alamadık.

Cristina şikâyet ederek, “Anlamıyorum!” dedi. “Bunun gibi bir mezarlık tüm gece kapalı olamaz! Anlayamıyorum!”

Gruptan biraz uzaklaşan Belén, cevabı bulmuş gibi duruyordu.

“Hey çocuklar, buraya gelin! Bakın!”

O demir çubuklu upuzun kapının yanında bir anıt mezardan daha büyük olmayan küçük bir ev vardı. Kapısı kapalıydı, fakat içeride ışık yanıyordu.

“Siz de gördünüz mü?”

“Burada biri var,” dedim aceleyle ve sonra düzelttim, “Yani demek istediğim daha önceden burada biri varmış. Geri dönecek biri.”

Belén, “Aynen öyle!” dedi, gözümüzün önünde duran şeye bakarak; bir telefon, iki boş kahve fincanı, yarısı dolu kül tablası, bir radyo ve Real Madrid sayfası açık olan *Marca* gazetesi. “Burası bekçilerin yeri. Cristina haklıydı.”

“Evet, fakat şimdi kimse yok,” dedi David şikâyet ederek.

Ben, “Dolaşmaya gitmişlerdir,” dedim.

“İyi de burada göreceğ çok fazla bir şey yok ki.”

Cristina, “Kesin bizim gibi mezarlıkta kaybolan insanlara bakmaya çıkmışlardır,” diyerek kendinden emin hâliyle bizi ikna etti.

“Eğer öyleyse biz de burada bekleriz,” dedi Belén. “Er ya da geç geri gelecekler. Üstelik gazetenin tamamını okumamışlar.”

David kollarını açarak, “Bu büyük bir an,” diyerek iç çekti. “Bir fotoğraf çekip bu ânı hatırlayalım,” dedi elini cebine götürerek ve sonra aniden bağırdı.

“Makinem! Makinem! Onu kaybettim!”

Belén, “Sakin ol,” dedi. “Bir düşün; en son ne zaman elindeydi?”

“Ah, evet, kilisedeyken,” dedi emin bir şekilde ve kiliseye doğru koşarken bize, “Beni bekleyin, şimdi geleceğim, lütfen bekleyin, tamam mı?” diye bağırdı.

Gece yarısı gelen çağrı

Her ne kadar bu kısa süreliğine bir gidiş de olsa David'in bir mezarlıkta tek başına dolaşabileceği hiç aklıma gelmezdi. Kilise, mezarların ve heykellerin önünde, en ön taraftaydı. Mezarlığın eski bölümündeki harabelerin arasında kaybolduktan sonra bu alan bize daha medeni gelmişti.

Kızlar ve ben yere oturup bekçileri beklemeye başladık.

“O top olayını hâlâ anlayabilmiş değilim. Nereden kayıp düşmüş olabilir ki?” diye sordu Cris. “Eğer fizik kurallarını göz önünde bulunduracak olursak, fizik duran bir cismin hareket eden başka bir cisim ona kuvvet uygulamadan harekete geçemeyeceğini söyler. Bu durumda bir mezarın içinde ne hareket etmiş olabilir?”

Ben görmüş olduğum o ışıklar hakkındaki teorimi ortaya koyup, ne olduğunu düşündüğümü söyleyecektim, fakat o sırada bulunduğumuz yerde bir ses yankılandı.

Belén, başka bir dünyadaymış gibi davranan Cris'e, "Telefonun!" diye bağırdı.

Arkadaşımızın gerçek hayata dönmesi çok sürmedi.

"Merhaba anne!" dedi hemen.

Ortam o kadar sessizdi ki konuşmalarını net bir şekilde duyabiliyorduk. Konuşma aşağı yukarı şöyle idi:

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç, pek bir şey yapmıyorum. Arkadaşlarla dinliyoruz."

"Galdós ödevi nasıl gidiyor?"

"Ah, Galdós ödevi! Korkunç. Nasıl olduğunu bilemezsin! Sana anlattığımda inanmayacaksın."

"Hayır, tahmin edebiliyorum. Çalışmak önemli, fakat eğlenmek de gerekiyor kızım. Ben de senin yaşındaydım bir zamanlar. Güzel vakit geçiriyor musunuz?"

"Korkunç.

"Tabii ya, siz gençler her şekilde eğlenmeyi biliyorsunuz. Bu konuda size çok imreniyorum. Akşam yemeği yediniz mi?"

“Tam olarak değil. Aslında David’i bekliyoruz.”

“Nasıl?”

“Fotoğrafımızı çekmek için makinesini almaya gitti.”

“Pekâlâ, o hâlde eğlenmenize bakın, fakat çok geç yatmayın. Ah, bir de David’in anne ve babasını rahatsız etmeyin, çünkü bir grup arkadaşın yatıya kalmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim.”

“Merak etme, onları rahatsız etmiyoruz.”

“Aferin. Bana David’in annesini verir misin? Size göz kulak olduğu için ona teşekkür etmek istiyorum.”

O sırada doğal bir şekilde konuşmayı sürdüren Cristina telefonda kalakaldı.

“Şey... şey...” dedi ve sustu.

“Akşam yemeğini hazırlıyor, değil mi? Anlıyorum. O zaman boş ver, onu rahatsız etmek istemem. Sizinle uğraşması yeter zaten. Kendisine teşekkürlerimi iletmeyi unutma ve başka bir gün için arkadaşlarını bize davet et.”

“Hoşça kal anne.”

Cristina rahat bir nefes alarak telefonu kapattıktan sonra Belén’e ve bana baktı. Biz de hem eğlenmiş hem de şaşırmış bir hâlde ona bakıyorduk.

“Neyiniz var?” dedi gülümseyerek, bu zor savaştan galip çıkmış olmaktan memnundu. “Anneme ve babama yalan söylemeyi sevmiyorum.”

Bel n, “Peki az önce onlara yalan söylemedin mi yani?” dedi gülerek.

“Bu doğru, fakat annen hiçbir Şey anlamadı,” diye ekledim. “Neden ona gerçeği söylemedin?”

“Niye söyleyeyim? Neden bana sinirlensin ve bana olan güvenini kaybetsin ki? Size daha önce de söyle-diğim gibi, annem bu tarz konularda kendi bildiğini okur! Ayrıca birazdan bize kapıyı açmak için bekçiler gelecek. Kendi kendimize çözebileceğimiz konularda anne ve babalarımızı endi elendirmeye gerek yok.”

Bel n, “Haklısın. Ayrıca burada berbat bir durumda da değiliz!” diye cevap verdi.

“Burada berbat durumda sayılmayız, fakat orada, mezarlığın içinde başka bir Şey var,” dedim ve mezar-lığın i ini gösterdim. “David fotoğraf makinesini bul-mak için oraya tek başına gitmeye nasıl cesaret etti bilmiyorum. Kesin parmak ucunda yürüyerek ve her tarafa bakınarak gitmiştir.”

Üçümüz birden onu o hâlde hayal edip gülmeye başladık ve o sırada bize yaklaşan kişiyi fark etmedik. Biri aniden fotoğrafımızı çekti.

“ ok güzel çıktınız.”

Bu kişi David idi. Bir elinde makinesi, diğer elinde de kızlara hediye ettiği renkli bilezikler vardı.

Cris, “Bu biraz hippie tarzı, fakat güzel. Teşekkür-

ler!” diyerek bileziği sağ bileğindeki altın zincirin yanına taktı.

Belén, “Ben bilezik takmayı sevmem, fakat bu fena değil,” dedi ve bileziği boş bileğine taktı. “Bunları nereden satın aldın?”

“Satın almadım. Şey...”

“Ağabeyin Peru’dan gelirken mi getirdi?”

“Hayır, aslında. Doğrusu şey...” diyerek söylemekte tereddüt etti, “onları az önce oradan aldım,” diyerek arka tarafı gösterdi.

“Kiliseden mi?” diyerek hayret ettim. “Fakat orası kapalıydı!”

“Hayır, şeyden... arkasındaki mezarın oradan...”

David sözünü tamamlayamadan kızlar bilezikleri çıkarmış ve olabildiğince uzağa atmışlardı. Yüzlerindeki ifadeden kusacak gibi oldukları anlaşılıyordu ve kollarını yıkamak için koşarak çeşmeye gittiler.

On dakika boyunca kollarını yıkadıktan sonra geri döndüler ve birlikte David’i azarlamaya başladılar.

“Sen deli misin? Bir mezardan bilezik almak da ne demek! Kimin aklına gelir?”

“Hayır, o mezar gibi bir mezar değildi,” dedi açıklamaya çalışarak. “Bu bilezikler bir ölünün filan değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Pekâlâ, canlı birinin de değil.”

Ortalık iyice karışmış, Belén ve Cris’in sabrı tükenmişti.

“Açıklaaaaa!” diyerek bağıldılar.

“Bilezikleri bir mezarın yanında duran bir heykelden aldım.”

“Bilezikler heykelin bileğinde miydi?”

“Evet evet, gitar çalan uzun saçlı bir heykelin bileğindeydi. Siz ne sanmıştınız? Ben öyle her yerden eşya almam.”

Bu açıklama onları gerçekten de rahatlatmıştı.

“Pekâlâ, bizi oraya götür bakalım. Heykeli kendi gözlerimizle görmek istiyoruz.”

Araya girerek, “Hayır, burada kalıp bekçileri beklememiz gerek,” dedim.

Boşu boşuna olayı büyütüyorlardı.

Kızların aklında başka bir şey vardı.

“HAYIR!!!” diye aynı anda bağıldılar.

Böyle bariz bir cevabın karşısında söyleyecek çok fazla bir şey yoktu.

Dördümüz birden mezarlığın içine doğru ilerlemeye başladık.

Bir ölüye ya da canlıya ait olmayan iki deri bilezik kaderimizi değiştiriyordu.

Deri bileziklerin izini sürerken

Her an içinden bir şey çıkacakmış gibi duran taşları kırılmış, haçları düşmüş eski ve unutulmuş mezar harabelerinin arasından geçtikten sonra artık hiçbir şeyden korkmuyorduk. Neredeyse hiçbir şeyden.

Almudena'nın ana kapısındaaydık. Önümüzde asfaltlı bir yol ile sokağı ve bahçeleri aydınlatan lambalar vardı. Burası mezarlığa pek benzemiyordu ve kendimizi burada biraz daha güvende hissetmiştik.

Ancak arkadaşlarım için, geldiğimiz yoldan geri dönmek, kiliseye ulaşmak ve etrafta bulunan mezar ve anıtların arasına girmek o kadar da önemli değildi. Sıra hâlinde kaldırım taşları üzerinde yürüyorlardı.

“Bununla diğer girişin olduğu kısım arasında ne fark var?” dedim, terk edilmiş yerleri ve “canlı” topun bulunduğu mezarda görmüş olduğum ufak yara-

tıkları hatırlayarak. “İyyy!” diye yutkundum, basacağım yere dikkatlice bakarak.

Orada keşfettiğim şey oldukça iğrençti, özellikle de kızlar için. Buradan kurtulana kadar da kimseye bir şey söylememeye karar verdim.

Arkadaşlarım mezarlığın içine doğru ilerlemeye devam ediyorlardı ve David sonunda, normal boyuttaki demirden bir heykelin önünde durdu. Bu, uzun saçlı ve göğsü çıplak bir heykeldi.

“Size yalan söylemediğimi şimdi anladınız mı?” dedi, heykelin kolları arasında duran ve yine demirden olan gitarın sapına asılı rengârenk bilezikleri gösterecek.

Bu bilezikleri heykelin hayranları bırakmıştı. Bu Antonio Flores’in mezarıydı. O çok meşhur bir şarkıcıydı ve gençken ölmüştü.

Onun yanındaysa ortalıkta bırakılmış olsa bizi çok korkutabilecek başka bir heykel vardı; Flamenko kıyafetli yaşlı bir kadın heykeli. Belki dans ediyordu, fakat orada, yarı karanlık bu ortamda, bize uçmak üzere olan bir sürüngen gibi görünüyordu.

Cristina, “Lola Flores...” diye okudu. “Hatırlıyorum, hatırlıyorum. Bu şarkı söyleyen ve dans eden bir kadındı, evet, büyükanmem onu çok severdi.”

David, “Şimdi bana inanıyor musunuz?” diye sordu. “Artık bu bileziklerin tamamen temiz ve hiçbir cesede değmemiş olduklarını görüyorsunuz.”

Kızlar ceset sözünü duyar duymaz tekrar, “İyyyyy!!” demeye başladılar ve ikisi de iğrenerek, bileklerini bir kez daha yıkayabilecekleri bir çeşme aradılar.

“O bilezikleri atmanız hiç iyi olmadı, çünkü onlar benim size doğum günü hediyeimdi.”

“Ah, öyle mi? O hâlde bunu öğrendiğimize göre seni doğum günü partimize davet etmiyoruz, değil mi Cris?”

Arkadaşlarım aralarında tartışırken, ben de oradaki mezarlara göz atmak için fırsat kolladım. Mezarların çoğu gri ya da siyah mermerdendi, hepsinin üzerinde taze çiçekler vardı ve mükemmel bir şekilde korunmuşlardı.

Bunlardan birinin üzerinde, “Madrid Belediye Başkanı Enrique Tierno Galván” yazıyordu.

Onun hemen önündeki başka bir taşın üzerinde, “Vali Alberto Aguilera” yazıyordu.

Beni takip eden David, “Hadi ya, ben de bunun bir sokak adı olduğunu sanıyordum,” dedi heyecanla.

“Evet, fakat bir sokağa adının verilebilmesi için önce tanınmış biri olman gerekir,” diye ona hatırlattım.

Belén, “Yaşayan biri de olman gerekir tabii!” dedi vurgulayarak ve bir şey bulmaya çalışır gibi düşüncelere dalmış, sessiz ve tedirgin duran Cristina’ya doğru gitti.

David'e, "Ona bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum! Aniden böyle daldı, bence boş ver! Kızlar biraz gariptir ve bazen onları kendi hâllerine bırakmak gerekir. Ağabeyim böyle söylemişti."

Bu akıllı tavsiyenin hemen ardından ne yapacağımızı bilmez bir hâlde bir matadorun mezarının önünde duraksadık. Cris veya Belén'in harekete geçmeye karar vermelerini bekliyorduk.

Biraz sonra bağırarak bize doğru gelmeye başladılar.

"Bir ışık! Bir ışık!"

"Ne oldu?"

"Gelin!"

Kızlar bizi bir deliğe benzeyen o yerden çıkardılar. Bir merdivenden aşağı indik ve birkaç çam ve selvi ağacının yanından geçip durduk.

"Bakın!" Cristina, Almudena'nın en yüksek yerindeki merkez kısmına, dairesel düzlüğe doğru işaret ediyordu.

Gösterdiği yapı, büyük Babil Kulesi gibi görünüyordu.

"Yukarıya mı?"

Ay, mezar taşlarının gölgelerini ve yukarıdaki anıt mezarları aydınlatıyordu.

Cris, “Hayır, biraz daha aşağı, üçüncü dairede,” dedi.

Aslında dört daire vardı.

“Oradaki anıt mezarın arkasına bakın, bir kilise gibi büyük duran o şeye...”

“Ben hiçbir şey görmüyorum,” dedim.

David, “Ah, sanki deniz feneri gibi yanıp sönen bir takım ışıklar görüyorum,” dedi ve o da eliyle oraya doğru işaret etti.

Belén, “Bekçiler,” diye cevap verdi. “Mezarlığın devriye gezen bekçileri. Onları bulduk! Hadi gidelim!”

Böyle söyler söylemez, hareket eden o ışıklara doğru koşmaya başladı. Hepimiz bağırarak onun peşinden gittik.

“Heeeey, buradayız, buradaaaaa!”

Kilisenin arkasında kalan o büyük alandan çıktık, yolun karşısına geçtik ve mezarlığın o kısmındaki katları birbirinden ayıran birkaç geniş basamaklı merdivenden aşağı indik. Cristina’nın bize daha önce gösterdiği ışıkları gördüğümüz üçüncü katta durduk ve hemen sonra kiliseye benzeyen anıt mezarın olduğu yere çıktık. Mezar bekçilerini bulabilmek için etrafında bir tur attık, fakat...

“Kimse yok! Burada hiç kimse yok!” diyerek elimle boşluğu gösterdim.

Cris, “Işıklar gerçektir,” diye tekrarladı aklı karışmış bir hâlde. “Hepiniz gördünüz. Işıklar buradan geliyor-du, eminim.”

“Evet ve deniz fenerine benziyorlardı,” dedi David. Biraz düşünüp sonra, “Sanırım...” diye ekledi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiç, hiçbir şey.”

“Anlamıyorum! Nasıl olur da bu sessizlikte bizim sesimizi duyamazlar?”

En çok Cristina hayal kırıklığına uğramıştı.

Aklıma gelen şeyi yüksek sesle söylemek için doğru bir zaman değildi; belki de bizim sesimizi duydukları için kaçıyorlardı... Susmayı tercih ettim.

Orası bana hiç güvenli gelmemişti ve yapılacak en iyi şey oradan hemen uzaklaşıp ana girişe dönmektir.

Fakat Belén’in başka bir fikri vardı.

“Eğer o ışıklar bekçilerinse, kesin devam ettikleri yoldan daireler çizerek başka tarafa gitmişlerdir. Sizce de öyle değil mi?” dedi.

David, “Kesin,” diye destekledi ve sonra, “yine de duymamaları için sağır olmaları gerekir,” diye ekledi.

Belén, “Müzik dinlemek için kulaklık takıyor da olabilirler. Olamaz mı? Burada dolanmak çok sıkıcıdır,” dedi ve biz bir şey söylemeyince devam etti: “En

yukarıya çıkalım. Yüksekten tüm mezarlık daha iyi görünür ve ışıkları daha iyi fark edebiliriz.”

“Tabii!” dedi Cris. “Bu iyi bir çözüm olabilir.”

Bense bu çözümü hiç sevmemiştim, fakat onları yalnız bırakamazdım.

Geriye döndük, taş merdivenlere doğru ilerledik ve yukarı doğru çıkmaya başladık. Kızlar önümüzde ilerliyor, biz de onları takip ediyorduk. David sanki birinin bizi gözetlemesinden korkuyormuş gibi feneri her yere tutuyordu ve bir anda merdivenlerden ayrıldı.

“Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?”

“Şey, susadım. Çok koşturduk!” dedi, yanından geçtiğimiz bir anıt mezarın duvarında duran su şişesine ışık tutarak.

“Sen delirdin mi?” diyerek onu engelledim. “Buraya bırakılmış bir şişeden nasıl su içersin?”

“Kötü görünmüyor ama.”

“Biraz daha dayan. Aşağı iner inmez çeşmeye gideriz.”

“İyi de ben çok susadım.”

“Merak etme. Hemen döneceğiz. Çıkıp geri ineceğiz. Ana kapıya geri dönmek için kızları bir an önce ikna etmeliyiz. Burada hoşuma gitmeyen bir şeyler var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum, henüz bilmiyorum, fakat o ışıklar beni endişelendiriyor.”

“Sen de tam anlam veremiyorsun, değil mi?”

“Anlamsız geliyor. Neden biz bağırmaya başlar başlamaz ortadan kayboluyorlar?”

“Bu garip, çok garip. Beni de kötü hissettiriyor.”

Sürpriz birkaç oyuk

Kızları takip ederken, mezarlığın mükemmel bir dairesel şekle sahip olan en yüksek yerine geldik. Burada hava çok temizdi ve manzara en iyi buradan görülüyordu. Ne yazık ki görülecek bir şey yoktu, çünkü her yer mezarlarla doluydu.

Ay ışığının yansıması çevreyi az çok görebilmemizi sağlıyordu: anıt mezarların gölgesi, tek başlarına ya da İsa heykeli ile duran haçların silüetleri, melekler ve ayaklarımıza kadar uzanan daha birçok değişik heykel...

Cris, “Bu çok etkileyici!” diyerek iç geçirdi.

David, “Evet, etrafımız tamamen ölülerle çevrili. Ayaklarımızın altında milyonlarca ölü var!” dedi düşünmeden.

Cris, “İyi de ben o anlamda söylememiştim ki,” dedi.

David ve Cristina manzaraya bakarlarken, Belén ile birlikte bekçilerin nereye doğru gittiklerini anlamak için o dairenin etrafında bir tur attık, fakat ışıkları hiçbir yerde bulamadık.

“Bir iz bile yok!” diyerek vazgeçtik ve böylece ana girişin karşısındaki mezarlığın yan tarafına hareket etmeden dikkatle bakan arkadaşlarımıza hiçbir şey bulamadığımızı söyledik.

Görüntü onları şaşkına çevirmiş gibiydi.

Belén, “Neyiniz var?” diye sordu. “Bir şey mi buldunuz?”

“Hımmmm!”

David tam olarak anlamamıştı.

Cris, “Orayı görmüyor musunuz?” diye işaret etti.

Kimse dikkat çekici bir şey görmüyordu, fakat Cris’in parmağının gösterdiği yere bakınca beş adet selviden oluşan bir grup sık ağaç ve onların sağ tarafında...

David, “Bir ev!” diye bağırdı.

“Bu bir anıt mezar olmalı,” dedim.

Cris, “Hayır, David haklı. Kubbesi ya da haçları yok. Bütün evler gibi kırmızı çatılı. Orada daha çok bekçi olmalı,” diye sözünü bitirdi. “Bu mezarlık çok

büyük. Ortasında başka bir sığınak ya da ev olması beni şaşırtmazdı. Sizce de öyle değil mi?”

“Olabilir, fakat ışığı yanmıyor.”

“Belki de öteki tarafta da pencereleri vardır. Hadi gidip bakalım!”

“Gitmek istediğinize emin misiniz?” diye sordum.

Arkadaşlarım Cris’in peşinden gidiyorlardı.

“Aklına daha iyi bir fikir geliyor mu, Álvaro?”

“Ana kapıya geri dönebilirdik.”

“Onun için her zaman vakit var, fakat bir şeyler yapmamız gerekiyor. Bütün gece aynı yerde oturup bekçilerin gelmesini bekleyemeyiz.”

Cristina’yla tartışmak zordu.

Taş merdivenlere doğru ilerledik ve mezarlığın zemin katına varana kadar arkamızda dört kat bırakarak yavaşça aşağı inmeye başladık. Evin olduğu yöne doğru dönmeden önce arkada kalan David bize seslendi.

“Hey, bakın burada bir şey var.”

Arkadaşımız, mezarlığın oyuklarla dolu duvarlarından birinin önündeydi; oyukların neredeyse hepsi kapalıydı ve bazılarından da çiçekler sarkıyordu.

David’in dikkatini çeken şey bu değildi, sonuçta oraya girdiğimizden beri etrafımız oyuklarla çevrilmişti.

“Bakın!” diye tekrarladı. “Sizce bu ne?”

Bu, tekerleği olan bir merdivendi.

Cris, “Boş ver!” dedi. “O merdiven insanlar ölen yakınlarının bulunduğu, yerden daha yüksekte olan oyuklara erişebilsin diye orada duruyor.”

“Harika! Siz fark etmediniz mi? Eğer bekçileri bulamazsak, onu mezarlığın duvarına tırmanmak için kullanabilir ve böylece sokağa atlayabiliriz. Tüm olasılıkları düşünmek gerek.”

Sonra bize ne işe yarayacağını göstermek için vücudunu duvara iyice yaslayarak metal basamaklardan çıkmaya başladı. Kapkaranlık deliklerden en sonuncusunun içi boş gibi görünüyordu.

“İçinde ne var?” diye sordum.

“Şey... bilmiyorum. Bana feneri ver.”

“Elinle yokla.”

“Delirdin mi?”

“Korkuyor musun?”

“Ben mi korkacağım?” diye sordu ve böyle der demez yükselerek başını o karanlık çukurun içine soktu.

O anda bir çığlık koptu, üç basamak aşağı inip yere atlarken, elleriyle saçlarını kurulamaya çalışıyormuş gibi delicesine saçlarını silkeliyordu.

“Üzerimde örümcek mi var? Örümcek var mı? Örümcek mi var? Örümcek mi?”

Belén, “Sakin ol, hiçbir şey yok üstünde,” dedi fenerle David’in saçlarına ışık tutarak.

David, “Yukarıda öyle bir örümcek ağı var ki,” dedi ve ekledi: “Halı gibiydi resmen.” Kusacakmış gibi bir hareket yaptı ve “Püeh, ne iğrenç!” dedi.

“Bu başını işin olmayan bir yere soktuğun için oldu,” diye David’le şakalaştım.

“Gidelim buradan! Hemen gidelim! Bu yere bir dakika daha dayanamayacağım! Bekçileri çağıralım!” dedi ve bir o yana bir bu yana giderek bağırmaya başladı. “Anneciğiiiiim!”

O sırada Cris bize döndü.

“Gördünüz mü?”

“Şimdi neyi göreceğiz?”

“Hayır, hiçbir şey,” diye düzeltti ve sonra çok yavaş bir şekilde, “Bana bir fenerin ışığı yansıdı gibi geldi. Biri ışığı buraya doğru tuttu ve hemen kapadı, sanki...” dedi.

Ben, “Sanki onu görmemizi istemiyormuş gibi miydi?” diye fikrimi söyledim.

“Ben de aynı şeyi düşündüm, fakat... saçma değil mi?”

“Işık, bekçilerin ışığını gördüğünü sandığın yerden gelmiyor muydu?”

“Öyle düşünüyorum.”

David, “Garip, çok garip... Bu hiç hoşuma gitmiyor!” dedi ve dönüp ışık altındaki tek yer olan mezarlığın girişine doğru ilerlemeye başladı. “Hadi gidelim!”

Cris ona, “Kapı kapalı,” diye hatırlattı. “Bekçileri bulmamız gerek,” diyerek tam aksi yöne doğru işaret etti.

David, “Şimdi gelirler,” dedi sürekli başına dokunarak. “Şimdi çeşmeye gitmem gerek. Puff! Bu iğrenç örümcek ağını saçımdan temizlemenin bir yolu yok mu? Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?”

Fakat kızların başka planları vardı.

Belén, “Sonra temizlersin,” dedi ve ekledi: “Sonuçta, basit bir örümcek ağından bir şey olmaz, hem o doğal bir şey!”

“Bilezik de doğal bir şeydi ama senin nasıl iğrendiğini gördük.”

“Saçmalama, aynı şey mi”

Arkadaşlarımız saçma bir tartışmanın içine girdiler. Sonunda Cris onlara doğru ilerleyip feneri Belén’in elinden aldı.

“Sen ve ben ilerleyeceğiz. Çocuklar sonra arkadan gelirler,” diyerek bize baktı ve “Sizi yukarıda bekliyor olacağız!” dedi.

“Fakat... benim fenerim ne olacak?”

“Hadi ama, size bir şey olmaz. Çeşmenin olduğu yerde sokak lambaları var. David işini bitirip yanımıza geldiğinizde ışıgımızı görürsünüz.”

“Emin misin?”

“Sakin olun, kaçmayacağız,” diyerek güldü. “Yoksa korkuyor musunuz?”

David, “Korkmak mı? Biz mi?” diye atladı. “Siz aklınızı kaçırmışsınız! Álvaro ve ben eğer gerekirse bir mezar çukuruna bile gireriz.”

“Ah, öyle mi?” dedi ve tekrar gülmeye başladı. “Sizden o kadarını istemeyiz, o kiliseye benzeyen büyük anıt mezara gelerseniz bize yeter. Sizi orada bekleyeceğiz.”

Hayaletlerle geri dönüş

Mezarlığın ortasına dönmeyi hiç istemiyorduk. David tekrar o mezarların, ölülerin ve hayaletlerin arasına girdikleri için kızların deli olduğunu düşünüyordu. Ne saçmaydı! Kızlar o karanlığın içine girip kendilerini tehlikeye atarken biz ışığın olduğu yere doğru ilerliyorduk, daha doğrusu giriş kapısının yakınındaki çeşmeye doğru.

David, “Ben biraz temizlendikten sonra,” dedi eliyle başını göstererek, “burada kalıp sakın sakın kızları bekleyelim ister misin?” diye sordu.

“Şey...”

“Merak etme. Kızlar ne yaptıklarını biliyorlar. Bize ihtiyaçları olmaz. Ayrıca, bekçileri bulmak için iki kişi ya da dört kişi olmak fark etmiyor.”

“Haklısın. Burada daha faydalı olabiliriz. Düşünse-ne, belki de bekçiler başka bir yoldan buraya gelirler!”

“Müthiş olur!”

David çeşmeye doğru ilerledi, ellerini ıslatıp saçlarının arasından bir iki kez geçirdi. Sonra yüzünü ve boynunu da yıkadı. Bunu o kadar şiddetli bir şekilde yapıyordu ki derisini yüzmek istiyormuş gibi görünüyordu. Biraz sonra işini bitirip yanıma doğru geldi ve çok kısık bir sesle, sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibi, “Álvaro, hayaletlere inanır mısın?” diye fısıldadı.

“Tabii ki hayır. Cristina’ya da söylemiştim, hayaletlerin varlığı bilimsel olarak kanıtlanamadı.”

“İyi de hayaletlerin olduğunu gösteren bir sürü film var ve ...”

“Puf, onlar sadece film! Her anlatılana inanamazsın. Cris’in kitaplarına da. Peki, bunu neden soruyorsun?”

“Şey...” dedi ve sustu.

“Ne?”

“Yani daha önce, kafamı o yüksekte duran oyuğa soktuğumda, şey... Kahretsin, neden o saçmalığı yaptım bilmiyorum!” dedi ve tekrar saçına dokundu.

“Neee?” diye ısrar ettim.

Sinirlerim bozulmuştu.

“Başıma dolanan şeyin bir örümcek ağı olup olmadığından emin değilim!” diyerek biraz düşünüp olan biteni açıklamaya çalıştı. “Bilmiyorum, bilmiyorum. O şey her neyse, verdiği his bir örümcek ağının verdiği hisle aynıydı, fakat ne kadar temizlesem de elime hiçbir ağ kalıntısı gelmedi. Şimdi vücudumun neredeyse yarısını çeşmenin altına soktum, az kalsın boğuluyordum, fakat baksana, sanki hâlâ üzerimden çıkmamış gibi. Hâlâ üzerimde bir şey var gibi hissediyorum, garip bir şey, buraya yapışmış gibi,” dedi, omuzlarının üzerini göstererek.

“Şimdi bana seni bir hayaletin yuttuğunu söylemeyeceksin değil mi?”

“Ah, hayır, Tanrım!” deyip iğrenerek neredeyse kusacakmış gibi hızlıca tükürmeye başladı.

“Bu senin hayal gücünün ürünü. O oyukta hiçbir şeyin olmadığı kesin,” dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. “Hayalet diye bir şey yoktur ve eğer...”

Cümlemi tamamlayamadım. O sırada sokak lambalarının turuncumsu ışıkları titremeye başladı; aniden söndü ve sonra tekrar yandı.

İkimiz de nasıl tepki vereceğimizi bilemeden birbirimize baktık.

“Puf, elektrik geriliminden dolayı bir voltaj düşüklüğü olmuştur. Bazen oluyor öyle.”

“Ya da rüzgârdan olabilir,” diye ekledi David. O da hızlıca bir açıklama bulma çabası içindeydi.

“Evet, rüzgâr olmalı! Sokak lambalarının nasıl sallandığını gördün.”

“Evet, fakat bak...”

David bize en yakın olan lambayı işaret etti.

Lambaya dikkatle baktım. Işığı sönen tek lamba oydu. Ne tesadüf! Özellikle de en yakınımızdaki sönmüştü.

“Ampulü yanmış olmalı!”

“Kesin.”

Sakinleşmek istiyorduk, fakat ikimiz de bu açıklamaya gerçekten inanmıyorduk. Neden o sırada rüzgâr çıktı? Neden aniden sessizlik oldu? Bizi gözetleyen biri ya da bir şey mi vardı? Nereden gözetliyordu? Daha fazla soru sormamaya çalıştım.

Cris’in fenerinin ışığını bulmaya çalışarak hızlıca mezarlığın içine doğru baktım. Sonra David’e döndüm ve çeşmeye doğru gittiğini gördüm.

“Buradan gidelim! Kızların yanına gitmemiz gerek.”

Her ne kadar koşmaya ilk başlayan ben olsam da, tehlikeli durumlarda ekstra hızlı davranan David önüne geçti ve merkezdeki tepenin üçüncü katına çıktı. Ben de peşinden gidiyordum ve farkına bile varmadan kiliseye benzeyen büyük anıt mezarın önüne vardım.

David, “Ne garip, ne Belén ne de Cris burada değiller!” dedi oraya yaklaşır yaklaşmaz. “Ama bize bu-

rada bekleyeceklerini söylememişler miydi? Şimdi ne yapacağız?”

“Onları arayacağız. Çok uzağa gitmiş olamazlar.”

Mezarlığın yüksek kısmı, daha önce de söylediğim gibi, sadece dört katlı olduğu hâlde devasa bir Babil Kulesi gibiydi. Biz üçüncü katta, en az beş mezarın sığabileceği daire şeklinde geniş bir alandaydık. Ayrıca dış kısmı kaplayan anıt mezarlar da vardı.

Neyse ki gökyüzünde bulut yoktu ve ayın ışığı rahatça dolanmamızı sağlıyordu.

Birbirimizden bir milimetre bile ayrılmadan dairenin çevresinde bir tur attık ve başladığımız yere döndük.

“Kızlar nereye gitmiş olabilir?”

“Bilmiyorum. Cris bize bu büyük anıt mezarın olduğu yerde bekleyeceklerini söylemişti. Bekçileri bulmaya gitmiş olabilirler.”

Açıklamam David’i pek ikna etmemişti.

“Peki ya dönmezlerse?”

“Ne demek istiyorsun?”

Beni korkutuyordu. Her yana dikkatlice bakarak büyük anıt mezarın olduğu yere yaklaştık ve o sırada ay ışığı kaybolmaya başladı. Bakışlarımızı yukarı kaldırdık ve ayın nereden çıktığı belli olmayan bir fırtına bulutunun arkasına saklandığını gördük.

“Hay aksi, bir bu eksikti!”

Fakat sorun sadece bulutlar değildi. Tekrar rüzgâr çıkmıştı ve güçlü bir şekilde eserek bir hortum gibi genişliyordu.

Anıt mezara varmıştık, fakat orada durmak yerine yan taraftaki duvara doğru ilerledik çünkü orası daha korunaklı görünüyordu.

“Burası o kadar çok esmiyor!” dedik merdivenlere oturur oturmaz.

Sonra beklemeye başladık.

Rüzgâr öyle bir ses çıkarıyordu ki tüm mezarlığa yayılarak gerilim yaratan bir his veriyordu. O sırada tanıdık bir ses duymak hoşuma gidebilirdi; örneğin bir televizyon sesi. Bu gibi durumlarda video izlemek için kendime bir iPod almam gerektiğini düşündüm.

Orada kaybolmuş bir hâlde, sadece rüzgârın sesiyle bozulan sessizlik içinde ve mezarlıktaki tüm ölülerin üzerinden geçip giden rüzgâr ile sanki başka bir dünyada gibiydik.

Bunu düşünürken, “Ah, hayır!” diye bağırdım ve her ne kadar David’in sözleri bana çok yardımcı olmasa da daha güzel şeyler düşünmeye çalıştım.

“Baksana Álvaro, hayaletler tam olarak nasıl varlıklardır?”

“Bu soru da nereden çıktı şimdi? Bir şey mi duydun?”

“Hayır, hayır sanmıyorum, fakat düşünmeden durmıyorum. Hayaletler nasıldır?”

“Sana hayalet diye bir şey yok demiştim.”

“Biliyorum, fakat eğer olsalardı, nasıl olurlardı?”

“Yani...” diye hızlıca düşündüm, “tamamen yok olmamış ölümler olurlardı.”

“Tam olarak ölmemiş mi olurlardı?”

“Hayır, tamamen ölü olurlardı, fakat henüz gitmemiş olurlardı.”

“Yani buradalar mı demek istiyorsun?”

“Delirme. Hayalet diye bir şey yok, sana tekrar söylüyorum. Sadece kitaplarda ve filmlerde var. Cristina sana daha fazla şey anlatabilir. İstedğin zaman sor, fakat evde ve gün ışığında sor.”

“Pekâlâ, hemen kızma. Bir şeyler konuşmuş olmak için sordum. Burada hiçbir şey yapmadan beklemek beni sıkıntıya sokuyor. Keşke tablet bilgisayarımın şarjı bitmemiş olsaydı!”

“Hadi ama, tek eksiğin o olsun.”

“Neden tek eksiğin o olsun diyorsun?”

“Ne işe yarayacak ki?”

David ayağa kalktı. Sabırsızca her yana bakmaya başladı, sonra anıt mezarın karanlık camına alnını dayadı ve “Bu anıtların içinde ne var?” diye sordu.

“Ne olabilir! Mezzzzz...!”

Sözümü tamamlayamadım. David’in ağırlığıyla anıt mezarın kapısı gıcırdadı ve ardına kadar açıldı.

Anıt mezarın içinde

Beklenmedik bir şekilde anıt mezar bize içini gösteriyordu. David dengesini kaybetti ve görünmeyen birkaç basamağa takılıp burnunu taşa çarptı. Ona bakmak için içeri girdim ve bunu o kadar aceleyle yaptım ki, yerdeki seviye farkını görmeyip ben de düştüm. Sonunda ikimiz de kendimizi tabutlarla dolu o yerin ortasında bulduk.

Neredeyse hiçbir şey görünmüyordu.

Çevremizde bulunan şeylere tutunmaya çalışarak çok yavaş bir şekilde ayağa kalktık. Zifiri karanlıkta David, dokunmaya alışık olmadığı bir şeye denk geldi.

“İyyy! Burada bir kemik var! Bir kemik! Bir kemik!” diye tekrar etti iğrenerek ve şaşkına dönmüş bir hâlde. Sonra yere bir şey düşmüş gibi bir ses çıktı. “Öf! Bu bir parça kol kemiği olmalı.”

O sırada Başız Savaşçılar Kalesi'nden geçerken karşılaştığımız “kadavra”yı hatırladım. David o zaman da beklenmedik bir keşif yapmıştı, fakat bu keşif başta tahmin ettiğimizden çok farklı çıkmıştı. O yüzden şimdi ona sordum:

“Onun bir kol olduğuna emin misin?”

“Ne bileyim ben! Ne olduğunu görmedim ve kemikler konusunda da uzman değilim. Olmak da istemem zaten,” dedi ardı ardına ve “Ne garip! Bir kemik ve yanında da kibritler var. Bunlar deli mi?”

“Kibritler mi?”

Hemen ayağımla yere düşmüş olan şeyi yokladım. Sert ve uzun bir paket buldum; dokunmak için eğildim ve tahmin ettiğim şey olduğunu anlayınca paketi elime aldım. O sırada David bir kibrit çaktı.

Zifiri karanlık aydınlandı.

Kemik olduğunu sandığı şeyi benim elimde görünce şaşkınlıkla, “Bir mum!” diye bağırdı. “Büyük mum. Peki, ne olduğunu nereden bildin?”

“Çok basit. Eğer yanında kibrit varsa...”

David, “Tabii ya!” dedi. “Mantiken öyle. Mantık yürütmeyi çok seviyorsun, değil mi?”

Kalın mumu yaktık ve anıt mezarın uç kısmında bulunan bir tür mabedin mihrabına dayadık. Oradan mekânı dikkatlice inceledik; karşımızda kapı ve ortada

mermere benzeyen, koyu renk taştan geniş bir koridor vardı. Her iki yanda da bir kütüphanenin raflarınıymış gibi duran birkaç oyuk vardı. Bir tanesi dışında hepsinin içinde tabut vardı. Aslında solumuzda dört tane, sağımızda ise sadece üç tane tabut vardı ve buraya bir ölü daha yerleştirilebilirdi.

David, “Yani bu bir anıt mezar, öyle mi?” dedi. Ortam o kadar medeni görünüyordu ki bunu sanki bir kıyafet mağazasındaymışız gibi doğallıkla söyledi.

Biz çok daha tehlikeli yerlerde maceralar yaşamıştık aslında ve burada sadece cilalı ahşaptan tabutlara konulmuş ölüler vardı. Ya da bizim düşündüğümüz şey buydu.

“Bir anıt mezar yaptırmak çok masraflıdır,” dedim. “Bir arabadan daha pahalıya patlayabilir.”

David, “Ne para israfı ama!” diye isyan etti ve etrafa bakmaya başladı. “Bak, buralara kadar pencere varmış!” diyerek arka taraftaki iki küçük pencereye işaret etti. “Bu pencereler ne işe yarayacak ki? Buraya gelenlerin onları çok kullandıklarını sanmıyorum.”

“Ben de aynı şeyi düşündüm. Güzel gözüktüğü için olabilir, ayrıca ölünün yakınları dua etmeye ya da mezara çiçek bırakmaya geldiklerinde dışarıdan içeriye ışık girmesini sağlıyordur.”

“İyi de bu bir mezara benzemiyor bile! Farka bak! Her ölü aynı değeri taşıyor. Burada birkaçı huzurla

yatarken, diğlereri kurtlarla dolu toprağın altında olmak zorunda. Hiç adil değil!” dedi David.

“Eğer ölülerse ne fark eder ki!”

“Evet, fakat ölü olmadıklarını düşün.”

“Ne demek istiyorsun?”

Neden bunu sorduğumu bilmiyorum. David’in en uygunsuz zamanlarda ortaya böyle konular atma alışkanlığı vardı.

“Bir keresinde her ne kadar ölü gibi dursa da tam olarak ölmemiş bir adamı gömdükleri bir film izlemiştim. Zaman zaman kriz geçirdiği ve insanların, öldüğünü sandığı bir hastalığı vardı. Hastalığın adı katalepsi ya da ona benzer bir şeydi,” dedi. Bir süre durup düşündükten sonra, “Sonuç olarak onu gömdüler ve adam gözlerini açtığında bir tabutun içinde olduğunu fark etti. Tabii, üzerinde o kadar toprak olduğu için dışarı çıkamadı. Sonra yakınları bunu anlayınca...” diye devam etti.

“Nasıl anlayabildiler?”

“Toprağın altından çıkarılmasını söylediler. Görünüşe göre adamın doktoru hastalığı bilen tek kişiymiş ve tatilden dönünce yakınlarına adamın geçirdiği krizlerden bahsetmiş.”

“Peki, neden daha önce söylememiş, yani henüz yaşıyorken?”

“Ne bileyim ben! Şimdi hatırlamıyorum. Geçen sene San Sebastián’da kuzenlerimle izlediğim bir film-di. Sahilden dönmüştük ve izlerken bunu çok sorgulamamıştık. Üstelik patlamış mısırları mikrodalgada patlatma işi de bana düşmüştü.”

“Ah!”

“İşin aslı, adamı toprağın altından çıkarırlarken gözlerinin açık olduğunu ve yüzünde korkunç bir ifade olduğunu gördüler. Sonra adamın gömüldüğünde hâlâ hayatta olduğunu ve tabutun içindeyken uyandığını fark ettiler. Çünkü tabutun kapağının iç kısmında tırmık izleri vardı ve kadavranın tırnakları kırılmış, kahverengileşmiş ve tahtanın kıymıkları parmaklarına batmıştı.”

Bu hikâyeden sonra anıt mezara bakarak bir süre sessiz kaldık.

David, “Burada, yaşayan ölülerden birinin böyle sorunları olmaz,” diye devam etti. “Eğer uyanırsa tabutun kapağına bir tekme atar, tabuttan kolay bir şekilde çıkar ve kendi ayaklarıyla evine geri döner. Bak, üstelik buraya bir de merdiven koymuşlar, her ihtimalle karşı!”

Gerçekten de sol tarafımızda en yukarıdaki tabutlara kadar yetişen bir merdiven vardı.

“Bunun burada ne işi olabilir?” diye düşündüm, çünkü yaşayan bir ölü fikri anlamsızdı.

“Ölüleri gömen kişiler merdiveni orada unutmuş olmalılar.”

Fakat David’in bu açıklaması beni hiç ikna etmemişti.

“Sanmıyorum,” dedim. “Bir tabutu oraya kadar çıkarmak için iki merdivene ihtiyaçları olurdu; her iki tarafa birer tane ve üstelik...” diyerek sustum merdivene yaklaşırken. “Bana mumu ver!”

“Ne arıyorsun?”

“Bak,” dedim ışığı yeni ve parlak tabuta yaklaştıracak. “Garip bir şey fark etmedin mi?”

“Garip, garip mi?” diyerek sorduğum soruya şaşırdı. “Burada her şey çok garip!”

“Hayır, şuraya bak; tabutun bir ucunda bariz bir şekilde bir el izi görünüyor.”

“Gömen kişinin olmalı.”

“Peki, diğer ucunda neden el izi yok? Eğer tabutu oraya kadar çıkarmak gerekiyorsa her iki taraftan da kaldırmak gerekir,” diyerek düşünceye daldım ve yüksek sesle mırıldanarak, “Bir türlü kafamda oturtamıyorum!” dedim.

Ne diyeceğimizi bilemeden ardına kadar açılmış kapıya kadar gelen rüzgârın sesini dinlemeye başladık. Hava gittikçe kötüleşiyordu.

“Sanırım yağmur yağacak.”

“Bir an önce gitmemiz gerek.”

“Aksine. Fırtına çıkacağı için burada kalmamız gerekecek.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

O sırada, anıt mezarın arka tarafından aniden kesik kesik gelen ve tam olarak anlaşılamayan birtakım sesler duymaya başladık.

Elimizdeki mumu havaya kaldırarak oraya doğru yaklaştık. Anıt mezarın arkasında yerin altına kadar inen merdivenler bulduk. İçgüdüsel olarak geriye doğru çekildik. Anıt mezar görüldüğünden daha da büyüktü ve bir alt katı vardı, ama tabii ki duyduğumuz o sesler yüzünden aşağı inip sesin kaynağını araştırmak istemedik. İçinde ne olduğunu bilmediğimiz yeni bir yer çıkmıştı.

“Kaçalım!”

Hızla geriye döndük. Tam çıkışa yaklaşıyorduk ki, arkamızdan başka bir ses daha geldi. Öncekilerden daha kuru ve güçlü bir sestti. Tekrar arkamızı döndük ve o sırada ardına kadar açık olan giriş kapısı aniden yüzümüze kapandı.

“Ah, olamaz!”

Mum yere düştü ve içerisi kapkaranlık oldu.

David ve ben bir anıt mezarın içinde kapalı kalmıştık.

Kapıyı kim itti?

Demir ve camdan yapılmış olan kapıya doğru gittik ve kapının kolunu çevirdik. İlk önce ittik, sonra içeriye doğru çektik. Neyse ki tuzağa düşürülmemiştik!

“Açıldı!” diye bağırarak rahat bir nefes aldık ve oradan bir an önce uzaklaşma isteğiyle koşmaya başladık.

Fakat “en fazla” on adım gidebilmiştik.

Görüntü değişmiş gibi dursa da aslında aynıydı.

Şimdi tamamen gece olmuştu. Karanlık bizi içine çekmişti. Gökyüzünde büyük fırtına bulutları vardı ve birkaç metreden ilerisi görünmüyordu. Kızların fenerinin ışığı bile fark edilmiyordu ve artık mezarlıkta olduklarından emin olamadığımız bekçilerinki ise hiç görünmüyordu.

Bu şartlarda mezar taşları, selvi ağaçları, oyuklarla dolu ve kendi içinde birkaç dala ayrılan yolların içine geri girmek delilik olurdu. Cristina haklıydı; bu mezarlık bir labirent gibiydi ve karanlıkta daha da karmaşıklıyordu.

Yan tarafta bulunan aile mezarlığının önünde durduk; o kadar büyüktü ki bir mezardan çok bir tapınağa benziyordu.

David, “Ne yapalım?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” diyerek başımı yukarı kaldırdım. “Umarım yağmur yağmaz.”

“Evet, yağmasa iyi olur, çünkü o zaman ölülerle dolu o anıt mezara geri dönmekten başka çaremiz kalmaz,” dedi geldiğimiz yöne işaret ederek. Sonra benim sessizliğim karşısında heyecanla, “Ne ani bir rüzgârdı ama! O kadar ağır bir kapıyı kapatacak kadar şiddetliydi!” dedi.

“Rüzgâr mı? Ani rüzgâr mı?” diyerek birkaç saniyeliğine şüphelendim. “Tabii ya!” diyerek heyecanlandım, şaşkınlıkla. “Nasıl daha önce aklımıza gelmedi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Rüzgârı diyorum. Anlamadın mı? Rüzgâr kapıyı itmedi, çünkü o anıt mezarın kapısı içeri doğru açılıyor ve rüzgâr esmeye başladığında kapı tamamen açılmıştı. Anlıyor musun?”

“Şey, hımmmm... Yani aklım bu açılma ve kapanma meselesi yüzünden biraz karıştı da.”

“Çok basit. Hadi gidelim! Sana göstereceğim.”

Siyah anıt mezarın olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Dünyanın en vahşi insanı değildim (gerçekten değilim), fakat bilimin mantığına ters giden bu tip konular beni gıcık ediyordu. Bu da yetmezmiş gibi, çevremizdeki görüntü de çok iç karartıcıydı.

Daha önce bulunduğumuz anıt mezara gelince kapıyı ittim ve David ne demek istediğimi mükemmel bir şekilde anlamıştı:

“Şimdi çaktım! Dışarıdan esen rüzgâr eğer kapı tam kapatılmamışsa kapıyı açabilir, fakat...” dedi ve düşünceye daldı. “Fakat... Fakat... Ne? Anlayamıyorum!”

“Fakat hava akımı içeriden gelmedikçe...”

“Yani ne demek istiyorsun?”

Aslında herhangi bir sonuca varmaya çalışmıyordum. Sadece kapının aniden kapanışına bir açıklama bulmaya çalışıyordum ve bu aklıma gelen en mantıklı açıklamaydı. Fakat sözlerimin gerçekte ne anlama geldiğinin farkına varmamıştım.

David anlamıştı.

“Eğer kapı kendi kendine kapanıyorsa ve ikimiz de bunun böyle olduğunu gördüysek ve kapıyı kapatan rüzgâr değil de başka...”

Sonra sustu. Ne düşündüğünü söyleyecek cesareti yoktu ve anıt mezardaki hiçbir şeye değmemeye çalışarak bütün hızıyla dışarı çıktı.

Yan taraftaki devasa aile mezarlığına geri döndük. Çevre çok az görüldüğünden çok da uzağa gidemedik ve o anda kabul etmekten kaçındığım şeyi söylerken kendi kendime şaşırdım:

“Kapıyı kapatanın bir hayalet olduğunu düşünmüyorsun değil mi?”

Bu saçma bir soruydu, biliyorum. David içinse saçma görünmüyordu.

“Ya kapıyı kapatan bir hayaletti ya da o kapının kendi canı vardı ve kendi kendini kapattı. Sen hangisini tercih edersin?” dedi ve cevabı beklemeden arkasını dönerek, “Göz gözü görmese de ben buradan gidiyorum!” dedi.

Karanlığın ortasında koşmaya başladı. Arkasından gidip gitmediğimi merak bile etmedi. Merdivenleri göz ucuyla görene kadar durmadı ve zor görmesine rağmen zemini hissetmeye çalışarak basamakları teker teker ve yavaş yavaş inmeye başladı.

“Bekle, beni bekle! Birbirimizi kaybetmeyelim!”

Aklımız başımızdan gitmiş bir hâlde kendimizi birkaç ağacın arasında bulduk. Mezarların olmadığı ve döne döne ilerleyen, sonu gelmeyen bir yola girdik. Tek istediğimiz oradan, o anıt mezardan bir an önce uzaklaşmaktı.

Bir ara nefes almak için durduğumuzda, “O bir hayalet olamazdı,” dedim. “Hayaletlerin vücudu olmaz.”

“Sen onların var olmadığını söylemiyor muydun?”

“Evet, öyle. Yani, bilmiyorum. Hayır. Hayalet diye bir şey yok,” diyerek çok da aklıma yatmamış bir şekilde sözümü bitirdim. “Fakat çok düşük bir ihtimalle hayalet diye bir şey olsaydı, vücudu olmazdı. Eğer vücudu olmazsa bir kapıyı nasıl kapatacak?”

“Rüzgârın da vücudu yok, fakat güçlü bir şekilde esince neler yapabildiğini gördün. Önündeki her şeyi silip süpürüyor.”

Yutkundum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

Kendimi tehdit altında hissedince her yöne bakmaya başladım ve etraftaki en küçük sesi bile duymaya çalıştım. Hiçbir şeye güvenemiyordum.

Neyse ki rüzgâr durdu ve bulutlar o kadar küçük parçalar hâlinde kaldı ki, artık ay ışığı kalan parçaların arasından süzülüyordu. Görüntü yine değişmeye başladı.

Karanlığa alışınca loş ortam bize neredeyse aydınlık gibi geliyordu ve çevremizdeki nesnelerin siluetlerini ve gölgelerini yavaş yavaş ayırt ediyorduk.

Mezarlığın en kalabalık kısmına varmıştık. Mezarların ve heykellerin arasından yokuş çıkmaya başladık. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, fakat kısa bir süre sonra yüksek ağaçlı bir alanı geçtik ve bize ipucu veren bir şey gördük.

“Baksana, bu Pirulí değil mi?”

Çok uzaktan televizyon kulesinin silueti ayırt edilebiliyordu. Bu da yönümüzü bulmamız için bize yardım edecekti; Belén’in bize mezarlığa girdiğimizde hatırlattığı gibi... Bunun üzerinden sadece birkaç saat geçmişti fakat bize bir hafta geçmiş gibi geliyordu!

“Evet, bu Pirulí, ana giriş de...” arkamı dönüp kuleyi solumda bıraktım ve önüme doğru baktım, “o yönde olmalı!”

Bu gerçek bir keşif olmuştu. Aslında mezarlıkta yön bulmak biraz karışıktı ve o ana kadar sürekli ters yönde ilerlemiştik. O yüzden yüz seksen derecelik bir dönüş yaptık ve yürümeye başladık.

“Kızlar nereye gitmiş olabilir?” diye sordu David. Sonra biraz daha sakinleşmiş bir hâlde, “Çok garip değil mi?” dedi.

“Kesin girişte bizi bekliyorlardır. Göreceksin, Cristina çok akıllıdır ve Belén de gece yönünü bulmaya alıştıktır.”

“Onunki gibi küçüklükten beri seni kamp hayatına alıştırmış annen ve baban olsaydı sen de böyle olurdu. Bize kamptayken İntikamcı Zorro’ya karşı nasıl yardım ettiğini hatırlıyor musun?” dedi David.

“Evet. Ben de küçüklüğümden beri kamp hayatına alıştırılmayı isterdim. Ancak aksine, annem sürekli evde kalıp televizyon izlesem daha mutlu oluyor.”

“Ah keşke! Bir koltuğa uzanıp televizyon izlemek şu an en çok yapmak isteyeceğim şey.”

Nereye gideceğimizi bilmek güvenimizi yerine getirmişti. David ve ben sanki normal bir yerdeymişiz gibi sohbet etmeye başlamıştık. Fakat bir mezarlıkta, gecenin bir yarısında sessizlik çok uzun sürmüyordu. Aniden...

“Duydun mu?” diye sordum.

“Neyi?”

“Adımları.”

“Elbette, yürüyoruz.”

“Bizimkinden farklı sesler bunlar. Görürsün, dur bak,” dedim ve olduğu yerde durdu. “Hayır, şimdi değil. Yürümeye devam et ve benim gibi ses çıkar. Sana işaret ettiğimde aniden dur ve dikkatle dinle,” diyerek o kadar kısık sesle açıkladım ki David cevap verme cesareti gösteremedi. Sadece bana bakıp kafasını salladı.

Bir süre yürüdük. Sonra durur durmaz iki ya da üç adım sesi duyduk ve bizim sessizliğimiz karşısında onlar da aniden durdu.

“Doğru, bizi takip ediyorlar. Ne yapalım?”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim. “Anıt mezardan çıktığımızdan beri birinin bizi gözetlediği hissine kapılmıştım. Sen fark etmedin mi?”

Mezara geri dönüş

Gözetleniyorduk, bu çok açıktı. Karanlığın sonunda bir şey parlıyordu. Daha da şaşırtıcı olan şey ise oraya baktığımız an o parıltının sönüp, sanki uçuyormuş gibi sessizce yer değiştirmesiydi.

Ayrıca, o adım sesleri hemen arkamızdan geliyor gibiydi. İki olasılık vardı ve ikisi de endişelendiriciydi.

David, “Ne yapalım?” diye tekrar sordu.

Mezarlığa girdiğimizden beri bu onun en sevdiği soruydu.

“İlk önce bizi takip eden kişilerin kimler olduğunu ortaya çıkaracağız.”

“Neden?”

“Sakinleşmek için. Belki de bizi takip eden kişiler de en az bizim kadar korkmuştur.”

“Bir dakika, ben korkmadım, hiç korkmadım,” dedi giderek sesini alçaltarak. “Ayrıca, o takip edenler ya bekçiler ya da kızlardır.”

Ben arkadaşım kadar ikna olmamıştım, fakat ne olursa olsun, kötü şeyler hayal etmeden önce arkamızdakinin ne olduğunu bilmek istiyordum. O yüzden, çok kararlı bir şekilde, “Bunu hemen öğreneceğiz. Bir planım var!” dedim.

David, “Planları severim!” diyerek bu fikri onayladı. Sonra şüpheyle, “Buuuuu işe yarayacak, değil mi?” diye ekledi.

“Kesinlikle! Eğer farkına vardıysan, bizi takip eden kişiler ayak seslerimizi duyar duymaz yürümeye başlıyorlar, o yüzden biz de onlara bir tuzak hazırlayacağız.”

“Tuzaklara bayılırım! İşe yarayacak mı?”

“Başarısız olamayız. Sen burada kalırsın, iyice saklanırsın ve ben de gürültü yaparak yürümeye devam ederim. Beni duyduklarında adımlarımı takip etmeye çalışacaklar ve buradan geçecekler. Sen de o sırada onların üzerine atlayacaksın ve maskelerini düşürecek- sin.”

David’in nutku tutulmuştu, “Ben miiiiiiiiiiiiii?” diye kalakaldı. Yüzünden planda hoşuna gitmeyen bir şeyler olduğu anlaşılıyordu ve bunun ne olduğunu söyleyiverdi: “Neden tam tersini yapmıyoruz? Sen burada

kal ve yürüyen ben olayım. Kimse benden daha iyi gürültü yapamaz!”

“Tamam, fakat abartma.”

David yürümekten çok zıplıyordu. Gürültü çıkarak birkaç adım yürüdü. Adımları mükemmel bir şekilde duyuluyordu, fakat plan işe yaramıyordu çünkü arkasından kimse gelmiyordu.

Kimse onu takip etmiyordu.

Onun arkasından mı gitmeliydim (onu kaybetmek için) yoksa orada beklemeye devam mı etmeliydim, bilmiyordum. Bu düşüncelere o kadar odaklanmışım ki, seslere dikkat etmede başarısız oldum. Sonra biri arkamdan yürümeye başladı.

Farkına vardığımda adımlar artık dibimdeydi.

Işık aniden gözlerime girdi ve beni kör etti.

Hiçbir şey görmüyordum, fakat her şeyi duyabiliyordum.

“Demek burada yürüyen sizdiniz!”

Bu ses bana tanıdık gelmişti.

“Belén!!!” diyerek karşıya baktım. “Cristina! Sizi gördüğüme o kadar sevindim ki! Beni nasıl buldunuz?”

“Zor olmadı...”

Sözünü keserek konuşmaya devam ettim:

“David’i bulmaya gidelim; peşinden gitmezsek mezarlığın diğer ucuna kadar gider.”

“Gidelim!”

Arkadaşlarıma kavuşur kavuşmaz öyle mutlu olmuşum ki tüm korkularım uçup gitmişti ve bağırmaya başladım.

“David, David, David!”

Hemen koşarak geri geldi.

“Şşşt,” dedi eliyle ağzımı kapatarak. “Adımı yüksek sesle söyleme. Kimsenin kim olduğumu öğrenmesini istemiyorum.”

“Kim öğrenecek ki?”

O sırada yalnız olmadığımın farkına vardı ve gözleri kocaman açıldı.

“Belén! Cristina! Nerelerdeydiniz? Bizi nasıl buldunuz?” diyerek bana baktı ve ekledi:

“Duyduğumuz ayak sesleri onların mıydı?”

Orası birbirimizden ayrıldığımızdan beri başımızdan geçenleri anlatmak için çok iyi bir yer değildi. Harekete geçmemiz gerekiyordu, fakat öncesinde bir an önce sormamız gereken bir soru vardı.

“Bekçileri bulamadınız mı?”

Cris, “Hayır,” dedi, “fakat ortamda garip bir şey var.”

“Ne gibi?”

“Mezarlığın ortasındaki küçük eve vardığımızdan beri birinin bizi gözetlediği hissine kapıldık.”

Belén, “O hisse Cris kapıldı,” diyerek onun sözünü kesti. “Ben bunun Cris’in hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünüyorum.”

Bize öyle görünmüyordu, “Sen de bir oraya bir buraya hareket eden ve sonra kaybolan ışıklar gördün mü?” diye sordum.

Cris, “Işıktan çok parıltılardı,” dedi ve ekledi: “Kimseyi göremesem de uzaktan birinin bizi gözetlediğini hissettim.”

David, “Hayaletler!” dedi kısık bir sesle.

Belén, “Hayalet diye bir şey yok,” diyerek araya girdi.

“Ben de tüm geceyi aynı şeyi söyleyerek geçirdim, fakat bir mezarlıkta, gece vakti, her yanımız mezarlarla çevriliyken, bilmiyorum... Artık o kadar da emin değilim!”

David bana destek oldu ve “Burada tabii ki hayaletler var,” dedi. “Bir tanesi biz anıt mezarın içindeyken kapıyı üzerimize kapadı.”

Belén, “Rüzgâr kapamıştır,” dedi. “Gece biraz zorlu geçiyor. Hayaletler kapı kapatmaz.”

“Ne yaparlar o zaman?”

“Hiçbir şey. Hayalet diye bir şey yok.”

Cris, “Ben de çok emin değilim bundan,” dedi başını arkaya çevirerek. “Bir keresinde lanetli bir ev hakkında bir kitap okumuştum ve içi ...”

“Peh, bunların hepsi hikâye!”

Ben hiçbir şey söylemedim. Birkaç saat öncesine kadar ben de Belén gibi düşünüyordum. Hayaletlerin varlığı henüz kanıtlanmamıştı, fakat bir bilimsani açık fikirli olmalıydı. Öğretmenimiz böyle söylüyordu.

David, “Hayaletlerin olduğu bir video oyunu var...” dedi, fakat devam etmesine izin vermedik.

Belén bu tartışmaya bir son vermek istiyordu, “Hadi o anıt mezara gidelim. Kapının kapanmasının mantıklı bir açıklaması olduğunu göreceksin,” diye önerdi ve durup bize bakarak “Nerede?” diye sordu.

“Bizi önünde bekleyeceğinizi söylediğiniz büyük aile mezarlığına yakın siyah mermerden bir anıt mezar...”

“Ah, evet, orada bekleyeceğiz demiştim.”

Belén çevresine bir araştırmacı gibi bakındı ve hiç düşünmeden birkaç selvi ağacının arasından ikiye ayrılan bir yola girdi. Küçük bir düzlüğe varana kadar da yukarı çıktı. Orada birkaç saniye duraksadıktan sonra, “Şuradan!” dedi.

David, “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu hayretler içerisinde. Eğer David’in seçmesi gerekseydi, mu-

hakkak diğ er yönü tercih ederdi. “Y n n  bulmak için denizciler gibi yildızlardan mı yararlanıyorsun?”

Bel n cevap vermedi. Hızla ilerliyordu ve ayağımızı basacağımız yeri görebilmemiz için feneriyle yeri aydınlatıyordu.

Onun arkasından David ilerliyordu, sonra Cris ve en son da ben vardım. En arkada olmaktan hiç ho lanmamıştım ve bizi birinin takip etmesi ihtimaline karşı sürekli arkama bakıyordum.

Cris, “Hadi  lvaro, gruptan kopuyoruz,” diyerek beni beklemeye başladı.

“ nemli değil,” dedim. “Artık nerede olduğumuzu biliyorum.”

Dördümüz kiliseye benzeyen aile mezarlığına varmıştık. Mezarlığın yanından geçip, hemen çok iyi bildiğimiz siyah mermerden anıt mezara doğru ilerledik. Ya da nerede olduğumuzu bildiğimi sanıyordum.

Bel n feneri, anıt mezarın duvarlarından birinde duran bir şeye tuttu.

David, “Aman, su  i esi bu!” dedi. “Daha önce de buradaydık!”

“Anlamıyorum. Daha önce aynı duvara yaslanırken ayağı kalktığında kapıya takılmıştın ve burada hiçbir şey yoktu, hatırlıyor musun?” dedim ve kızların   p-heli bakışları karşısında ısrar ettim. “Hiçbir şey olmadığı size kanıtlayabilirim.”

David hak vererek, “Daha önce görmediğime yemin edebilirim,” dedi. “Şişeler kendi kendine hareket etmez. Görürsün.”

David önceki gelişimizdeki şişeyle aynı olup olmadığından emin olmak için yere eğildi ve şişeyi alır almaz yere fırlattı.

“Aaaaaahhhh!”

Yüzü bembeyaz olmuştu ve konuşamıyordu.

“Ne oldu?”

“Şişe, şişe... Şişeden su içmişler. Bu şişe daha önce neredeyse doluydu ve şimdi... Birisi bu şişeden su içmiş!”

Kan damlaları

Eğer evde olsaydık, bir anıt mezarı araştırmaya gitmek aklımıza gelmeyecekti, fakat bir mezarlıkta kapalı kaldığımız ve her yanımız ölülerle çevrili olduğu için... Böyle bir durumda, yapacağımız şey bize neredeyse normal görünüyordu.

Sıranın başını çeken Belén, içimizdeki en kararlı kişiydi ve şişeye ne olduğunu soran korku içindeki David'in karşılaştığı şey karşısında hiç telaşlanmadı. David'in söyledikleri giderek daha da mantıksız gelmeye başlamıştı.

“Sakin ol David. Emin olduğum bir şey varsa o da bu şişenin içindeki suya bir hayaletin dokunmadığıdır. Hayalet diye bir şey yoktur ve eğer olsaydı su içmezdi.”

“O zaman kim içmiş olabilir?”

Cristina, “Kesin bir bekçi içmiştir,” dedi. “Bu kadar düşünecek bir şey yok.”

Bu açıklama David’e pek inandırıcı gelmemişti.

“Peki ya bu bir mezar hırsızı ise?”

“Buradan ne çalacaklar?” diye cevap verdi Belén. “Ölüyü götürecek hâlleri yok ya!”

“Peki ya bu elektrikli testeresiyle gezinen aklını kaçırmış bir tipse?” diyerek aklına gelenleri söylemeye devam etti.

“Saçmalamayı bırak!” diyerek hep birlikte onu susturduk.

Elimizde olmadan, üçümüz birden şüpheyile her köşeye bakmaya başladık. David’in söylediği şey çok saçmaydı, fakat bazı filmlerde önüne çıkan herkesi mezara götüren deliler görmüştük. Bu olasılığı düşünerek hızlıca anıt mezara girdik ve kendimizi daha güvende hissetmek için kapıyı kapattık.

Belén feneriyle içeriyi aydınlattı.

David, “Bekle!” dedi gaz lambasını yakarak ve onu mihrabın ortasına yerleştirdi. “Şimdi elindeki feneri kapatabilirsin, zaten yedek pilleri yok.”

O sırada başımızın üzerinde bir uğultu duyduk. Fırına sonunda yaklaşıyordu. Yağmur yağıyor mu diye bakmak için kapıya doğru koştuk. Camdan bir şey görünmüyordu. Cristina kapıyı araladı, ama hemen kapatması gerekti çünkü rüzgâr kapıyı itiyordu.

“Acayip bir yağmur yağacak gibi duruyor!”

“Bir bu eksikti!”

Bu durum bana ilk defa Korkusuzlar olarak dünyanın sonundaki evde kapalı kaldığımız o macera dolu anları hatırlattı. Şimdi de yağmur geçene kadar içeride beklememiz gerekiyordu.

Bu uzun bir bekleyiş olacaktı, o yüzden Cris bir öneride bulundu.

“Neden şimdi bize bu anıt mezarda kapının üzerinize nasıl kapandığını niçin bunun rüzgârdan kaynaklanamayacağını anlatmıyorsunuz?”

“Tamam, fakat ilk önce siz de bize bu arada neler yaptığınızı anlatın.”

Kızların hikâyesi bizimkine göre daha az etkileyiciydi. Bizi çeşmenin orada bıraktıktan sonra en tepeye doğru çıkmaya başlamışlar. Oradan da mezarlığın ortasındaki evi incelemişler ve başka bekçiler bulma düşüncesiyle o eve kadar gitmişler, fakat...

“Hiç kimse yoktu,” diye tahmin ettim.

“Hiç kimse.”

“O da başka bir anıt mezar mıymış?”

“Hiç alakası yok. Ne olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Bu sefer, bu tip zor sorulara bayılan David araya girdi.

“Bir uçan daire için kullanılan gizli bir üs müydü? Mason teşkilatı üyelerinin bir sığınağı mıydı? Dünyanın merkezine giden bir giriş miydi? Bir...”

Belén, “Anlamsız şeyler söylemeyi bırak,” diyerek sözünü kesti. “Aletlerin bulunduğu küçük bir yerdi!”

“Ne tip aletler?”

“Normal aletler: kürek, mahmuz, kova, el arabası... Yeni mezar kazmak ya da eskileri düzenlemek için gereken her şey.”

“Peki, içine girdiniz mi?”

“Hayır, kapalıydı, fakat bir sürü şey bıraktıkları dar bir yol vardı.”

Cris, “Ve özellikle orada birinin bizi gözetliyor olduğu hissine kapılmaya başladık,” diyerek ekledi.

“Bu hisse sen kapıldın. Ben bir şey hissetmediğim konusunda ısrarcıyım,” diye cevap verdi Belén. “İşin doğrusu orada yapacak hiçbir şey yoktu. Yakınlarda bir bekçinin olduğuna dair bir ipucu yoktu, o yüzden geri dönmeye karar verdik. Kısa süre sonra birkaç adım sesi duyduk. Sizin olabileceğinizi tahmin ettik, fakat emin olmamız gerekiyordu ve bu yüzden çaktırmadan sizi takip ettik,” dedi.

“Çaktırmadan mı? Daha neler, biz sizi duyduk, değil mi David?”

“Evet, ben hemen fark ettim,” dedi sözü alır almaz

ve maceramızı anlatmaya başladı. “Burada başımıza gelen olay çok daha heyecan vericiydi.”

Belén, “İyi de bunun heyecan verici bir yanı yok,” diye ekledi yukarıdan aşağı bakarken ve o sırada dikkatimizi çeken bir şey buldu. “Bu merdiven de neyin nesi?”

“Burada duruyordu,” dedim ve onlara kendi teorimi anlatma fırsatını buldum. Artık David’i iyi tanıyordum. “Sadece bir merdiven oluşu size de garip gelmedi mi? Tabutu oraya kadar çıkarmak için iki taneye ihtiyaç var...”

Cris bunu önemsemeden, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “İki tane olabilir ve belki birini alıp götürmüşlerdir. Başka bir gün de bunu alıp götürürler...”

David, “Bence burada hayaletler var,” diye açıkladı söylediğim şeyi düşünerek, “Hortlaklar mı yoksa hayaletler mi? Hangisi daha tehlikeli?”

Cris, “Aynı şey,” dedi.

Belén, “Ayrıca öyle bir şey yok,” diye tekrarladı.

“Ben de hayaletlerin var olduğuna inanmıyordum biliyorsunuz,” diye araya girdim. “Ayrıca var olduklarını da söylemek istemiyorum, fakat gerçek olan şu ki burada çok güçlü bir rüzgâr esti ve kapıyı kapattı.”

Belén, “Kesin bir açıklaması vardır,” dedi.

“O zaman nasıl bir açıklaması olduğunu söyle,” diye ısrar ettim. “Ne kadar düşünürsem düşüneyim

aklım almıyor. Burası duvarlarla örölü bir yer. Sadece bir tane giriş kapısı ve tamamen kapalı iki penceresi var. Başka da bir şey yok.”

David, “Bu doğru,” dedi ve yaşadığımız durumu dikkatlice düşünmeye başladı. “Bu kadar ölüyle, burada bir sürü hortlak ve hayalet olmalı. Ben gidiyorum!”

Kapıya yaklaştı, demir kulbu çevirdi, fakat kapı açılmadı. İki ya da üç kez daha denedi; en sonuncusunda iki elini kullanmasına rağmen sonuç yine aynıydı.

“Ne kadar güçsüzsün!” diyerek yardımına koştum. “Bana bırak!”

Ben de hareket ettiremedim. Kapı, anahtarla kilitlenmiş gibiydi. Biri dışarıdan kapıyı kilitlemişti.

David, “Hapsoldük!” dedi.

Cris, “Evet, bir mezara,” diye ekledi, aşırı duygusal bir şekilde.

“Bizi kim buraya kilitlemiş olabilir?” dedim bu olanlara anlam veremeyerek.

Belén, “Bilmiyorum, fakat bu, şu an önemsenecek en son şey. Başka taraftan çıkabilir miyiz bir bakalım,” dedi çevresine bakınarak.

“Merdivenler!” diye bağırdım onları görür görmez.

Belén “Evet,” dedi ve ekledi: “Bu merdivenlerle büyük pencereye kadar gidebiliriz, camı kırınız ve bir çırpıda dışarı çıkarız. Ne dersiniz?”

Bu, gecenin en iyi fikriydi.

Bel n benim önüme geçti ve çabucak merdivenlere doğru ilerledi, fakat kenarına dokunur dokunmaz elini birden  ekiverdi ve aynı anda bir çığlık koparıp deh etle ellerine baktı.

“Neyin var? Eline bir şey mi battı?”

“Hayır, bir şeye değdim...” dedi şüpheli ve iğren-diğini belli eden bir yüz ifadesiyle, “sıvımsı! İğrenç sıvımsı bir şey, ıyyy!” dedi.

“Bakayım!” dedim mihrabın orada duran mumu elime alarak. Sarımtırak ışığı lekelenmi  eline doğru yakla tırdım.

“Kan!” dedi biraz sersemlemiş bir şekilde. “Bu kan taze.”

Kan yalnızca merdivenin kenarında değildi. Yerde de birkaç damla vardı.

David, “Kan mı?” diye tekrar etti bakmadan. “İyy, kan! Burada kanlı hortlaklar var! Ne korkunç! İmdat!”

Tekrar kapalı olan kapıya doğru ko tu ve kapıyı tekmelerken bağırmaya başladı.

“Kanlı hayaletler, kanlı hayaletler, kanlı hayaletler!”

Yukarı ve aşağı

Durum o kadar da dehşete düşürücü değildi. Kan korkutur, doğru, fakat Belén'in David'i sakinleştirmek için söylediği gibi aynı zamanda bu bir rahatlama nedeni de olabilirdi.

“En azından bunun gerçek kan olması burada bir hayalet ya da öyle bir şeyin olmadığını gösteriyor.”

“Bu doğru,” diye ekledim. “Hayaletlerin kanı olmaz. Kanlı hayalet diye bir şey yoktur!”

David, her zamanki gibi olaya en karanlık tarafından bakarak, “O zaman yeni ölmüş birinin kanı olabilir,” dedi.

Belén, “Mümkün değil. Onları gömmek için getirdiklerinde ölüm anının üzerinden epey zaman geçmiş oluyor ve kan akması imkansızlaşıyor,” diye kendin-

den emin ve inandırıcı bir şekilde konuştu. “Bir cenaze evinde çalışan bir kuzenim var. İşte yeni olduğu ve staj yaptığı için ona en kötü işler veriliyordu; örneğin ölü-yü yıkamak, kıyafetini giydirmek, saçını taramak...”

“Eğer ölü artık bir yere gitmeyecekse neden bütün bunları yapıyorlar?”

“Hayatının son töreninde güzel görünmesi için. O yüzden ölünün yakınları onu en güzel kıyafetleriyle gömerler ve mümkün olduğunca şık görünmesini isterler. En kötüsü ölü bir adamı tıraş etmektir herhalde...”

“Neeeeeeee?”

Üçümüz de şaşkına döndük.

“Bilmiyorum, ölüler ölü de olsalar sakalları uzar herhalde. Kuzenim bana en hassas işin o olduğunu söyledi. Bir ölüyü tıraş ederken çok dikkat etmek gerekiyormuş, çünkü eğer bıçakla keserse kan akmaya başlarmış ve kanı durdurmanın hiçbir yolu olmazmış. Başına bir kere gelmiş ve... sözleşmesini yenilememişler. Bence iyi bile olmuş!”

David, “Ne berbat bir iş!” dedi. “Eve varır varmaz kanayan ölülerle alakası olmayan güzel bir işim olması için oturup çalışacağım.”

“Bence kuzenin seninle dalga geçmiş. Fakat cevabını bulamadığımız tek bir şey kaldı.”

Cris, “Eğer bu kan bir ölünün değilse...” diye tereddüt etti.

David, “Kanlı bir hayaletin de değilse...” diye hatırlattı.

“Yaşayan birinin olmalı,” dedim.

Belén, “Ve bu kişi biz buraya girmeden hemen önce buradaydı,” diye araya girdi. “Kan, ve sen bunu gayet iyi biliyorsun Álvaro, havayla temas eder etmez kurur.”

David, “Ya da...” diye başladı ve sustu.

Aklından geçen şeyi yüksek sesle söyleme cesaretini gösteremedi. Onun yerine Belén söyledi.

“Eğer bu kişi kapıyı kapatan kişiye nasıl oldu da onun varlığını fark etmedik? Neredeydi? Ne yapmaya çalışıyordu? Neden bizi buraya hapsetti?”

Tüm bu sorular içinde en son sorduğu sorunun cevabı bence çok açıktı.

“Bizi buraya onun kim olduğunu ortaya çıkarmayalım diye kapattı.”

“Neden?”

Cris, “Çünkü yapmaması gereken bir şey yapıyordu mutlaka,” dedi. “Bir mezarlıkta yapılmaması gereken şey nedir?”

David, “Bir sürü şey,” dedi. İlk defa olaya karanlık tarafından bakmamıştı. “Kanı akan kişinin kötü biri olmasına gerek yok. Bu kişi belki de deney yapıp, kanseri tedavi edebilecek bir aşı keşfetmek için mezar-

lıkta insan vücudu arayan bir ceset hırsız da olabilir! Sizce de olamaz mı?”

Cris, “Eğer böyle olsaydı bizi buraya kilitlemezdi,” diye açıkladı.

Aklımızda bir sürü soru dönüp duruyordu ve ne yapacağımızı bilemez bir hâldeydik. David ve Cristina mihrabın ayakucunda bulunan basamağa oturdular. Ben de aynısını yaptım. Belén karşımızda şaşkın bir halde kaldı.

“Pekâlâ, en azından burada hayalet filan olmadığını biliyoruz,” diyerek rahat bir nefes verdi.

David, “Evet, bu çok rahatlatıcı,” dedi çok ikna olmamış bir hâlde, “yine de düşünüyorum da...”

“Ne düşünüyorsun?”

“Bu bir hayalet değil, fakat bizim gibi normal biri de değil.”

“O zaman ne?”

“Yaşayan bir ölü. Daha önce buradayken anlatmıştım. Hatırlıyor musun, Álvaro?”

Kızlar hiçbir şey anlamıyorlardı ve bu yüzden onlara açıklamaya çalıştım.

“David katalepsi hastası olan insanlardan bahsediyor. Bu hastalığa sahip insanlar ölü gibi görünüyorlar fakat aslında ölü değiller. Uyuyor gibi duruyorlar, fakat nabızları, solunumları ve kalp atışları olmuyor. Doktor olmayan biri, böyle birini ölmüş sanabiliyor.”

Cris, “Ah, evet, bir keresinde buna benzer bir şey okumuştum,” diye ekledi. “Zavallı adamı gömdüler ve adam geri çıkamadı!”

David, “Filmini seyrettim, filmini seyrettim ben de!” diyerek heyecanlandı ve bana bakarak, “Sana anlatmıştım, hatırlıyor musun?” diye tekrarladı.

Belén, “Yani bununla nereye varmak istiyorsunuz?” diye sordu. “Belki uyanır diye akrabaları bu kanlı tipi yukarıdaki tabuta koydu ve o da uyanınca merdivenlerden aşağı mı indi?”

Bu biraz saçma bir hikâyeydi. David bile bunu saçma bulmuştu.

Belén, “Pekâlâ, bu bir olasılıktı,” diyerek kendini savundu ve ayağa kalkınca ayağı metal bir şeye takıldı.

Bakmak için eğildi fakat o şeyi eline almaya cesaret edemedi. Feneriyle yeri aydınlattı ve dördümüz birden bıçağı ortadan ikiye ayrılmış ve koyu kırmızı renge bulanmış bir usturaya bakakaldık.

“Kan buradan geliyor!”

Bunu görünce hayal gücümüz tekrar harekete geçti. Anıt mezarın içinde tekrar rahatsız hissetmeye başladık ve oradan bir an önce çıkmamız gerektiğini düşündük. Camları kırmak gerekiyordu.

Kollu büyük şamdanı alıp merdivenle yukarıya çıkan Belén’e verdim, fakat o cam demirdenmiş gibi duruyordu.

“Bırak ben yapayım!” dedim.

Belén bir sıçrayışta aşağı indi ve kayınca ayakkabısının biri ayağından çıktı. Ayakkabısını geri giyerken, garip bir şey fark etti.

“Siz de zeminde bir soğuk hava akımı fark etmediniz mi?” dedi.

David, “Bizi korkutamazsın,” dedi ve bir kez daha bizi şaşırttı. “Hayalet diye bir şey yoktur!”

“Öyle olduğunu biliyorum, sadece bir yerden içeri girmiş olan bir soğuk hava akımı hissettim.”

Çevremize bakındık; giriş kapısı hâlâ kapalıydı ve büyük pencerelerin camlarında da bir değişiklik yoktu.

Camlardan birini kırmaya çalıştım ve Belén’den daha güçlü olmama rağmen (ya da ben öyle sanıyordum) başaramadım. Bu camlar çelik gibiydi. Planımız başarısız olmuştu.

Sersemlemiş ve hayal kırıklığına uğramıştık. Hevesimiz yerle bir olmuş, umutsuzluğumuz bakışlarımıza yansımıştı. Cristina, tam da o yenilmişlik anında, David ve benim daha önce orada yalnızken keşfettiğimiz, mihrabın arkasındaki taş merdivenleri gördü.

“Orada ne olabilir?”

Belén fenerle aydınlattı.

David, “Daha fazla tabuttan başka ne olabilir ki?” diyerek bir nefes verdi.

“Oraya daha eski ölüleri koymuş olmalılar,” diye açıkladım.

Belén, “Gidip bakalım!” dedi ve basamaklardan inmeye başladı.

Cris de onu takip etti, fakat ona eşlik etmediğimizi görünce ilk basamakta durdu.

Yukarıdan birtakım sesler duyduk, fakat korkulacak bir şey yoktu, sadece ne sesi olduğunu anlayamamıştık. Sonra uzun bir sessizlik oldu ve sonunda Cris aşağı inip Belén’e bakmaya gidecekken, Belén siyaha bulanmış ellerini birbirine sürterek başını yukarı çıkardı.

“İşte bu!”

“Ne?”

Böyle kilit anlarda gizemli gizemli konuşmasından hoşlanmıyorduk.

“Siz ikiniz içeride yalnızken anıt mezarın kapısının nasıl kapandığını artık biliyorum!” dedi, “Yani o kadar da yalnız değildiniz,” diye ekledi.

“Neeeeeee?”

Aniden bir sürü insan

Siyah mermerden yapılmış o anıt mezarın başka bir çıkışı daha vardı. Bu, arkada duran küçük bir tuvaletin kapısıydı ve sanki görünmeden kaçmak için yapılmıştı. Belén bu kapıyı alt kata indiğinde görmüştü.

Orada, David'le tahmin ettiğimiz gibi eski, delik deşik ve güvelerin istila ettiği tabutlar duruyordu. Fakat arkada, tam kapanmamış küçük bir kapıya açılan hafifçe eğimli dört basamaklı dar bir geçit vardı.

Hiçbirimiz, ölülerin buradan çıkmayacağı gerçeğine rağmen buraya neden bir acil çıkış kapısı yapmış olduklarına anlam veremedik. Ancak mezar hırsızları için bu kapı çok kullanışlı olabilirdi.

Daha önce burada olan her kimse şüphesiz o kapıdan kaçmış olmalıydı. Hemen sonra oynanan oyunu

anladık; anıt mezara girdiğimizde mihrabın arkasına saklanmış, sonra basamaklardan aşağı inip gizli çıkıştan dışarı sıvışmış, ardından da giriş kapısına gelip kapıyı anahtarla üzerimize kapamıştı.

Hikâye çok açıktı, fakat karanlıkta kalan birkaç nokta vardı.

Cris, “Anahtarı nereden bulmuş olabilir ki?” diye sordu.

“Bu bir bekçi, bir mezarcı ya da ölülerden birinin bir yakını olabilir...”

Bunlar aklıma gelen tüm olasılıklardı.

“Yani yalnız değil miydik?” diye sordu David, çünkü bu önemli detaydan emin olması gerekiyordu.

“Hayır, değildik. David ve ben içeride yalnızken, hayalet sandığımız şey ise sadece hava akımıydı,” dedim. Bana çok garip gelen bu olayı açıklamak için sonunda bilimin mantığını kullanabiliyordum ve durumu daha detaylı açıklamaya çalıştım: “Kesin içeride ortaya çıkmak istemeyen biri vardı ve arkadan kaçtı. Adam arka kapıyı itip dışarı kaçtığı anda ağır giriş kapısı hava akımından dolayı aniden kapandı. Bu çok mantıklı bir açıklama.

“Evet, şimdi bunun böyle olduğunu biliyoruz, fakat o sırada...”

Belén, “Ancak, davetsiz misafir anıt mezarda yaptı-

ğı şeyi bitirmek için geri döndü,” diyerek ne olduğunu hayal etmeye devam etti. “Fakat bilmediği şeyse sizin oraya daha çok kişiyle geri döneceğinizdi. Biz dördümüz içeri girdiğimizde aynı yoldan kaçmış olmalı, çünkü arka kapı tam kapanmadığı için açılmıştı. Şimdi ayaklarımda hissettiğim soğuk havanın nedenini anlıyorum!”

David, “Vay canına!” dedi, hayal kırıklığına uğrayarak. “O zaman hayalet filan yoktu yani!”

Belén, “Yoktu,” diye onayladı. “Ah, peki o kan damlaları da yine kendini usturayla kesen adamın kanı mıydı? Kesin bu usturayla yukarıdaki tabutu açmak istedi ve o merdiven bu yüzden oradaydı. Aradığı şey ne olabilir bilmiyorum.”

David heyecanlanıp, “Bir hazine!” dedi gözlerini iyice açarak. “Bir sürü mücevher, altın ve pırlanta saklamak için ne kadar iyi bir yer!”

David, aklına gelen o muhteşem hazineyi tarif etmeye devam edemedi; çünkü o sırada Cristina, uzakta birkaç sarı ışık gördüğünü sandı. Ağaçlar arasında hareket eden iki fenerin ışığı gibi görünüyordu.

Eğer bunlar bekçilerse kurtulmuştuk.

Dördümüz birden onlara doğru yönelip bağırmaya başladık.

“Hey, hey, hey! Buradayız!”

İçimizde en hızlı olan Belén en önden gidiyordu ve David de en kilit anlarda yaptığı gibi kendine özgü bir şekilde ilerlemeye başladı. Ben, onların arkasından gidiyordum ve etek giymiş olan Cris en arkadan geliyordu. Aniden yere düştüğünü ve şikâyet ettiğini duydum. Ona yardım etmek için geri döndüm.

Oldukça zaman kaybetmiştik. Cris ayağa kalkabildiğinde her yana baktık fakat hiçbir ışık görünmüyordu. Arkadaşlarımızın sesleri de duyulmuyordu.

Her yer sessizliğe gömülmüştü. İçimizde çok garip bir his vardı. Kaybolanların biz mi, yoksa onlar mı olduğunu anlamamıştık.

Tekrar her tarafa bakmaya başladık.

Neyse ki fırtına tehdidi ve yoğun bulutlar ortadan kalkmış, ay tekrar parlamaya başlamıştı.

“Ne taraftan gitmiş olabilirler?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Fakat çıkış bu taraftan. Her ihtimale karşı onlara seslenelim. Çok uzağa gitmiş olamazlar.”

Sonra ikimiz birden çıkış yönüne doğru koşmaya ve ortadan kaybolan arkadaşlarımıza seslenmeye başladık.

Ben, “David! David!” diye bağırmaya başladım.

Cris, “Belén! Belén!” diye seslendi.

Sonra, aynı anda, “David! Belén! Belén! David!” diye bağırmaya başladık.

Bir yandan bağınp bir yandan koşuyorduk.

Geniş bir yola vardığımızda birkaç ağacın gölgesi arasından aniden çıkan üniformalı iki adama çarptık. Yokuş aşağı iniyorduk ve o kadar hızlıydık ki duramadık. Çok sert çarpıştık ve yere düştük.

Ayağa kalkmadan, ikimiz bir ağızdan heyecanla bağırdık.

“Bekçiler!”

“Evet, ben bir bekçiyim, adım David,” dedi uzun boylu olan, kulaklıklarından birini çıkararak. “Bizi mi arıyordunuz?”

Çok şişman olan diğeri, “Bizi mi arıyordunuz?” diye tekrar etti, o da radyo dinliyordu ve gülücükler arasında, “Ben de diğer bekçiyim ama adım Belén değil,” diye ekledi.

Hayretler içinde bakıyorduk. Bizimle dalga mı geçiyorlardı, yoksa bu normal hâlleri miydi anlamadık. Eğer üzerinde “Almudena Mezarlığı” arması olan bekçi üniformaları giymiyor olsalardı, onların bir akıl hastanesinden kaçmış iki deli olduğunu düşünebilirdik. Fakat kısa ve şişman olan bize açıklama yaptı.

“Korkmayın. Bizim gibi mezarlıkta çalışan bekçiler genelde böyle şakalar yapar. Burada o kadar uzun süre kapalı kalıyoruz ki eğer şakalaşmasak çok sıkıcı olurdu. Bu çok fazla insan tanıyabileceğiniz türden bir iş değil.”

“Evet, evet, evet,” diyerek onları anlamaya başlıyordum. “Peki, mezarlığın bekçiliğini sadece siz ikiniz mi yapıyorsunuz?”

“Hayır, dört kişiyiz. İki bekçi daha var; biri girişte, diğeri de her ihtimale karşı mezarlıkta devriye geziyor.”

“Fakat bugün sadece ikimiz kaldık; bugün Cipriano’nun serbest günü ve Cachito da arayıp kayınvalidesini hastaneye yatırmaları gerektiğini söyledi. Daha iyi bir bahane bulabilirdi!”

“Bir gün nohut yerken boğulma tehlikesi geçirdiğimi söylemiştim. Karımın nasıl yemek pişirdiğini görse- niz, bu söylediğimin gerçekten başıma gelmiş olabileceğine inanırdınız...”

İki bekçi de gülmeye başladı. Sanki biz orada yokmuşuz gibi aralarında konuşuyorlardı.

Cris, “Başka kimse yok mu?” diye tekrar etti, artık sinirlenmeye başlıyordu.

Sanırım böyle tiplere tahammül edemiyordu.

“Sana bu devasa yerde canlı olarak sadece ikimizin olduğunu söyleyebilirim. En azından biz başka kimseyi görmedik ve üç saatten fazladır devriye geziyoruz.”

“Bir şeyler yapmak gerek! Gidip onları bulmak gerek!” diye tekrar etti Cris, yavaş yavaş durumun kötüye gitmeye başladığını fark ederek.

Eğer biz mezarlıkta bulunan bekçilerin yanındaysak, arkadaşlarımız kimin arkasından gitmişti? Gördüğümüz o ışıklar kimin fenerinden geliyordu?

“Gidip onları aramamız gerekiyor! Hemen gitmeliyiz!”

“Neden bahsediyorsun, canım?” dedi bekçilerden biri.

“Arkadaşlarımız birtakım yabancıların yanında ve onlar mezardakiler! Mezardakiler!”

O anda Cristina’nın gözlerinden gerçekte ne anlatmaya çalıştığının anladım. David ve Belén anıt mezar da kapalı kalan delillerle birlikteydi.

Robot gibi

Neden bahsettiğimiz bizim için çok açıktı ama bekçiler ne demek istediğimizi anlamamışlardı.

Gülmeleri geçer geçmez görevlerini ciddiye alıp, neden mezarda bulunduğumuzu sordular.

“İçeride kilitli kaldık,” diyerek itiraf ettik. “Kaybolduk, çünkü burası bir sürü mezarın ve yolun olduğu karmakarışık bir yer. Sonunda gece oldu ve kapıya geldiğimizde...”

Çok fazla ayrıntıya girmeden başımızdan geçenleri anlattık. Bekçiler durum hakkında fikir sahibi olunca bize hiç de komik gelmeyen şakalar yapmaya devam ettiler.

“Arkadaşlarınız için endişelenmeyin. Bunu bir çırpıda hallederiz,” dedi bekçi David.

İçinde okumayı bitirmedikleri *Marca* gazetesinin bulunduğu küçük kulübeye girdiler ve bir mikrofon çıkardılar. Hemen içlerinden biri bize doğru eğildi.

“Arkadaşlarınızın adı David ve Belén, değil mi?”

“Evet.”

Sanki bizim bağışmalarımız isimleri öğrenmelerine yetmemiş gibiydi.

Birkaç saniye sonra o çıt çıkmayan uzun sessizliğin içinde, sanki ortam ölümden sonra hayat bulmuş gibi, bekçinin sesi mezarlığın hoparlörlerinden duyuldu.

“David ve Belen, dikkat! David ve Belén, dikkat! Resepsiyona lütfen!”

Cris, “Burada resepsiyon yok ki,” diye hatırlattı.

“Kulağa daha hoş geliyor diye öyle söylüyorum tatlım!”

Diğer bekçi, “Hiç de hoş gelmiyor bu arada,” diye yorum yaptı. “Bırak, bana bırak, şimdi görürsünüz,” diyerek sesini düzelterek konuştu. “Belén ve David, Belén ve David, giriş kapısına gelin!” diye altı kez selendi ve mikrofonu kapattığında arkadaşına, “Gördün mü? Bu sefer seni geçtim,” dedi.

Bu soytarlık tüm mezarlıkta duyulmuştu, fakat uzun süredir beklememize rağmen arkadaşlarımız ortada görünmüyordu.

Cris, “Onları kaçırdılar!” diye sızlanıyordu.

“Ya da onları bir mezarın içine gömmüş olabilirler,” dedim. Bunun hayali beni biraz ürkütmüştü.

Cris, “Bir şeyler yapmak gerek,” dedi sabırsızca. “Onları aramaya gidelim!”

“Hayır, gitmeyin, tekrar kaybolabilirsiniz! Hadi, endişelenmeyin,” dedi kısa boylu olan. “Er ya da geç arkadaşlarınız geri gelecek, sadece biraz beklemek gerekiyor.”

“İyi de onlar bekçi kılığında birkaç kişi tarafından tuzağa düşürüldü, mezar hırsızları...”

“Neeeeeeeeeeee?”

Bekçiler bu hikâyeye inanmamışlardı ve bana tüm mezarlığı dolaştıklarını ve hiçbir şey görmediklerini, orada başka kimsenin olmadığını söylemeye devam ettiler. En azından canlı hiç kimse olmadığını...

Cris, “David ve Belén kayboldular! Onları kaçırdılar!” diyerek ağlamaya başladı.

Cris’in gözyaşları mucize yarattı ve iki bekçi birden harekete geçip konuyu biraz daha ciddiye almaya karar verdiler.

İsmi David olan bekçi, arkadaşını da yanına alarak, “Sakin ol küçük kız, bu konuyu acil durum kategorisinde ele alacağız ve öyle davranacağız, tamam mı?” dedi.

“Pekâlâ, Çözüm A?”

“Çözüm A!”

Bir kolu aşığı çektiler ve mezarlıkta tiz ve tekrar eden bir “uuuuuhhhhhhhhh!” sesi duyulmaya başladı. Bu sanki mesai sonunu haber veren bir fabrika sireni gibiydi.

Cris ve ben kulaklarımızı kapattık ve biraz abartıklarını düşünerek sorgular gözlerle onlara baktık. Şişman olan ne demek istediğimizi anlamış gibi, “Buradakiler için sesin çok önemli olacağını sanmıyorum,” dedi.

“Evet, fakat yine de bu ses bir ölüyü bile uyandırabilir,” dedi diğeri.

“Bir kere bile bir ölüyü uyandırmadı, fakat malzeme kulübesinde uyuyakalmış olan mezarcıyı uyandırmıştı, hatırlıyor musun David?”

“Nasıl hatırlamam! Bize doğru koşarak gelip ölülerin seslerini duyduğunu söylemişti! Nasıl bir rüya görmüştü acaba?”

“Bence gereğinden fazla içmişti.”

İki bekçi şakalarıyla ve oyunlarıyla acayip güzel vakit geçiriyorlardı, fakat ne kadar alarm çalındıysa da arkadaşlarımız hâlâ ortada yoklardı.

Bekçilerin anlattığı hikâye Cris’i biraz endişelendirmişti.

“Bu malzeme kulübesi dediğiniz yer içinde kürek, mahmuz, el arabası gibi şeylerin saklandığı, mezarlığın ortasındaki eski bina mı?”

“Orayı biliyor musun? Gece oraya gitmeni tavsiye etmem. Bir sürprizle karşılaşabilirsin.”

Cris, “Karşılaştım zaten! Arkadaşımla oradayken sanki biri bizi gözetliyor gibi hissettik ve o andan itibaren geri dönüş yolu boyunca sürekli bu hissi üzerimde taşıdım,” diye açıkladı. “Acayip olan şey ise hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin hareket ettiğini duymadım. Çok endişe vericiydi.”

“O kadar değil. Sadece insanlar o malzeme kulübesinin orada gezinmekten hoşlanır.”

“Kimler?” diye sordum, şaşırarak. Sonra David gibi bir anda aklıma gelen soruları sıralamaya başladım, “Ölüler mi? Hayaletler mi?”

Bana, “Hayal gücüne bir dur de genç adam,” dedi uzun boylu olan. “Burada senin söylediğin şeyler yok. Çok fazla film izlediğin belli oluyor. Kim olabilir sen-ce?”

Arkadaşı, “Çok basit,” diye devam etti ve Cris’e dönerek, “Karanlıkta küçük bir parıltı görmedin mi? Sönüp sonra tekrar yanan ve hareket eden bir parıltı?” diye sordu.

“Bunu nasıl biliyorsunuz?”

“Çünkü o parıltılar kedilerin gözlerinden geliyor. Hiç dikkatlice bakmadınız mı? O evin etrafında sürekli kediler olur. Tabii! Sandviçlerinin kalanlarını oraya bırakırlarsa öyle olur...”

“Kimler?” diye tekrar sordum.

“Mezarcılar, bahçıvanlar, tuğlacılar... Böyle bir mezarlıkta bir sürü çalışan olur!” diye açıkladı daha şişman olan ve sonra, “Arkadaşlarınıza birkaç kere daha seslenelim,” diye ekledi. “David ve Belén, David ve Belén, sizi burada bekleyenler var!” Bekçiler mikrofonlarıyla oyun oynarken ben de bize anlattıkları şey üzerine düşünmeye başladım. Kedilerle ilgili yaptıkları açıklama Cris’in tüm şüphelerini ortadan kaldırmıştı, fakat ben top ile yaşadığımız gizeme henüz bir açıklama getirememiştim. Yani, başka bir teorim vardı, fakat bunu doğrulamam gerekiyordu. Kurtulduğumuza göre bunu sormak için doğru bir zaman olduğunu düşündüm ve:

“Hatırlıyor musun Cris, oradaki mezarlardan birinden bir top fırlamıştı? Sanırım şimdi ne olduğunu buldum.” dedim.

“Rüzgâr! Onu rüzgâr havalandırdı, değil mi?”

“Sanmıyorum. Hatırladığım kadıyla Belén ve ben oraya biraz daha yaklaştığımızda hızlı hareket eden birkaç küçük parlak nokta görmüştüm.”

“Bana onların kedi gözleri olduğunu söylemeyeceksin değil mi?”

“Hayır, kedilerin değil,” diye ekledim ve hemen ardından, “Farelerin,” dedim.

“İyyy, fareler!”

Korkmuş bir şekilde gözlerini yere sabitledi ve mikrofonla şakalaşmaya devam eden bekçilerden birinin olduğu kulübeye girdi. Diğer ise girişteki kulübeye gitmişti.

Cris, “Fareler!” diye tekrar etti. “Bu mezarlıkta fare var mı?”

Fakat kimse ona cevap vermedi.

O sırada Belén ve David bir anda ortaya çıktılar. Yanlarında (filmlerdeki hırsızlar gibi) baştan aşağı siyah giyinmiş ve üzerlerinde eski birer ceket olan bir adam ve bir kadınla bize yaklaşıyorlardı. Arkadaşlarımız alışılmadık bir şekilde yürüyorlardı. Aşırı kasılmış bir hâlleri vardı.

Daha şaşırtıcı olansa bize söyledikleri şeydi.

“Merhaba çocuklar. Bakın, bizimkileri bulduk!”

Cristina ve ben, “Neeeeeeeeeeee?” dedik büyük bir hayret içinde.

Siyahlı adam, durumu bekçilere açıklamaya çalışarak, “Aslında onları bulan biz olduk,” diye belirtti. “Babamızın mezarına çiçek getirmeye gelmiştik, sonra bir anda çocuklar ortaya çıktı, bilirsiniz... Kendimizi göstermek istediğimizde ise kaçıp birden ortadan kayboldular. Onları ararken nasıl bir gece geçirdiğimize inanamazsınız! Keşke telefonumuzu yanımıza almış olsaydık! Fakat ailenize dua etmek için geldiğinizde telefonunuzu yanınıza almak aklınıza gelir mi ki? Burası huzur ve meditasyon yeri...”

Adam hiç susmuyordu ve daha da kötüsü bekçiler onların sözlerine inanıyor gibi görünüyorlardı. Bir yandan da Cris ve bana hiç de dostça bakmıyorlardı.

Şişman olan bekçiye, “Dediği hiçbir şeye inanmıyorum,” diye fısıldadım. “Size yalan söylüyorlar.”

Fakat bekçi çoktan kararını vermişti.

“Bize oyun oynayan siz ikinizdiniz. Ben yalancı çocuklardan hoşlanmam, bu tip şakalardan ise hiç hoşlanmam...” deyip birkaç anahtar aldı ve ana kapıya doğru yöneldi.

Daha kötü olan ise Belén ve David gülümsemeye devam etmeseydi. Sanki bu tiplerle birlikte çok mutlularmış gibi görünüyorlardı.

Doğrudan David’in gözlerine baktım, bana bir işaret vermesini bekledim; bütün bunların bir şaka olduğunu ya da bu tipler tarafından kaçırılıyor olduklarını anlamamı sağlayacak bir ipucu bekledim, fakat yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sanki maske takmış gibiydi.

Cris, “Onları hipnotize etmişler!” diye fısıldadı çıkışa doğru ilerlerken.

“Öyle olmalı,” diye cevap verdim. “Sanırım haklısın, çünkü David ve Belén tanınmaz bir hâl almışlar ve başka biri gibi duruyorlar.”

“Evet, sanki robot gibi davranıyorlar. İradelerini kaybetmişler!”

Şans ve şans

Hızlı düşünmek gerekiyordu. Bekçilerin arkadaşlarımızı hipnotize eden o kötü adam ve kadınla bizi yalnız bırakmalarına ramak kalmıştı. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu, fakat gerilim çok yüksekti ve aklıma hiçbir fikir gelmiyordu.

Cris de aynı durumdaydı.

Koşup kaçamazdık, çünkü ne David ne de Belén bizi takip edebilirdi. Onları yalnız da bırakamazdık, üstelik yardım isteyecek kimse de yoktu. O yüzden hiçbir plan yapamadan harekete geçmek için en uygun zamanı beklemeye karar verdik.

Ancak, durum her seferinde daha da zorlaşıyordu.

Kadın olan, arkadaşlarımıza, “Sizi herhangi bir yere bırakmamızı ister misiniz?” diye sordu ve elini

David'in omzuna koydu. "Arabamız hemen ön tarafta."

"Ah, evet, eğer sizin için de bir sakıncası yoksa beni evime götürebilirsiniz."

Cristina ve ben birbirimize baktık. İkimiz de kadının bileğindeki küçük kesigi net bir şekilde görmüştük. Bu yabancıların anıt mezara girdiklerine şüphe yoktu. Anıt mezardaki gizemli kan o kadının olmalıydı.

Oradan olabildiğince uzağa kaçmak istedik, fakat Belén artık arabaya binmişti ve David de binmeye hazırlanıyordu. Onlarla birlikte gitmekten başka çaremiz kalmamıştı. Arkadaşlarımızı yalnız bırakamazdık.

Arabaya biner binmez dördümüz birden arka koltuğa sıkıştık.

Çok kısık sesle, "Sen deli misin, David?" diye sordum. "Neden bu tiplere evinin adresini veriyorsun?" dedim ve David tepki vermeyince, "Amaçlarını anlamadın mı?" diyerek ısrar ettim.

İnanılmaz bir şekilde, David gülümsüyordu, sanki bu durumdan hoşnutmuş gibi camdan dışarı bakmaya devam etti. Belén diğer camın yanında oturuyordu ve sanki biz orada yokmuşuz gibi davranıyordu. Bu arada Cris ve ben ikisinin ortasında, ne yapacağımızı bilmez bir hâlde oturuyorduk.

Bir an içime bir şey doğdu ve Cris beni anlamış olacak ki, gözleri benimkiler gibi dehşetle açıldı.

Kulağına, “Bunlar bizi batakhanelerine götürüyorlar!” diye fısıldadım. “Onlarla bu arabaya hiç binmemeliydik!”

“Merak etme, Álvaro. O kadar da kötü görünmüyorlar.”

“Zaten beni endişelendiren de bu. Televizyonda ne zaman bir deli iki yüz kişiyi öldürse komşular hep şöyle der: ‘O iyi bir komşuydu, hiçbir sorun yaşamadık, böyle olacağını hiç tahmin etmezdik.’”

Çok kısık sesle konuşmamıza rağmen, önde oturan çiftin kulakları en ufak sesi bile duyuyordu. Özellikle de kadının, çünkü birden başını arkaya çevirdi ve sahte bir gülümsemeyle, “Bir şey mi oldu, küçükler?” diye sordu ve sonra daha kuru bir ses tonuyla, “Ne planlıyorsunuz?” diye ekledi.

“Hiç, hiçbir şey! Bizi götürdüğünüz için ne kadar şanslı olduğumuzdan ve...”

Neyse ki David araya girdi.

“İşte! Burası benim evim. Bizi burada bırakabilirsiniz.”

Bu tiplerin durmak yerine hızlanıp uzaklaşacaklarını sanıyordum, fakat yanılmıştım.

Araba durdu. David ve Belén sanki çok eski dostlarıymış gibi adam ve kadınla vedalaştılar ve karşılıklı olarak birbirlerine teşekkür ettiler.

Teşekkür?

Kafama yatmayan şeyler vardı.

Ve araba hareket edip kadın gülücükler içinde, “Bakalım parayla ne yapacaksınız. Hepsini bir kerede harcamayın!” dediğinde durum daha da anlamsızlaşmıştı.

Adamla kadın gözden kaybolur kaybolmaz, “Ne parası?” diye sordu Cristina.

David, “İşte bu!” diyerek cebinden 500 Euro çıkardı.

Belén, “Ve bu!” diye ekledi aynı miktarda parayı göstererek.

“Bunlar gerçek mi? Bakayım!” dedim ve David’e yaklaştım.

Cris daha sertti.

“Bunları nereden aldınız? Mezarlıkta tam olarak ne oldu? Burada çok garip şeyler oluyor!”

David, “İnanmayacaksın,” dedi ve her zamanki gibi davranmaya başladı. “Eve gidelim ve bir şeyler yerken size anlatalım, çünkü ben kurt gibi açım. Pizza söyleyelim mi?”

Sonunda, bir şeyler sipariş etmek için saat çok geç olduğundan birkaç sandviç hazırlayıp salona geçtik. Tekrar güç toplamamız gerekiyordu.

Sandviçleri mideye indirdikten sonra biraz peynirli

cipsi avokado ve domatesli sosa batırarak yedik ve David konuşmaya başladı.

“Muhteşem geçti!” diyerek durumu özetledi. “Ayrıca bin euromuz oldu. Başımıza böyle bir şey geleceğini hiç düşünmezdim. Bunların dışında onlar çok iyi insanlardı, değil mi Belén?”

Lafı fazla dolandırıyordu ve Cristina sabırsızlandı.

“Belén, sen anlatsan daha iyi olacak, fakat lütfen en başından, koşarak uzaklaştığınız ve Álvaro ile beni yalnız bıraktığınız andan başla.”

“Özür dilerim, bunu isteyerek yapmadık. Arkadan geldiğinizi sanıyorduk ve sonra sizi aramak için geri döndüğümüzde yoktunuz.”

“Fakat... onlar kimdi?” diye sabırsızlanarak sordum.

David, “Ah,” dedi, hikâyeyi anlatma isteği içerisinde. “Onlar, biz anıt mezarın içine girdiğimizde saklanan kişilerdi.”

“Tam da tahmin ettiğim gibi!” dedim ve “Aynı zamanda bizi içeriye kilitleyen kişilerdi, değil mi?” diye ekledim.

“Evet, fakat kötü bir niyetleri yoktu, sadece zaman kazanmak istediler. Mihrabın arkasındaki kapıyı bulacağımızı düşünmüşlerdi.”

“Peki, anahtarları nereden bulmuşlar?”

“Çünkü, anıt mezar onların ailesine ait.”

“Fakat, orada ne yapıyorlardı? Hiçbir şey anlamıyorum!”

“Ödül kazanmış bir piyango biletini arıyorlardı. Amcaları şans oyunlarına çok meraklıymış. Yirmi iki yıldır da aynı numaralı bileti satın alıyormuş ve tam bin euro kazandığı gün ölmüş. İlk önce kimse farkına varmamış, fakat sonra bizi arabayla getiren adam, Jorge, geçen hafta amcasının satın aldığı biletin numarasıyla ödül kazanan biletin numarasının aynı olduğunu fark etmiş. Bütün evde bileti aramışlar, fakat bulamamışlar.

“Bu sefer bilet almamıştır belki.”

“Hayır, almış. Zaten numaraya aboneymiş ve bileti satan kişi de bundan eminmiş. Böylece yeğenler tekrar aramaya başlamışlar. Her ne kadar bu yengelelerinin çok hoşuna gitmemişse de kitapların aralarına, dolapların içine, ceketlerin ve kıyafetlerin ceplerine, hatta yatağına bile bakmışlar fakat bulamamışlar. Ta ki tanışmış olduğunuz kadın, Juliana, amcasının sadece cenazelere giderken giydiği ve aynı zamanda kendi cenazesinde de giydirildiği siyah bir takım elbisesi olduğunu hatırlayana kadar.”

“Ve bileti o takım elbisenin ceplerinden birine saklamış olduğunu düşündü, değil mi?”

“Tabii. Çok mantıklı değil mi?”

“Yani,” diyerek konuştuklarımızı netleştirmeye çalıştım, “piyango bileti olan ölü adam, merdiveni bırakmış oldukları anıt mezarın en yüksek yerindeki tabutun içinde yatan adamdı... öyle mi?”

David, “Aynen, sevgili Watson,” diye cevap verdi. “Tahta tabutu açmak zorunda kaldılar ve ölünün ceplerine bakıp kazanan bileti aldılar. Bunun çok basit olacağını düşünmüşlerdi, fakat tabutun kapağı açılmıyordu ve testereyi de kıldılar. Üstelik ...”

“Üstelik biz de oraya geldik,” diye ekledim gururlu bir şekilde ve olayı hatırlamaya çalıştım. “Ne komik! Her şey David ile başladı. İçeride ne olduğunu görebilmek için cam kapıya yaslandı ve kapı kendiliğinden açıldı.”

Belén, “Kapıyı kilitlememişlerdi,” diye devam etti, “çünkü o saatte mezarlıkta kimsenin olmayacağını ve ayrıca kendi özel anıt mezarlarına başkasının girmeyeceğini düşündüler.”

David, “Ben içeri girmedim, sadece düştüm, ikisi aynı şey değil!” diye itiraz etti.

Durumu kafamda canlandırmaya başladım ve her şeyi çok açık bir şekilde görebildim.

“Şimdi her şey yerli yerine oturuyor: mihrabın üzerindeki mum, kibritler, kapıyı iten hava akımı, içeride kilitli kalışımız, merdivenlerdeki ve yerdeki kan damlalarına kadar...”

David, “Ayrıca su şişesini de unutma,” diye belirtti. “Şişeyi mezarlığa götüren ve su içen onlardı.”

David’e bakarak, “Bir de orada hayaletler olduğuna inanmıştık,” diye ekledim.

“Bir dakika, o hayalet lafı senden çıktı. Ben her zaman hayalet diye bir şeyin olmadığını söyledim,” dedi ve her ne kadar ciddi durmaya çalışsa da gülmesine engel olamadı.

Dördümüz birden gecenin bir yarısı mezarlığın ortasında hayal etmiş olduğumuz saçma hikâyeleri hatırlayarak kahkahalarla gülmeye başladık.

Sakin bir şekilde evde, televizyon açık ve sokak kapısı güzelce kilitliken tüm bu olanlar bize çok saçma gelmişti.

Gülüşmelerimizden sonra Cristina, “İyi ama ben anıt mezara neden gün ışığında ve herkes oradayken girmediklerini anlamıyorum,” dedi.

Belén, “Ben de bunu sordum,” dedi, “fakat anıt mezarın anahtarı yalnızca yengesinde varmış ve yengesi de her gün mezarlığa gidiyormuş. Yengelerine anıt mezara gideceklerinden bahsetmemişler çünkü kocasının tabutuna dokunmalarına izin vermeyeceğini biliyorlarmış. Yengesi ölülerin rahat bırakılması gerektiğine inanan biriymiş ve onun yaşında biri için paranın bir önemi yokmuş.”

David, “Bizim için de bir önemi yok, değil mi?”

dedi beş yüz euroluk kağıt parayı çıkarıp bayrak gibi sallayarak. “Ben kendime..., hımmmm, dokuz, on, on bir..., tam on bir tane video oyunu alacağım!”

“Hey, o para hepimizin,” diye araya girdi Cris. “Paylaşmamız gerek.”

David, “Hayır, o para bizim,” diye ısrar etti. “Parayı bize ağızımızı sıkı tutmamız ve bekçilere onlarla akraba olduğumuzu söylememiz için verdiler. Böyle durumlar çocuklarla her zaman daha iyi gizlenir ve onlar da açıklama yapmak istemediler.”

Video oyunu satın almayacak olan Belén ise David’le aynı fikirde değildi.

“Ben bu paranın hepimizin olduğunu düşünüyorum. Sonuçta dördümüz de bu olayın içindeydik. En azından ben kendiminkini paylaşacağım.”

David, “Ben de,” dedi hızlıca ve ekledi: “Yoksa benim iyi bir arkadaş olmadığımı mı düşünüyorsun?” dedi ve sonra dişlerinin arasından, “Pekâlâ, iki yüz elli euro ile ...” diye mırıldandı.

Bu durum beni duygulandırdı. Artık gerçek bir çete olduğumuzdan emindim. Biz, David’in de söylemekten hoşlandığı gibi “hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için” diyebilen bir çeteydik. Bu yüzden aklıma bir fikir geldi.

“En iyisi bu para kimsenin olmasın.”

“Ne diyorsun?” diyerek sanki deliymişim gibi bana baktılar.

“Hiçbirimizin demek istiyorum. Bu bin euroyu Korkusuzların harcamaları için ortak bir yerde saklayabiliriz. Ne dersiniz? Biz bir çete değil miyiz?”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Cris, Belén ve David sırayla gülmeye başladılar.

David, “Tamam! Parayı ben saklarım!” dedi.

Ona şüpheyile baktık...

“Benim evimde değil miyiz?” diyerek bir taburenin üzerine çıktı ve eline bir kitap aldı. “Nereye koyduğuma iyi bakın!”

Sınıfa dönüş

Tabii ki Almudena Mezarlığı'na geri dönmüştük. İlk gidişimizde Galdós'un mezarının fotoğrafını çekememiştik ve bu fotoğraf, ödevimizin kapağı olacaktı.

Başta hiçbirimizin canı oraya gitmek istemedi. Oraya geri dönmeye çok da hevesli değildik, fakat bazen okul için fedakârlıkta bulunmak gerekiyor. Öğretmenler bunu hiç anlamıyor.

“Geri dönmemiz gerek!”

David, “Birinin gitmesi yeterli olmuyor mu?” diye şikâyet etti. “Álvaro, aramızda en iyi fotoğraf çeken kişi sensin.”

Ben de, “Cristina da aramızda en iyi bilgisayar kullanan kişi,” diyerek kendimi savunmaya çalıştım. “Eğer duruma böyle bakarsak tüm ödevi onun yazması gerekiyor.”

“Siz delirdiniz mi?” diye karşı çıktı. “Böyle yaparsanız ödevi tek başıma yaparım daha iyi.”

David, “Fakat bizimle yapmak daha keyifli,” dedi ve bir teklifte bulundu. “O mezara hep birlikte gidelim.”

Mezarlığa ikinci gidişimizde bazı ayrıntıları değiştirdik: Cumartesi günü, öğle vakti saat tam on ikide hep birlikte metroda buluştuk. Böylece orada tekrar kilitli kalmamak için yedi saat önceden yola çıkmış olduk.

Bu sefer her şey farklıydı; dördümüzün de elinde fotoğraf makineleri ve şarj edilmiş cep telefonları vardı. Cristina ve bende ise Galdós’un mezarının bulunduğu yeri tam olarak gösteren, mezarlığın haritası vardı. Her ne kadar öğretmenimiz bize onun Cervantes’ten sonra gelen en önemli İspanyol roman yazarlarından biri olduğunu söylemiş olsa da yazarın mezarı diğerlerinden soyutlanmış ve gizlenmiş bir aile mezarıydı. Sanki herhangi bir ölünün mezarı gibiydi.

David, gözlerden uzak bu mezarı görünce, “Artık ne iş yapmayacağımı biliyorum!” dedi.

Fakat ertesi gün, ölümünü araştırmaya başladığımızda, Benito Pérez Galdós’un kendi döneminde çok sevilen bir yazar olduğunu öğrendik. O dönemde kral ona general kaptan onurunu vermişti (bunun ne demek olduğunu bilmiyorum fakat oldukça önemli görünüyor) ve neredeyse otuz bin kişi tabutunun karşısında saygı duruşunda bulunmuş ve ona veda etmek için

tabutunu Puerta del Sol (Güneşin Kapısı) adlı meydana yerleştirmişlerdi. Ayrıca bu insanların çoğu ertesi gün mezarlığa yürüyerek gitmişlerdi.

Bizim anlamadığımız şey ise neden büyük bir mezara ya da çok iyi bildiğimiz siyah mermerden olan anıt mezar gibi bir mezara konmadığıydı. Galdós orada yatan diğer ölülerden çok daha önemliydi, ayrıca David'in gördüğü Çinlinin mezarı çok büyük ve çiçeklerle doluydu.

Sonuç olarak ödevi bir haftada bitirmiştik. Biz bir ekiptik ve bu yüzden görev dağılımı yaptık. Ben yazarın biyografisini araştırdım, Cristina onun için yazılmış kitaplardan hayatının farklı dönemlerini araştırdı (sanim teyzesinden yardım aldı), Belén ödev için resimler buldu ve çizimler yaptı ve David ise...

Başlamadan önce bize, “Ben de her şey yolunda gidiyor mu diye kontrol edeceğim,” dedi.

Biz de ona, “O ne demek öyle?” diye sorduk.

“Yapılacak en karmaşık iş!”

“Ne?”

Bizimle dalga geçiyor gibi görünüyordu.

“Bir orkestra şefi hiçbir enstrüman çalmaz, fakat onsuz müzik olmaz. Burada da aynı durum geçerli,” diyerek bizi ikna etmeye çalıştı fakat başaramadı. Yine de kendini savunmaya devam ederek, “Ayrıca fikir benden çıktı,” dedi.

Neyse ki bir anlaşmaya varmıştık ve David araştırma yaparken ortaya çıkan bir problemi çözmeye çalıştı.

Sorun şuydu: Ödevde yazarın yaşlılığından çocukluğuna doğru ilerlerken düzgün bir akış oluşturamamıştık, çünkü Galdós'un yetişkinliğine ve yaşlılığına ait bir sürü fotoğraf bulmuştuk fakat gençliği ve çocukluğuyla ilgili çok az fotoğraf vardı. Böylece David'in yazarın resimlerini genleştiren bir programı bilgisayarına yüklemesi gerekti. Sonuç önceden kestirilemiyordu, fotoğraflar ya kesik kesik çıkıyor ya da i içe geçiyordu. Yaptığı işi sürekli eleştirmek zorunda kalıyorduk.

“Neden sakalını silmiyorsun? Yedi yaşındayken bu kadar sakalı olamaz.”

“Bu Galdós mu yoksa Angelina Jolie mi?”

“O dönemde renkli fotoğraf yoktu.”

Cristina, bilgisayar programlarını kullanmak konusunda uzmandı, fakat onun zaten önemli bir görevi vardı ve David'in de bir şey yapması gerekiyordu, ayrıca *Final Fantasy* filminin müziğini fon müziği olarak kullanacaktı.

Ödevi, teslim edeceğimiz tarihten iki gün önce bitirmiştik. Ortaya çıkardığımız şey hoşumuza gitmişti. Ödevde sondan başlayarak yazarın hayatından farklı anları göstermiştik. Başlığı GALDÓS: ÖZEL OLAYLAR koymuştuk. Bu güzel başlığın, onun kırk altı

hikâyelik *Milli Olaylar* adlı eserinin en önemli eserlerinden biri olduğunu fark ettiğimde aklıma gelmeliydi, fakat bunu ilk düşünen David olmuştu.

Birkaç gün sonra öğretmen, yapılan ödevlerden ikisini sınıfa getirdi ve “Bunlar en beğendiğim ödevler,” dedi.

Sınıfın en zekisi Leonor, “Benimki!” diye heyecanlandı, bir sürü renkli kâğıdın bulunduğu kalın dosyayı görerek.

Bana doğru bakan Cristina’ya, “Ve bizimki!” dedim.

Öğretmen Leonor’un grubunun çalışmasını övmeye başladı ve sonra da bizim yaptığımız çalışmadan bahsetti.

“Bu çalışmayı dikkatle okudum, çok güzel buldum. Her ne kadar resimli bölümleri biraz başarısız olsa da çok orijinal bir çalışma olmuş. Yine de özellikle resimli kısımlar ödevin en eğlenceli bölümleriymi.”

Leonor elini kaldırdı, “Öğretmenim,” neden bu kadar orijinal?” diye sordu.

“Orijinal çünkü arkadaşlarınız Galdós’un hayatını ölümünden başlayıp doğumuna giderek anlatmışlar.”

“Ah, öyle mi! Ne ilginç!” dedi gülerek, ama öğretmenle aynı fikirde olmadığı belliydi ve sonra, “Yine de çok orijinal değil. Aynı şey Brad Pitt’in bir filminde de oluyordu,” diye ekledi.

David, “Ben o filmi izlemedim, tamam mı? Ayrıca grubumuzdaki hiç kimsenin de izlemediğini kanıtlayabilirim,” diyerek bizi savunmaya başladı. “Zaten Brad Pitt’i de hiç sevmem.”

Leonor ve grubundaki diğer kızlar kirpiklerini hızlı hızlı kırıştırarak, “Biz severiz!” diye hep bir ağızdan bağıldılar.

O gün Cris’in evinde kalacaktık, o yüzden okuldan eve dördümüz birlikte yürüyorduk. David sınıfta geçen olaya sinirlenen tek kişiydi. Cris, Belén ve ben ise sınıftaki en iyi ödevlerden birini yapmış olmaktan gurur duyuyorduk. Her zaman en iyi notları almaya alışkın olan Cristina bile bizim gibi hissediyordu.

David, “Artık karnavallarda ne kılığa gireceğimi biliyorum!” diye haykırdı.

Ben, “Hayalet kılığına mı?” dedim en son maceramızı hatırlayarak.

“Hayır, Brad Pitt kılığına.”

Belén, “Yoksa o kendini beğenmiş Leonor’u etkilemek mi istiyorsun?” diye şakalaştı.

“Aynen öyle, onu etkileyeceğim, fakat sizin hayal ettiğiniz şekilde değil, çünkü o çekilmez kızdan hiç hoşlanmıyorum. Ona hayatında unutamayacağı bir korku yaşatacağım.”

“Seni Brad Pitt suratıyla görmek onu zaten yeterince korkutacaktır. Zavallı kız!” diyerek güldüm.

Fakat David bunu duymamıştı bile. Aklında bir şey vardı.

“Aklıma muhteşem bir plan geldi. Brad Pitt kılığına gireceğim ve beni öyle görünce Leonor kim olduğumu bilmek isteyecek. O zaman da gizemli adamı oynayacağım ve onu ıssız bir yere götürüp yakışıklı aktörün maskesini çıkaracağım ve...”

“Ve korkudan ölecek!” diye güldüm.

“Aynen, çünkü Brad Pitt’in maskesinin altına kanlı bir vampirin maskesini takmış olacağım.”

Hepimiz o sahneyi hayal ederek gülmeye başladık. Leonor’u saçı başı dağılmış ve korkmuş bir hâlde çığlıklar atarak koşarken görme fikrine bayılmıştık.

“Görmek istiyoruz!!!”

Cristina’nın evine vardığımızda David, “Pizza söyleylim mi? Böylece kazandığımız parayı ortak bir şey için harcamış oluruz. Bin euro ile bir sürü yiyecek alabiliriz,” diye önerdi.

Cris, “Annem atıştırmamız için bir şeyler hazırladı bile,” dedi, “hepsini sevgiyle hazırladı.”

David, “Olamaz!” dedi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Evde patlamış mısır olmadığını fark edince gözleri yuvalarından fırladı ve Belén’den birkaç paket patlamış mısır almak için ona eşlik etmesini istedi. Ne planladıklarını bilmiyordum.

O gece bir korku filmi izleyecektik.

Biz beklerken, mezarlıktaki maceramızı unutmamış olan Cris, aklına takılan birkaç şeyden bahsetti.

“Üzerine çok düşündüm Álvaro ve o mezarın içinde gördüğün şeylerin fare olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiğini anlayamadım. Fareler yemek olan yerlere giderler ve yüz yıllık bir mezarda kemirecek bir kemik bile kalmış olduğunu sanmıyorum.”

“Şey...” diyerek düşünceye daldım, onu ilk defa bu hâlde görüyordum. “Bilmiyorum. Benim gördüklerim sanki fare gözleri gibi durmadan hareket eden birtakım parıltılardı, sana söyledim ya işte.”

“Bir kedi de öyle bir yere saklanmış olabilir.”

“Evet, fakat onun gözleri o kadar küçük olmaz. O parıltılar kedi gözleri olamaz. Belki de hiçbir şey yoktu ve sadece hayaldi ya da kemiklerin fosforundan kaynaklanan küçük alevlerdi.”

“Sanmıyorum. Bu mezarlar o kadar eski ki içinde bir kemik bile kalmamıştır, ayrıca...” diyerek düşünmeye başladı.

“Ayrıca ne?”

“Birinin o yuvarlanan topu tekmelemiş olması gerekir,” dedi şaşkınlık içerisinde. Sonra da “Yoksa o da başka bir hava akımı mıydı?” diye ekledi.

Sonsöz (Karin beyazında)

Mezarlıkta kapalı kaldığımız o gece şanslıydık. Yağmur yağmadı. Hava soğuk bile değildi ve ayrıca dolunay vardı. O ucsuz bucaksız karanlığın içinde rahat bir şekilde yürüyebildik.

O günden sonra çok fazla sokağa çıkmamıştık, o yüzden bu pazar dışarıda olmaya karar verdik.

Parka gidip etrafı dolaştık, film kiraladık ve annesiyle babası bir başka düğüne gitmiş olan David'in evinde, kiraladığımız filmleri izledik.

Parkta buluşmak için sözleşmiştik ama henüz kimse gelmemişti. Bense on dakikadır bekliyordum.

“Anlamıyorum,” dedim sıkılmış bir hâlde, oraya zamanında gelen tek kişi yine bendim. “Sürekli bekleyen ben oluyorum!” dedim ve gelecek sefer evden mümkün olduğunca geç çıkmaya karar verdim.

Hava soğuktu.

Bir banka oturdum ve bir süre sonra yeri kaplayan birkaç beyaz ve katı damla gördüm. Kara benziyorlardı. Bugün neredeyse Erika ile karşılaştığım gün gibiydi. Konuşmamızı iyi hatırlıyordum.

Galdós'un ödevinden sonra, karın neden beyaz olduğunu araştırmaya başladım. Cevap çok basitti. Daha önce nasıl aklıma gelmediğini bilmiyorum. Birazdan diğerleri geldiğinde, onlara da açıklayacaktım. Fakat ne kızlar ne de David ortalıkta görünmüyordu.

Uzaklara baktım. Parkta kimse görünmüyordu. Sadece gittikçe yaklaşan şişman bir köpek gördüm ve "Ah, olamaz!" dedim. Şimdi köpeğin nereye yöneldiğini anlamıştım.

"Alyas!"

Bir ağacın arkasına saklanmaya çalıştım, özellikle de köpeğin sahibi, yani Belén'in kız kardeşi, beni bulmasın diye. Fakat köpekler koku alarak iz buluyorlardı ve onları kandırmanın bir yolu yoktu.

"Hav, hav, hav!"

Ortaya çıkmaktan başka çarem kalmamıştı. Öyle de yaptım ve tüylü hayvan üzerime atlayıp yüzümü yalamadan ben onu sevmeye başladım.

Kısa süre sonra Erika'yı gördüm. Yalnız değildi. Yanında onun yaşlarında bir kız ve iyi tanıdığım biri daha vardı: David!

Yaklaşır yaklaşmaz, “Bana Erika söyledi,” dedi, “Belén ve Cristina parka gelemeyeceklermiş, o yüzden biz ilk film izleyelim. Onlar geldiğinde de onların seveceği bir film izleriz.”

Erika, “Şey onlar alışveriş yapmaya gittiler,” diye açıkladı. “Cris’in amcası ona yüz euro vermiş ve kendine güzel bir kazak alacakmış.”

“Fakat senin ablan kıyafet mağazalarından nefret eder!”

“En sevdiği şey bu değil, fakat değişmeye başladı. Artık kıyafet onun için önemli ve kendi kıyafetlerini bana vermiyor, bundan da hiç hoşnut değilim” dedi. Sonra arkadaşına bakarak, “Tabii, belki böylesi daha iyidir, çünkü çok berbat kıyafetleri var, değil mi Eli?” diye şikâyet etti.

Arkadaşı ona cevap vermedi. Ben de hiçbir şey söyleyememiştim ve aklım boşalmıştı.

Belén’in kız kardeşi, “Neyse,” diye ekledi. “Eli ve ben gidiyoruz, birkaç çocukla buluşacağız ve Alyas’ı eve bırakmam gerek. Yoksa siz onu yanınızda götürmek ister misiniz?”

Sanki söyleneni anlamış gibi dev köpek bir sıçrayışta patilerini benim omzuma koymuştu.

“Hayır, hayır, hayır, hayır... Biz film izleyeceğiz.”

“Harika. Alyas filmlere bayılır, özellikle de hayvanlı olanlara.”

David köpekleri sadece video oyunlarında seviyordu, bu yüzden benim olumsuz cevabıma destek oldu.

“Annem ve babam eve köpek getirmeme izin vermiyorlar.”

“Ah, tamam o zaman.”

Sonra Erika, Eli ve Alyas geldikleri yoldan geri döndüler.

Kar yağmıyordu, fakat yerde çok ince bir kar tabakası vardı ve neredeyse tamamen kahverengi renkle kaplı manzarada bu beyaz izler mükemmel görünüyordular.

David, “Gidip kendimize bir film kiralayalım!” dedi. “*Yaşayan Ölülerin Gecesi 2* filmine ne dersin? En azından kızlar gelmeden biraz eğleniriz, çünkü onların zevkine hiç güvenmiyorum.”

“Ne?”

“Bir film mi önereceksin? Yoksa dediklerimi anlamadın mı?”

“Bilimin gizemi üzerine düşünüyordum. Doğanın içindeki gizemleri. Kann neden beyaz olduğunu hiç düşünmemiştin, değil mi?”

“Hayır.”

“Bu aralar bu konuyu biraz araştırdım. Bilim böyle bir şey işte.”

“Ne saçma! Ben zaten biliyorum, öğrenmekte senin kadar gecikmedim.”

“Nasıl yaptın?”

“Bana Belén’in kız kardeşi söyledi.”

“Erika mı?”

“Bunu her zaman aldığı bir dergide okumuş.”

“O zaman, sana birinci ağızdan kanın neden beyaz olduğunu anlatmamı istemiyor musun?”

“Boş ver, boş ver, nedenini biliyorum ve aklımı karıştırmamı istemiyorum. Fakat eğer anlatmak istersen kanın içinde ne olduğunu bilmek isterim; önce ellerini soğutur, üşütür, dondurur ve sonra sanki yakıyor gibi ısıtır.”

“Hımmm... Bunu düşünmemiştim. Bana birkaç gün ver ve sana bunu bilimsel bir yönden anlatayım.”

“Zahmet etme. Erika’yı gördüğüm zaman ona sorarım!”

Korkusuzlar, bu kez ne terk edilmiş bir evde,
ne lanetli bir kalede, ne de garip bir kamptalar;
hepsinden daha ürkütücü bir yerde,
bir mezarlıktalar!

Ünlü İspanyol yazar Galdós hakkında bir ödev
hazırlamak için hep birlikte Madrid'deki Almudena
Mezarlığı'na doğru yola çıkan Álvaro, Cris, Belén
ve David, yazarın mezarının fotoğrafını çekmek için
ziyaret ettikleri ölümler labirentinde geceyi geçirmek
zorunda kalırlar. Tahmin ettiklerinden uzun
süren bu zorlu gecede, Korkusuzlar'ın sınırlarını
zorlayacak pek çok olay meydana gelir. Zaman
zaman gruptan birileri kaybolur, pek çok garip
olaya tanıklık edip, tuhaf cisimler görürler.

Bakalım muhteşem dörtlü, bu ürkütücü mezarlıktan
çıkıp ödevi teslim etmeyi başarabilecek mi? Merak
ediyorsan,
dolunay ışığında Almudena'dan çıkış yolunu
bulmaya çalışan Korkusuzlar'a eşlik et.

ISBN 978-605-374-473-3

